POLIROM

Georges

SIMENON

Maigret și cazul Nahour

Maigret

Cabinetul Maigret

GEORGES SIMENON

Seria Maigret

MAIGRET ȘI CAZUL NAHOUR

Original: *Maigret et l'affaire Nahour*
(1967)

Traducerea:
NICOLAE CONSTANTINESCU

virtual-project.eu

Editura: POLIROM

2010

Capitolul 1

Se zbătea, silit să se apere, deoarece fusese apucat pe la spate de umăr. Chiar încercă să dea cu pumnul, cu senzația umilitoare că brațul nu-l asculta și rămânea moale, parcă anchilozat.

— Cine e? strigă el, dându-și vag seama că întrebarea lui nu era deloc potrivită.

Oare chiar scosese vreun sunet?

— Jules! Telefonul!

Auzise un zgomot care, în somn, părea amenințător, dar nu se gândise nicio clipă că era soneria telefonului, că se afla în pat, că avea un vis urât, de care deja nu-și mai amintea, și că soția lui îl scutura să se trezească.

Întinse automat mâna să apuce receptorul, deschizând totodată ochii și sculându-se în capul oaselor. Doamna Maigret se ridicase și ea în patul cald, iar veioza din partea ei răspândea o lumină blândă și intimă.

— Alo!

Vru să repete, ca în vis: „Cine e?”.

— Maigret? Aici, Pardon.

Comisarul reuși să vadă ora la ceasul deșteptător de pe noptiera soției sale. Era unu și jumătate. Se despărțiseră de Pardon puțin după ora unsprezece, după cina lunară la care, de data asta, savuraseră o spată de oaie umplută.

— Da. Ascult.

— Îmi cer scuze că te-am trezit din somn. Aici s-a produs un eveniment pe care îl consider destul de grav și care e de resortul dumitale.

Soții Maigret și Pardon erau prieteni de mai bine de zece ani, cinând unii la ceilalți o

dată pe lună, și totuși celor doi bărbați nu le trecuse niciodată prin minte să se tutuiască.

— Te ascult, Pardon. Spune mai departe.

Vocea de la celălalt capăt al firului era îngrijorată, stânjenită.

— Cred că ar fi mai indicat să vii la mine. Vei înțelege mai bine situația.

— Sper că nu s-a întâmplat vreun accident?

O mică ezitare.

— Nu. Nu chiar, dar sunt îngrijorat.

— Soția dumitale e bine?

— Da. Ne face cafea.

Doamna Maigret încerca, după replicile soțului ei, să ghicească ce se întâmpla și îl privea întrebătoare.

— Vin imediat.

Închise. Acum se trezise de-a binelea, dar avea o expresie preocupată. Era prima dată când doctorul Pardon îl chema în felul ăsta, iar comisarul îl cunoștea destul de bine ca să înțeleagă că motivul era probabil serios.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu. Pardon are nevoie de mine.

— De ce n-a venit aici?

— Se pare că există un motiv pentru care trebuie să mă duc eu acolo.

— Mai devreme, era foarte vesel. La fel și soția lui. Am vorbit despre fiica și ginerele ei, despre croaziera pe care vor să o facă vara viitoare în Baleare.

Oare Maigret asculta? Se îmbrăca, tulburat, întrebându-se ce anume îl făcuse pe medic să-i telefoneze.

— Mă duc să-ți fac cafea.

— Nu e nevoie. Ne face doamna Pardon.

— Chem un taxi?

— Pe vremea asta, ori n-ai să găsești, ori îi

va trebui o jumătate de oră ca să ajungă până aici.

Era 14 ianuarie, vineri 14 ianuarie, iar temperatura la Paris fusese toată ziua de minus douăsprezece grade Celsius. Zăpada, care căzuse din abundență în zilele dinainte, se întărise atât de mult, încât era imposibil s-o mai îndepărtezi și, deși pe trotuare fusese presărată sare, încă rămăseseră porțiuni de gheață pe care trecătorii alunecau.

— Pune-ți fularul gros.

Un fular din lână gros, tricotat de ea, pe care aproape că nu avusese ocazia să-l poarte.

— Nu-ți uita galoșii. Îmi dai voie să vin cu tine?

— De ce?

Nu-i plăcea să-l vadă plecând singur în noaptea aceea. Pe când se întorceau acasă de la familia Pardon, deși mergeau amândoi cu mare grijă să nu alunece, privind pe unde călcau, Maigret căzuse greoi în colțul străzii Chemin-Vert și rămăsese un moment jos, buimac și rușinat.

— Te-ai lovit?

— Nu. Am fost doar surprins.

Nu voise ca ea să-l ajute să se ridice, apoi să-l țină de braț.

— N-are rost să cădem amândoi…

Îl conduse până la ușă, îl sărută și murmură:

— Ai grijă.

Apoi lăsă ușa întredeschisă până când soțul ei ajunse la parter. Maigret evită strada Chemin-Vert, unde căzuse mai devreme, și preferă să facă un mic ocol, străbătând bulevardul Richard-Lenoir până la bulevardul Voltaire, unde locuiau soții Pardon.

Mergea încet, auzind doar pașii lui. Nici

urmă de taxiuri sau mașini. Parisul părea pustiu și nu-și amintea să-l fi cunoscut așa, încremenit în frig, decât de vreo două-trei ori în viața lui.

Totuși, pe bulevardul Voltaire, motorul unui camion duduia domol, spre Piața Republicii, și câteva siluete întunecate se agitau: lucrători care aruncau pe drum sare cu lopata.

La familia Pardon erau luminate două ferestre, singurele ferestre luminate din șirul acela de case. Maigret zări o siluetă în spatele unei perdele și, când ajunse în fața ușii, aceasta se deschise înainte ca el să sune.

— Încă o dată îmi cer scuze, Maigret.

Doctorul Pardon purta aceeași haină bleumarin ca la cină.

— Am intrat într-o situație atât de delicată, încât nu știu cum să mai ies.

În ascensor, comisarul văzu că era tras la față.

— Nu te-ai culcat?

Medicul îi explică, jenat:

— După ce ați plecat, nu-mi era somn și am profitat ca să termin de completat fișele.

Cu alte cuvinte, deși avea treabă, nu voise să amâne cina lor tradițională.

Și întâmplarea făcuse ca soții Maigret să zăbovească mai mult ca de obicei. Vorbiseră îndeosebi despre vacanță, iar Pardon remarcase că pacienții lui reveneau din ce în ce mai obosiți, mai ales din călătoriile în grup.

Traversară sala de așteptare, unde era aprinsă doar o lampă mică și, în loc să pătrundă în salon, intrară în biroul medicului.

Doamna Pardon sosi imediat cu o tavă, două cești, o cafetieră și zahăr.

— Îmi cer scuze pentru ținută, dar n-am mai zăbovit să mă îmbrac. De altfel, vă las singuri imediat, pentru că soțul meu vrea să stați de vorbă.

Purta un halat de casă albastru deschis peste cămașa de noapte și avea picioarele goale în papuci.

— Nu voia să te deranjeze. Am insistat și, dacă am greșit, îmi cer scuze.

Le umplu ceștile și se îndreptă spre ușă.

— N-am să adorm înainte să terminați voi de vorbit, așa că să mă chemați dacă aveți nevoie de ceva. Nu ți-e foame, Maigret?

— Am mâncat prea bine la cină ca să-mi fie deja foame.

— Nici ție?

— Nu, mulțumesc.

O ușă deschisă dădea spre mica încăpere unde medicul își examina pacienții. În mijloc se afla o masă înaltă, acoperită cu un cearșaf plin de sânge, iar Maigret remarcă pete mari de sânge și pe linoleum.

— Stai jos. Bea-ți întâi cafeaua.

Medicul arătă spre un teanc de hârtii și fișe de pe birou.

— Vezi… Oamenii nu-și dau seama că, în afara consultațiilor și vizitelor, mai trebuie să facem și o muncă de birocrați. Fiind deseori deranjați de urgențe, o amânăm tot timpul și într-o bună zi suntem copleșiți. Aveam de gând să mă ocup două-trei ore de treaba asta.

Or, Pardon își începea vizitele la opt dimineața, ca apoi să primească bolnavi la cabinet de la ora zece. Picpus nu era un cartier de oameni bogați, ci de condiție modestă, și nu de puține ori puteai vedea și câte cincisprezece persoane în sala de așteptare. Foarte puține erau cinele lunare

care se terminau fără ca doctorul Pardon să nu primească un telefon și să nu lipsească o oră și chiar mai mult.

— Completam fișele. Soția mea dormea. N-am auzit niciun zgomot până când a răsunat brusc soneria și m-a făcut să tresar. Când m-am dus să deschid, am găsit pe palier un cuplu care mi-a făcut o impresie ciudată.

— De ce?

— Mai întâi, pentru că nu-l cunoșteam pe niciunul dintre cei doi și, în general, numai pacienții mă deranjează în miez de noapte, și doar cei care n-au telefon.

— Înțeleg.

— Apoi, mi s-a părut că nu erau din cartier. Femeia purta un mantou de lutru și o pălărie din aceeași blană. Întâmplarea face că, în urmă cu două zile, soția mea, care citea o revistă de modă, mi-a spus deodată: „Când o să-mi cumperi un mantou, să nu alegi vizon, ci lutru. Vizon poartă acum toată lumea, lutru însă…” N-am ascultat restul, dar mi-am amintit de asta când țineam ușa deschisă și mă uitam mirat la ei. Bărbatul purta și el niște haine cum nu vezi de obicei pe bulevardul Voltaire. El m-a întrebat cu un ușor accent: „Doctorul Pardon?”. „Da, eu sunt.”, Această doamnă a fost rănită și aș dori s-o examinați.” „De unde aveți adresa mea?” „Ne-a dat-o o doamnă în vârstă care trecea pe bulevardul Voltaire. Presupun că era pacienta dumneavoastră.” Au intrat în cabinet. Femeia, foarte palidă, părea gata să-și piardă cunoștința și se uita la mine cu ochi mari lipsiți de expresie, ținându-și ambele mâini pe piept. „Cred că trebuie să vă grăbiți, domnule doctor”, mi-a spus bărbatul, scoțându-și mănușile. „Despre ce fel de rană e vorba?” S-a

întors spre femeie, o blondă până în treizeci de ani, și i-a spus: „Ar fi mai bine să-ți scoți mantoul”. Ea n-a zis nimic, și-a scos haina de blană și am văzut atunci că rochia ei galben-pai era, în spate, plină de sânge până la brâu. Uite o pată de sânge pe covor, lângă birou, acolo unde stătea în picioare, clătinându-se. Am condus-o în cabinetul de consultații și i-am cerut să-și scoată rochia, oferindu-mă s-o ajut. A scuturat din cap și s-a dezbrăcat singură. Bărbatul n-a venit cu noi, dar ușa rămăsese deschisă între cele două încăperi și continua să-mi vorbească sau, mai bine zis, să-mi răspundă. Îmi luasem halatul pe mine. Mă spălam pe mâini. Femeia, întinsă pe burtă, stătea nemișcată, fără cel mai mic geamăt.

— Cât era ceasul? întrebă Maigret, care își aprinsese prima pipă de când primise telefonul lui Pardon.

— M-am uitat la pendulă când au sunat la ușă. Era unu și zece. Totul s-a petrecut foarte repede, în mai puțin timp decât îmi trebuie ca să-ți povestesc. De altfel, spălam deja plaga și opream sângele când mi-am dat seama cu ce aveam de-a face. La prima vedere, rana nu era prea gravă. Femeia avea în spate, în partea din dreapta, o plagă lungă de aproximativ opt centimetri, care continua să sângereze. În timp ce lucram, l-am întrebat pe bărbat, care rămăsese în cabinet, ascuns vederii mele: „Ce s-a întâmplat?”. „Mergeam pe trotuar, pe bulevardul Voltaire, la vreo sută de metri de aici, iar această persoană mergea în fața mea…” „Să nu-mi spuneți că a alunecat!” „Nu. Eram destul de surprins că o văd singură pe stradă la acea oră și am încetinit pasul, ca să nu aibă impresia că

vreau s-o acostez. Atunci am auzit motorul unei mașini…”

Pardon se întrerupse ca să-și bea cafeaua și să-și umple iar ceașca.

— Mai vrei?

— Cu plăcere.

Maigret era încă somnoros, pleoapele îl furnicau și avea senzația că îl lua răceala. Zece dintre inspectorii lui erau la pat cu gripă, ceea ce îi complicase munca în ultimele zile.

— Îți reproduc această discuție cât mai exact posibil, dar nu garantez toate cuvintele. Am descoperit că, între coasta a treia și a patra, rana devenea mai adâncă și, pe când o dezinfectam, ceva a căzut pe podea, fără să-i dau imediat atenție.

— Glonțul?

— O clipă… Bărbatul, de alături, continua: „Când mașina a ajuns în dreptul acestei doamne, a redus și mai mult viteza, deși oricum nu mergea foarte repede. Am văzut un braț ieșind pe geamul portierei…”

Maigret îl întrerupse:

— Portiera din față sau din spate?

— Nu mi-a spus și nu mi-a trecut prin minte să-l întreb. Nu uita că eram ocupat cu o adevărată intervenție chirurgicală. Mi se mai întâmplă din când în când, în caz de urgență, dar nu-i specialitatea mea și toată povestea mi se părea ciudată. Cel mai mult mă surprindea faptul că femeia nu scotea nicio vorbă. Bărbatul a continuat: „Am auzit o detunătură și am văzut-o pe această persoană clătinându-se, încercând să se agațe de o fațadă, apoi îndoind genunchii și lăsându-se încet în zăpadă. Mașina se îndepărtase deja și făcuse la dreapta pe o stradă pe care n-o

cunoșteam. M-am repezit la ea și am observat că nu era moartă; ținându-se de mine, s-a ridicat singură în picioare. Am întrebat-o dacă era rănită și mi-a făcut semn că da". „Nu v-a spus nimic?" „Nu. Nu știam ce să fac. M-am uitat în jur după ajutor. Pe drum trecea o bătrână și am întrebat-o dacă știe unde pot găsi un medic. Mi-a arătat casa asta și mi-a spus numele dumneavoastră."

Pardon tăcu, uitându-se la Maigret cu privirea unui copil vinovat.

Atunci, comisarul îl întrebă:

— Bărbatului nu i-a trecut prin minte s-o ducă la un spital?

— L-am întrebat și eu, spunându-i că ne aflăm la doi pași de Spitalul Saint-Antoine. S-a mulțumit să murmure: „Nu știam".

— Nu știa nici că la o sută de metri se află comisariatul principal de poliție al cartierului?

— Presupun că nu. Eram stânjenit. Știu că nu aveam voie să acord îngrijiri pentru o rană provocată de o armă de foc fără să anunț imediat poliția. Pe de altă parte, îmi începusem intervenția… Am precizat: „Nu fac decât să-i acord primele îngrijiri și, imediat ce voi termina, voi chema o ambulanță". Am aplicat un pansament provizoriu. „Decât să vă îmbrăcați în hainele murdare de sânge, mai bine vă împrumut un halat de baie." Ea a scuturat din cap și, după câteva clipe, și-a îmbrăcat singură combinezonul și rochia, după care s-a întors la bărbatul ce o adusese. Le-am spus amândurora: „Stați jos. Mă întorc imediat". Voiam să-mi scot mănușile de cauciuc, bluza murdară de sânge și să pun capacul flacoanelor de care mă folosisem. Continuam să vorbesc. „Trebuie să-mi dați

amândoi numele și adresa. Dacă preferați o clinică privată în loc de spital, spuneți-mi, ca să fac formalitățile necesare…”

Maigret înțelesese deja.

— Cât timp ai stat așa, fără să-i vezi?

— Greu de precizat. Îmi amintesc că am luat de jos glonțul căzut în cursul intervenției mele și am aruncat la coș vata și tifonul murdare. Două-trei minute? În timp ce vorbeam, m-am apropiat de ușă și am constatat că biroul meu era pustiu… M-am repezit mai întâi în anticameră, apoi pe palier. N-am auzit nici ascensorul, nici pași pe scară, așa că am revenit în acest birou și m-am uitat pe fereastră, dar nu puteam vedea trotuarul de lângă imobil. Atunci am auzit clar o mașină care demara. Aș jura, după zgomot, că era o mașină puternică, de viteză. Până să deschid fereastra, bulevardul Voltaire era deja pustiu. Doar spre Piața Republicii am zărit un camion cu sare și, destul de departe, în cealaltă direcție, un trecător singuratic…

În afara celor mai apropiați colaboratori, precum Lucas, Janvier, Torrence și, mai recent, tânărul Lapointe, pentru care Maigret nutrea o adevărată afecțiune, comisarul avea un singur prieten, pe doctorul Pardon.

Între ei era doar un an diferență. Aveau aproape aceeași vârstă și amândoi se ocupau zilnic de bolile oamenilor și ale societății, astfel încât felul unuia de a vedea lucrurile nu se deosebea prea mult de al celuilalt.

Puteau, după cinele lunare din bulevardul Richard-Lenoir și din bulevardul Voltaire, să stea la discuții ore în șir, fără să-și dea seama cum trece timpul, iar experiențele pe care le evocau erau aproape identice.

Oare respectul pe care fiecare îl simțea pentru celălalt îi împiedica să se tutuiască? În noaptea aceea, în liniștea din biroul medicului, nu erau relaxați ca în urmă cu câteva ore, poate pentru că destinul îi punea pentru prima dată față în față pe teren profesional.

Doctorul, intimidat, vorbea mai repede decât de obicei și se simțea că era nerăbdător să-și dovedească buna-credință, ca și cum ar fi fost interogat de Colegiul Medicilor. La rândul lui, Maigret se abținea să pună prea multe întrebări, alegându-le doar pe cele pe care le considera indispensabile, numai după o oarecare ezitare.

— Spune-mi, Pardon, ai zis la început că bărbatul și femeia nu păreau a fi din cartier…

Doctorul încercă să se explice:

— Clientela mea provine îndeosebi din rândul prăvăliașilor, meșteșugarilor și oamenilor modești. Nu sunt un medic monden, niciun specialist, ci cel care urcă zilnic, de douăzeci de ori, cinci-șase etaje fără ascensor, cu trusa în mână. Pe acest bulevard există și case de oameni bogați, luxoase, dar n-am întâlnit niciodată pe străzi oameni asemenea clienților mei din seara asta. Chiar dacă femeia n-a rostit niciun cuvânt, am impresia că e străină. Mi s-a părut a fi tipul nordic foarte pronunțat: tenul lăptos, iar părul de un blond pe care îl vezi rareori la Paris, când nu e artificial, ceea ce nu-i cazul. După sâni, pot să presupun că a născut unu-doi copii și că a alăptat.

— Niciun semn deosebit?

— Nu. Ba da… O cicatrice, de aproximativ doi centimetri, pornind de la ochiul drept spre ureche. Am remarcat-o pentru că forma

un fel de rid în colțul ochiului, care, pe o față foarte tânără, are farmecul lui.

— Crezi că intenționat n-a vorbit?

— Aș putea să jur. Așa cum aș fi jurat, văzându-i pe palier, apoi în biroul meu, că se cunoșteau, ba chiar că se cunoșteau intim. Poate că o să spun o prostie. Cred că există un fel de aură în jurul cuplurilor de îndrăgostiți adevărați și, chiar și atunci când nu se privesc, când nu se ating, legăturile dintre ei se simt.

— Vorbește-mi despre el.

— L-am văzut mai puțin și nu și-a scos pardesiul, care era dintr-o stofă suplă și moale.

— Purta pălărie?

— Nu. Era cu capul descoperit. Avea părul castaniu, o față cu trăsături fine, pielea bronzată și niște ochi mai închiși la culoare decât cei pe care îi numim căprui. Cred că avea douăzeci și cinci-douăzeci și șase de ani și, după felul în care vorbea, după atitudine și după haine, aș fi tentat să deduc că a trăit întotdeauna în sânul claselor privilegiate. Un bărbat frumos, blând în aparență, puțin melancolic. Probabil spaniol sau sud-american… Ce să fac acum? Dacă nu le cunosc numele, nu le pot completa fișa medicală. Or, după toate aparențele, este vorba despre o agresiune criminală.

— Ai crezut ce ți-a povestit bărbatul?

— Pe moment, nu m-am gândit. Explicația lui mi s-a părut bizară abia când m-am pomenit cu biroul pustiu, apoi așteptându-te pe dumneata, după ce ți-am telefonat.

Maigret se uită cu atenție la glonț.

— Probabil a fost tras dintr-un revolver de calibrul 6,35. O armă periculoasă doar de la

mică distanță și lipsită de precizie.

— Așa se explică rana. Glonțul a atins oblic spatele, zgâriind pielea câțiva centimetri înainte de a pătrunde suficient ca să se oprească între două coaste.

— Femeia ar fi în stare să ajungă departe așa cum e?

— N-aș putea să spun. Mă întreb dacă, înainte de a veni aici, n-a luat un sedativ oarecare, pentru că n-a reacționat aproape deloc, deși rănile superficiale sunt deseori cele mai dureroase.

— Ascultă, Pardon, voi încerca să mă ocup de ei, mormăi Maigret, ridicându-se. Mâine dimineață trimite-mi un raport în care să repeți tot ce mi-ai spus.

— Nu voi avea necazuri?

— Ești obligat să ajuți orice persoană aflată în pericol, nu?

Își aprinse din nou pipa, apoi își puse mănușile și pălăria.

— Te voi ține la curent…

Ieși în aerul rece de afară și, privind fix zăpada strânsă lângă case, făcu vreo sută de metri fără să zărească pete de sânge sau urma vreunei căzături. Apoi, făcând cale întoarsă, traversă Piața Léon Blum și intră în postul de poliție, la parterul primăriei.

Îl cunoștea de ani de zile pe brigadierul Demarie care era de serviciu.

— Salut, Demarie.

Acesta, surprins de apariția neașteptată a șefului de la Brigada Criminală, se ridică de pe scaun cu un aer stânjenit, pentru că citea o carte cu benzi desenate.

— Salut, Louvelle.

Sergentul Louvelle făcea cafea pe o spirtieră.

— Spuneți-mi, n-ați auzit nimic în urmă cu vreo oră?

— Nu, domnule comisar.

— Ca o împușcătură, la vreo sută de metri de aici.

— Nimic.

— Între unu și unu și zece.

— În ce direcție?

— Bulevardul Voltaire, spre Piața Republicii.

— O patrulă formată din doi oameni, sergenții Mathis și Bernier, a ieșit chiar atunci, exact la ora unu, și a pornit pe bulevardul Voltaire, pe care l-a străbătut probabil până la strada Amelot.

— Unde se află în momentul ăsta?

Brigadierul aruncă o privire la ceasul electric.

— În zona Bastiliei, dacă n-au intrat deja pe strada Roquette. Cei doi sergenți se vor întoarce la ora trei. Vreți să încercăm să luăm legătura cu ei?

— Nu. Cheamă-mi un taxi. Mă suni la Poliția Judiciară când se întorc.

Brigadierul dădu două-trei telefoane până când găsi un taxi liber. Maigret sună apoi acasă.

— Să nu-ți faci griji dacă mă întorc abia în zori. Sunt la comisariatul din cartier. Aștept un taxi… Nici vorbă! N-are niciun amestec în ce s-a întâmplat. Trebuie să mă ocup totuși chiar din noaptea asta… Nu, n-am căzut. Ne vedem mai târziu.

Taxiul trecu pe lângă camionul cu sare care înainta încet și abia dacă întâlniră trei mașini înainte de a ajunge la Poliția Judiciară, unde omul de la intrare părea încremenit de frig.

Sus, îl găsi pe Lucas împreună cu inspectorii Jussieu și Lourtie. Restul clădirii părea pustiu.

— Bună seara, copii. Mai întâi, telefonați la toate spitalele și la toate clinicile private din Paris. Aș vrea să știu dacă în noaptea asta, după ora unu și jumătate, s-au prezentat două persoane, un bărbat și o femeie. E posibil ca femeia, rănită la spate, să se fi prezentat singură. Să vă spun semnalmentele.

Și se strădui să repete ce-i spusese Pardon.

— Începeți cu cartierele din estul orașului.

În timp ce inspectorii se grăbeau să telefoneze, comisarul intră în biroul lui, aprinse lumina, apoi își scoase pardesiul și fularul gros tricotat.

Nu credea în povestea focului de armă tras dintr-o mașină care trecuse pe lângă trotuar. Așa procedau gangsterii, iar el nu văzuse niciodată un gangster înarmat cu un revolver de calibrul 6,35. Mai mult decât atât, fusese tras un singur foc de armă, lucru destul de rar într-o astfel de agresiune.

Ca și Pardon, Maigret era convins că bărbatul și femeia se cunoșteau. Nu era o dovadă faptul că plecaseră fără să sufle o vorbă, ca niște complici, profitând că medicul zăbovea câteva clipe în micul cabinet de consultații?

Se întoarse la cei trei inspectori, care aproape că ajunseseră la capătul listei.

— Nimic?

— Nimic, șefule.

Sună el însuși la Police-Secours[{1}].

— N-ați primit niciun apel pe la unu dimineața? Nimeni n-a semnalat o împușcătură?

— O clipă. Să-i întreb pe colegi.

Apoi, după câteva minute:

— Doar o încăierare și un tip înjunghiat într-un bar din Porte d'Italie. Cereri de ambulanțe pentru picioare și brațe rupte. Acum, când majoritatea oamenilor au ajuns acasă, e mai liniște, dar încă mai avem un apel cam o dată la zece minute.

Închise. Lucas îl chemă aproape imediat alături.

— La telefon, șefule.

Era Demarie, de la comisariatul din arondismentul XI.

— Patrula s-a întors adineauri. Mathis și Bernier n-au văzut nimic anormal și semnalează doar câteva căderi din cauza poleiului. Totuși, Mathis a remarcat o mașină Alfa Romeo roșie care staționa în față la numărul 76 bis, pe bulevardul Voltaire, și chiar i-a spus colegului: „De una ca asta am avea nevoie ca să ne facem rondul".

— Cât era ceasul?

— Între unu și cinci și unu și zece. Mathis, care a mângâiat capota, a observat că încă mai era caldă.

Cu alte cuvinte, bărbatul și femeia tocmai intraseră în imobil, unde sunaseră la ușa medicului la unu și zece.

De unde cunoșteau adresa lui Pardon? Mathis, întrebat, răspunsese că nu zărise nicio femeie bătrână pe toată lungimea bulevardului.

De unde veneau cei doi? De ce se opriseră tocmai pe bulevardul Voltaire, aproape în fața unui comisariat de poliție?

Era prea târziu ca să alerteze mașinile de patrulare, pentru că mașina roșie avusese tot timpul să ajungă la destinație.

Maigret mormăia, încruntat, trăgând scurt

din pipă, iar Lucas încerca să ghicească ce-și spunea.

— … Niște străini… Tip spaniol… Femeia n-a vorbit… Pentru că nu știe franceza? Tip nordic… Dar de ce bulevardul Voltaire și de ce Pardon?

Asta îl deranja cel mai mult. Dacă cei doi trăiau la Paris, atunci însemna că locuiau în cartierele elegante, iar medici găsești aproape pe toate străzile orașului. Dacă focul de armă fusese tras într-un imobil, de ce nu chemaseră un doctor în loc s-o poarte pe rănită pe străzi la minus douăsprezece grade Celsius?

Dacă locuiau temporar într-un mare hotel… Improbabil. Zgomotul unei împușcături trece rareori neobservat.

— De ce te uiți așa la mine? îl întrebă el brusc pe Lucas, căruia părea să-i descopere abia atunci prezența în fața lui.

— Aștept să-mi spuneți ce să fac.

— Crezi că eu știu?

Și zâmbi de propria atitudine.

— E o poveste dubioasă și mă întreb de unde să încep. Ca să nu mai spun că am fost trezit de soneria telefonului dintr-un coșmar…

— Vreți cafea?

— Tocmai am băut. Un bărbat de tip spaniol și o femeie cu înfățișare de nordică sună, la ora unu și zece dimineața, la ușa prietenului meu Pardon.

În timp ce istorisea întâmplarea cu un aer posac, îi descoperea punctele slabe.

— Focul de armă n-a fost tras într-un hotel. Nici pe stradă. Așadar, într-un apartament sau o casă particulară.

— Credeți că sunt căsătoriți?

— Am impresia că nu, fără să fiu în stare

să spun de ce. Dacă și-ar fi chemat medicul lor, cu condiția să aibă unul, acesta ar fi fost obligat să anunțe poliția.

Cel mai mult îl intriga faptul că îl aleseseră pe Pardon, medic modest de cartier. Îi luaseră numele la întâmplare din cartea de telefon?

— Femeia nu e la niciun spital, la nicio clinică. Pardon i-a propus să-i împrumute un halat de baie al soției sale, pentru că avea combinezonul și rochia murdare de sânge. A preferat să-și îmbrace hainele. De ce?

Lucas deschise gura, dar comisarul dădea deja propriul răspuns:

— Pentru că aveau intenția să fugă. Nu pretind că e un raționament strălucit, dar stă în picioare.

— Majoritatea drumurilor sunt aproape impracticabile. Mai ales când ai o persoană rănită în mașină…

— M-am gândit și eu la asta. Sună-l pe Breuker, la Orly. Dacă nu-i, dă-mi-l pe idiotul lui de adjunct, căruia nu-i reține niciodată numele.

Breuker, un alsacian care își păstrase accentul, era comisar special la aeroport. Nu era de serviciu și răspunse adjunctul.

— Aici, comisarul adjunct Marathieu.

— Aici, Maigret, mormăi șeful Brigăzii Criminale, iritat de vocea afectată a interlocutorului său.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, domnule comisar?

— Încă nu știu. Câte plecări în străinătate ați avut de la ora două sau, mai curând, două și jumătate dimineața?

— Numai două. Un zbor spre Amsterdam și altul spre India, via Cointrin. De patruzeci de minute, plecările au fost suspendate, din

cauza poleiului care acoperă acum pistele.

— Ești departe de parcare?

— Nu foarte departe, dar nu-i ușor să mergi afară, tot din cauza poleiului…

— Fii amabil și du-te totuși să vezi dacă e acolo o mașină Alfa Romeo roșie.

— Aveți numărul ei?

— Nu. N-ar trebui să fie chiar atât de multe mașini Alfa Romeo roșii în parcarea aeroportului la ora asta. Dacă e, întreabă-i pe inspectorii care verifică pașapoartele dacă au văzut trecând un cuplu cu semnalmentele…

Și repetă ceea ce le spusese deja lui Lucas și celorlalți doi.

— Sună-mă cât poți de repede la Poliția Judiciară.

Apoi, dând din umeri, adăugă, întorcându-se spre Lucas:

— Nu se știe niciodată.

Era o anchetă ciudată și s-ar fi spus că Maigret n-o lua chiar în serios, că se implica în ea cam așa cum te-ai strădui să rezolvi un rebus.

— Probabil că Marathieu e furios, remarcă Lucas. El, care e întotdeauna pus la patru ace și-și dă aere de mare șef, să fie trimis să înoate prin zăpadă și să facă echilibristică pe ghețuș!

Trecură aproape douăzeci de minute înainte ca telefonul să sune. Maigret le spuse celorlalți:

— Aici, comisarul adjunct Marathieu…

Și chiar asta auzi în receptor.

— Ai găsit mașina roșie?

— E o Alfa Romeo roșie în parcare, cu număr de înmatriculare în regiunea pariziană.

— Încuiată?

— Da. Un cuplu care corespundea

descrierii pe care mi-ați transmis-o a plecat la ora trei și zece cu avionul de Amsterdam.

— Ai numele?

— Inspectorul care i-a verificat nu le mai ține minte. Își amintește doar de pașapoarte. Bărbatul avea un pașaport columbian și femeia un pașaport olandez. Ambele pașapoarte purtau numeroase vize și ștampile.

— La ce oră ar trebui să ajungă la Amsterdam?

— Dacă nu au întârziere pe drum și pista e practicabilă, vor ateriza la patru și șaptesprezece minute.

Era 4:22. Probabil că cei doi tocmai prezentau pașapoartele și treceau prin vamă. Oricum, mai ales în stadiul în care se afla ancheta în acel moment, Maigret nu-și putea permite să se adreseze direct poliției de pe aeroportul olandez.

— Ce fac, șefule?

— Nimic. Aștepți să-ți vină schimbul. Iar eu o să mă duc la culcare. Noapte bună, copii. Apropo, poate unul dintre voi să mă ducă acasă?

După o jumătate de oră, comisarul dormea adânc lângă soția lui.

Capitolul 2

Există cazuri care se prezintă de la început într-o lumină dramatică și care beneficiază imediat de titluri scrise cu litere de-o șchioapă pe prima pagină a ziarelor. Altele, banale în aparență, sunt menționate doar prin trei-patru rânduri în pagina a șasea, înainte să se bage de seamă că un simplu fapt divers ascunde în realitate o dramă purtând pecetea misterului.

Maigret lua micul dejun în fața soției sale, lângă fereastră. Era opt și jumătate dimineața și ziua era atât de mohorâtă, încât lăsaseră toate lămpile aprinse. Nu dormise destul, așa că se simțea greoi, cu mintea amorțită, plină de gânduri confuze.

Pe geamuri rămăsese chiciură în colțuri, și își amintea că, atunci când era copil, făcea acolo desene sau își scria inițialele. Își mai amintea și senzația ciudată, puțin dureroasă și plăcută totodată, când pelicula subțire, rece ca gheața, îi intra sub unghii.

După trei zile de ger, reîncepuse să ningă, iar casele și antrepozitele de pe cealaltă parte a bulevardului abia dacă se mai zăreau.

— Nu ești prea obosit?

— Încă o ceașcă de cafea și voi fi în formă.

Fără să vrea, încerca să-și imagineze acel cuplu de străini eleganți care se iviseră, Dumnezeu știe de unde, în cabinetul unui modest medic de cartier. Pardon intuise imediat că făceau parte dintr-o lume diferită de a lui, de cea a comisarului, de cartierul Picpus unde locuiau amândoi.

Maigret trebuise să se ocupe de mai multe ori de personaje asemănătoare, care s-ar fi simțit la fel de în largul lor la Londra, la New

York sau la Roma, care circulau cu avionul așa cum ceilalți circulau cu metroul, stăteau în hoteluri de lux unde își regăseau, în orice țară, obiceiurile și prieteni și formau un fel de francmasonerie internațională.

Nu numai cea a bogaților, ci și cea a unui anumit fel de viață, a anumitor atitudini, ba chiar a unei anumite morale, diferită de morala muritorilor de rând.

Cu ei, Maigret nu se simțea niciodată complet în largul lui și își stăpânea cu greu o iritare ce ar fi putut fi luată drept invidie.

— La ce te gândești?

— La nimic.

Nu era conștient că gândea. Rămânea oarecum absent și tresări când auzi soneria telefonului. Era nouă fără un sfert și urma să se ridice de la masă ca să-și îmbrace pardesiul.

— Alo!

— Aici, Lucas.

Lucas, care trebuia să părăsească serviciul la nouă…

— Am primit un telefon de la comisarul Manicle, din arondismentul XIV, șefule. Un bărbat a fost ucis noaptea trecută într-o vilă de pe Avenue du Parc-Montsouris. Un anume Nahour, un libanez. Femeia de serviciu l-a descoperit la ora opt, când s-a dus să-și înceapă treaba.

— Lapointe a venit?

— Cred că îi aud pașii pe culoar. O clipă… Da, el e.

— Spune-i să vină să mă ia cu o mașină. Anunță-l pe Manicle că sosesc cât pot de repede. Tu du-te la culcare.

— Mulțumesc, șefule.

Maigret repetă cu glas scăzut:

— Nahour… Nahour…

Alt străin. Cuplul de noaptea trecută era format dintr-o olandeză și un columbian. Acum, acest Nahour și Orientul Apropiat.

— Un nou caz? îl întrebă soția lui.

— O crimă, se pare, într-o vilă de pe Avenue du Parc-Montsouris.

Își puse fularul gros la gât, îmbrăcă pardesiul și își luă pălăria.

— Nu aștepți să ajungă Lapointe?

— Simt nevoia să iau aer câteva minute.

Astfel, Lapointe îl găsi pe marginea trotuarului. Maigret se strecură în mica mașină neagră.

— Ai adresa exactă?

— Da, șefule. E ultima casă înainte de parc, o casă cu grădină în jur. Se pare că n-ați dormit prea mult azi-noapte.

Circulația era lentă, anevoioasă. Ici-colo, câte o mașină care derapase era rămasă de-a curmezișul drumului, iar pe trotuare, pietonii mergeau cu mare grijă. Sena era de un verde întunecat, presărată cu sloiuri de gheață care alunecau alene pe firul apei.

Opriră în fața unei vile cu o parte din parter construită numai din sticlă. Imobilul părea să dateze din 1925-1930, când un anumit număr de case, ultramoderne pe atunci, fuseseră ridicate în unele cartiere din Paris, îndeosebi la Auteuil și în Montparnasse.

Un agent de poliție, care se plimba prin fața vilei, îl salută pe comisar și îi deschise o poartă de fier care dădea acces într-o mică grădină unde se înălța un copac desfrunzit.

Cei doi străbătură aleea, urcară cele patru trepte ale peronului și găsiră, pe coridor, alt polițist care îi conduse în studio.

Manicle se afla acolo împreună cu unul

dintre inspectorii lui. Era un bărbat mic de statură, uscățiv și mustăcios, pe care Maigret îl cunoștea de mai bine de douăzeci de ani. Dădură mâna, după care comisarul de poliție arătă spre cadavrul care zăcea în spatele unui birou de mahon.

— Femeia de serviciu, o anume Louise Bodin, ne-a anunțat prin telefon la opt și cinci. Își începe în fiecare zi serviciul la ora opt. Locuiește la doi pași de aici, pe strada Saint-Gothard.

— Cine e Nahour?

— Félix Nahour, patruzeci și doi de ani, cetățean libanez, fără ocupație. A venit aici acum șase luni și a închiriat casa mobilată de la un pictor care a plecat în Statele Unite.

În încăpere era foarte cald, în pofida geamurilor imense acoperite parțial de chiciură ca și cele ale apartamentului lui Maigret.

— Perdelele erau trase în lături când ai venit?

— Nu. După cum vezi, sunt perdele groase, căptușite, ca să nu intre frigul.

— Medicul n-a venit?

— A trecut mai adineauri un medic de cartier și a confirmat decesul, care e mai mult decât evident. Am anunțat medicul legist, pe care îl aștept din moment în moment să apară, odată cu Parchetul.

Maigret se întoarse spre Lapointe.

— Sună-l pe Moers să vină imediat cu oamenii lui de la Identitatea Judiciară. Nu, nu de aici. Ar putea fi amprente pe telefon. Găsești tu un bistrou sau un telefon public prin apropiere.

Își scoase pardesiul și fularul, pentru că, după o noapte în care dormise atât de puțin,

căldura îl amețea.

În încăperea mare, podeaua era acoperită cu o mochetă de un albastru deschis, iar mobila, deși disparată, era de bun-gust și de valoare.

Dând ocol biroului Empire, ca să vadă mortul mai de aproape, comisarul zări, lângă mapa de pe birou, o fotografie în ramă de argint.

Era poza unei femei tinere, foarte blondă, cu zâmbet trist, care avea lângă ea o fetiță de trei ani și, pe genunchi, un bebeluș cam de un an.

Încruntat, apucă rama ca să vadă fotografia mai de aproape și zări o cicatrice care pornea de la ochiul stâng și, pe o distanță de doi centimetri, se îndrepta spre ureche.

— E soția lui?

— Presupun. Am pus pe cineva să caute în registrele noastre. E înscrisă cu numele Evelina Nahour, născută Wiemers, originară din Amsterdam.

— E în casă?

— Nu. Am bătut la ușa ei. N-a răspuns nimeni, așa că am deschis. În cameră era o oarecare dezordine, dar patul arăta neatins.

Maigret se aplecă peste cadavrul ghemuit, căruia îi vedea doar jumătate din față. După câte putea să-și dea seama fără să deplaseze nimic, un glonț pătrunsese în gât, secționând carotida, astfel încât pe covor era o adevărată băltoacă de sânge.

Nahour era mai curând scund, grăsuț și avea o mustață mică și neagră. Începuse să chelească. Pe mâna stângă, foarte îngrijită, purta o verighetă, iar cu mâna dreaptă încercase zadarnic să oprească sângele.

— Știi cine locuiește în casă?

— Am interogat-o doar succint pe femeia de serviciu, fiindcă am preferat să te ocupi personal de asta. Apoi, le-am cerut secretarului și cameristei să rămână sus, unde unul dintre oamenii mei nu-i lasă să comunice între ei.

— Unde e această doamnă Bodin?

— În bucătărie. S-o chem?

— Dacă vrei…

Lapointe intră și spuse:

— Gata, șefule. Vine și Moers.

Apoi intră Louise Bodin, cu un aer încăpățânat și o expresie sfidătoare. Maigret cunoștea genul acela, genul majorității femeilor de serviciu din Paris, ființe care au suferit, pe care viața nu le-a cruțat și care, fără speranță, așteaptă o bătrânețe și mai grea. Atunci, se înăspresc și, suspicioase, urăsc lumea întreagă pentru necazurile lor.

— Vă numiți Louise Bodin?

— Da, doamna Bodin.

Rostise apăsat cuvântul *doamna*, care era în ochii ei ultimul vestigiu al demnității sale de femeie. Hainele îi atârnau pe corpul slab, iar privirea ochilor săi negri era atât de intensă, încât avea un fel de înfrigurare.

— Sunteți căsătorită?

— Am fost.

— Soțul a murit?

— Dacă vreți neapărat să știți, e la Fresnes, și e mai bine așa.

Maigret preferă să n-o întrebe de ce ajunsese soțul ei la închisoare.

— Lucrați de mult timp în această casă?

— Mâine se împlinesc cinci luni.

— Cum ați ajuns aici?

— În urma unui mic anunț. Înainte, lucram o oră ici, o dimineață sau o după-amiază

colo…

Femeia rânji, întorcând capul spre cadavru.

— Noroc că a scris în anunț „slujbă stabilă”.

— Nu dormeați aici?

— Niciodată. Plecam acasă la opt seara și reveneam a doua zi la opt dimineața.

— Domnul Nahour nu avea nicio ocupație?

— Trebuie să se fi ocupat cu ceva, de vreme ce avea un secretar și stătea ore în șir cu nasul în hârtii.

— Cine e acest secretar?

— Un tip din țara lui, domnul Fouad.

— Unde se află în acest moment?

Ea se întoarse spre comisarul de cartier.

— În camera lui.

Vorbea cu o voce agresivă.

— Nu-l prea simpatizați?

— De ce l-aș simpatiza?

— Ați sosit dimineață la opt. Ați intrat imediat în această încăpere?

— Mai întâi m-am dus la bucătărie ca să pun apă la încălzit pe aragaz și să-mi așez haina în dulap.

— Apoi ați deschis ușa acestei încăperi?

— Întotdeauna începeam cu această cameră.

— Ce-ați făcut când ați văzut cadavrul?

— Am telefonat la comisariat.

— Fără să-l anunțați pe domnul Fouad?

— Fără să anunț pe nimeni.

— De ce?

— Pentru că mă feresc de oameni, îndeosebi de cei care locuiesc în casa asta.

— De ce vă feriți de ei?

— Pentru că nu sunt normali.

— Ce vreți să spuneți?

Ea dădu din umeri și răspunse:

— Știu eu… Nimeni nu mă poate împiedica să am o părere proprie, nu-i așa?

— În așteptarea poliției, ați urcat să-l anunțați pe secretar?

— Nu. M-am dus să-mi fac cafeaua în bucătărie. N-am timp s-o beau dimineața la mine acasă.

— Domnul Fouad n-a coborât?

— Rareori coboară înainte de zece.

— Dormea?

— Vă repet că n-am urcat.

— Și camerista?

— E camerista doamnei. Nu se ocupa de domnul. Dar dacă doamna stătea în pat până la prânz și chiar mai mult, de ce n-ar fi profitat și ea?

— Cum o cheamă?

— Nelly nu mai știu cum. I-am auzit o dată sau de două ori numele de familie, dar nu l-am reținut. Un nume olandez. E olandeză, ca doamna.

— Nici pe ea n-o simpatizați?

— E o crimă?

— Văd, din fotografia asta, că doamna are doi copii. Se află în casă?

— N-au pus niciodată piciorul în casă.

— Unde locuiesc?

— Undeva pe Coasta de Azur, cu dădaca lor.

— Părinții se duceau deseori să-i vadă?

— Habar n-am. Călătoreau mult, aproape întotdeauna separat, dar nu i-am întrebat niciodată unde se duceau.

Camioneta Identității Judiciare opri în fața grădinii și Moers intră împreună cu colaboratorii lui.

— Domnul Nahour primea multă lume?

— Ce înțelegeți prin „primea”?

— Își invita prietenii la prânz sau la cină?

— În orice caz, nu de când sunt eu aici. De altfel, de cele mai multe ori lua cina în oraș.

— Și soția lui?

— Și ea.

— Împreună?

— Nu i-am urmărit niciodată.

— Primeau vizite?

— Uneori, domnul primea pe cineva în biroul lui.

— Un prieten?

— Nu ascult pe la uși. Aproape întotdeauna străini, oameni din țara lui, cu care vorbea într-o limbă pe care n-o înțeleg.

— Domnul Fouad asista la aceste întrevederi?

— Uneori, da, alteori, nu.

— O clipă, Moers. Nu puteți începe înainte de sosirea medicului legist. Mulțumesc, doamnă Bodin. Vă rog să rămâneți în bucătărie și să nu vă ocupați de nimic până nu-și va face treaba poliția. Unde se află dormitorul doamnei Nahour?

— Sus, la primul etaj.

— Domnul Nahour și soția lui ocupau același dormitor?

— Nu. Apartamentul domnului e la parter, de cealaltă parte a culoarului.

— Nu există sufragerie?

— Studioul servea drept sufragerie.

— Vă mulțumesc pentru colaborare.

— N-aveți pentru ce.

Femeia ieși cu demnitate.

O clipă mai târziu, Maigret urca scara acoperită cu un covor de același albastru de lavandă ca și cel din studio. Manicle și Lapointe veneau în urma lui. Pe palierul primului etaj găsiră un inspector din cartier,

în civil, care își fuma țigara cu resemnare.

— Camera doamnei Nahour?

— Aceasta, exact în față.

Încăperea era spațioasă, cu mobilă Ludovic al XVI-lea. Patul era nedesfăcut, dar în cameră domnea o oarecare dezordine. O rochie verde și lenjerie zăceau pe covor. Ușile șifonierelor erau larg deschise, ducându-te cu gândul la o plecare precipitată. Câteva umerașe goale, dintre care unul pe pat și altul pe un fotoliu tapițat cu mătase, păreau să indice că hainele fuseseră luate în mare grabă și înghesuite într-o valiză.

Maigret deschise la întâmplare câteva sertare.

— Lapointe, cheam-o, te rog, pe cameristă.

După câteva minute, o femeie tânără, aproape la fel de blondă ca doamna Nahour, cu ochii de un albastru uimitor de deschis, își făcu apariția în cadrul ușii, urmată de Lapointe.

Nu purta un halat de lucru, nici rochia neagră și șorțul alb tradiționale, ci un taior de tweed destul de mulat pe corp.

Era olandeza tipică de pe cutiile de cacao, și nu-i lipsea decât boneta cu două colțuri specifică țării sale.

— Intrați. Stați jos.

Chipul ei era lipsit de expresie, ca și cum n-ar fi înțeles ce se întâmpla, nici cine erau acei oameni din fața ei.

— Cum vă numiți?

Ea scutură din cap, dar deschise totuși puțin gura ca să spună:

— Nu înțelege…

— Nu vorbiți franceza?

Ea făcu semn că nu.

— Doar olandeza?

Maigret își imagina deja complicația de a găsi un traducător.

— *English too.*

— Vorbiți engleza?

— *Yes.*

Puțina engleză pe care o știa Maigret nu era de ajuns pentru un interogatoriu poate important.

— Vreți să traduc, șefule? îi propuse cu timiditate Lapointe.

Comisarul se uită la el surprins, deoarece tânărul inspector nu-i spusese niciodată că știa engleza.

— Unde ai învățat-o?

— O studiez zi de zi de un an.

Tânăra îi privea rând pe rând. Când i se punea o întrebare, nu răspundea imediat, ci aștepta să înțeleagă bine ce i se spusese.

Nu era o circumspecție agresivă, ca la femeia de serviciu, ci mai curând un fel de nepăsare, naturală sau dobândită. Afișa oare intenționat o inteligență cu mult sub cea medie?

Chiar și în engleză, frazele păreau că ajung cu greu la creierul ei și răspunsurile erau scurte, elementare.

O chema Velthuis, avea douăzeci și patru de ani, se născuse în Frizia, în nordul Olandei, de unde, încă de la vârsta de cincisprezece ani, plecase la Amsterdam.

— A intrat imediat în serviciul doamnei Nahour?

Lapointe formulă întrebarea și obținu drept răspuns doar:

— *No.*

— Când a devenit servitoarea ei?

— Acum șase ani.

— Cum?

— În urma unui anunț apărut într-un ziar din Amsterdam.

— Doamna Nahour era deja căsătorită?

— Da.

— De când?

— Nu știe.

Maigret își păstra cu mare greutate calmul, deoarece, doar cu „da” și „nu” sau, mai curând, cu *„no”* și *„yes”,* interogatoriul putea să dureze mult timp.

— Spune-i că nu-mi place să fiu luat drept idiot.

Lapointe, jenat, traduse, iar tânăra se uită la comisar cu o ușoară surpriză, ca să-și reia apoi foarte repede aerul de totală indiferență.

Două mașini negre se opriră la marginea trotuarului și Maigret mormăi:

— Parchetul. Rămâi cu ea. Încearcă să afli cât mai multe.

Substitutul Noiret era un bărbat în vârstă, cu barbișonul cărunt și demodat, care, după ce trecuse prin majoritatea tribunalelor de provincie, fusese în sfârșit numit la Paris, unde aștepta să iasă la pensie, evitând cu prudență încurcăturile.

Medicul legist, un anume Colinet, aplecat asupra cadavrului, îl înlocuia de un timp pe doctorul Paul, cu care Maigret lucrase mulți ani. Odată cu trecerea timpului, mai dispăruseră și alții, precum judecătorul Coméliau, pe care comisarul l-ar fi putut numi dușmanul lui intim și acum i se întâmpla să-l regrete.

În ceea ce-l privește pe judecătorul Cayotte, relativ tânăr, acesta avea drept principiu să lase poliția să lucreze singură două-trei zile înainte de a se amesteca și el în

anchetă.

Medicul schimbase de două ori poziția cadavrului și mâinile îi erau năclăite de sânge coagulat. Îl căută pe Maigret cu privirea.

— Bineînțeles, nu pot să vă spun nimic categoric înainte de autopsie. Punctul de intrare a glonțului, aici, mă face să cred că e vorba despre o armă de calibru mediu, dacă nu mare, și că focul a fost tras de la o distanță mai mare de doi metri. Dat fiind că nu există orificiu de ieșire, glonțul a rămas în corp. Cum nu prea cred că s-a oprit în gât, unde nu ar fi întâmpinat o rezistență suficientă, presupun că, tras mai mult sau mai puțin de jos în sus, s-a oprit în cutia craniană.

— Vreți să spuneți că victima era în picioare în timp ce ucigașul stătea jos, de exemplu, de cealaltă parte a biroului?

— Nu neapărat jos, putând să tragă fără să ridice brațul, de la șold.

Abia după ce oamenii veniți cu furgonul mortuar au ridicat cadavrul ca să-l întindă pe targă au observat pe covor un revolver de calibrul 6,35 cu mâner de sidef.

Substitutul și judecătorul se uitară la Maigret, ca să vadă ce credea despre asta.

— Presupun că rana n-a fost făcută cu această armă? îl întrebă comisarul pe medicul legist.

— Asta e și părerea mea, până când voi avea mai multe informații.

— Moers, examinează, te rog, pistolul!

Moers luă o cârpă ca să-l apuce, îl mirosi, apoi îi scoase încărcătorul.

— Lipsește un glonț, șefule.

Acum, după ce cadavrul fusese luat de acolo, cei de la Identitatea Judiciară se puteau apuca de treabă și fotograful putea și

el să lucreze. Făcuse deja câteva poze cu mortul. Toți se agitau de colo-colo. Se formau mici grupuri. Substitutul Noiret îl trase pe comisar de mânecă.

— Ce naționalitate crezi că are?

— Libaneză.

— Crezi că e o crimă politică?

Această perspectivă îl speria, pentru că își amintea de unele cazuri de genul acesta care luaseră o întorsătură destul de proastă pentru majoritatea celor care se ocupaseră de ele.

— Cred că vă voi putea da un răspuns destul de repede.

— Ai interogat personalul?

— Femeia de serviciu, care nu-i foarte vorbăreață, și i-am pus câteva întrebări cameristei, care e și mai legată la gură. E adevărat că pare să nu vorbească franceza și inspectorul Lapointe tocmai o interoghează, sus, în engleză.

— Să mă înștiințezi cât mai curând posibil dacă apare ceva nou.

Îl căută pe judecător ca să plece împreună, deoarece această descindere a Parchetului era doar o formalitate.

— Mai ai nevoie de mine și de oamenii mei? întrebă comisarul de cartier.

— De tine, nu, bătrâne, dar m-ar ajuta dacă mi-ai mai lăsa un timp inspectorii tăi și pe agentul de poliție care păzește intrarea.

— Îți stau la dispoziție.

Salonul se golea astfel treptat și Maigret se pomeni la un moment dat în fața unei biblioteci care cuprindea peste trei sute de volume. Constată cu surprindere că aproape toate erau lucrări științifice, majoritatea de matematică, iar un șir întreg de cărți, în franceză și engleză, erau consacrate calculului

probabilităților.

Deschizând dulapurile, sub rafturi, le găsi pline de foi de hârtie, unele reproduse cu mașina Ronéo[{2}], pe care se înșirau doar coloane de cifre.

— Să vii la mine înainte de a pleca, Moers. Arma s-o trimiți pentru expertiză la Gastinne-Renette. Apropo, trimite și glonțul ăsta.

Maigret scoase din buzunar glonțul învelit în vată pe care i-l dăduse Pardon.

— Unde l-ați găsit?

— Îți povestesc mai târziu. Aș vrea să știu cât mai repede dacă glonțul a fost tras cu pistolul ăsta.

În timp ce își aprindea pipa, urcă scara și aruncă o privire în încăperea unde Lapointe și tânăra olandeză stăteau față în față, inspectorul făcând însemnări într-un blocnotes pe care îl așezase pe măsuța de toaletă.

— Unde e secretarul? îl întrebă Maigret pe inspectorul de la comisariatul de cartier care se plictisea pe culoar.

— Ușa din capăt.

— N-a protestat?

— Din când în când, deschide ușa ca să tragă cu urechea. A primit un telefon.

— Ce i-a spus comisarul, dimineață?

— Că patronul lui a fost asasinat și că e rugat să rămână în camera lui până la noi ordine.

— Erai de față?

— Da.

— A părut surprins?

— Nu e omul care să-și manifeste sentimentele. Veți vedea.

Maigret bătu și, în același timp, apăsă pe clanță și deschise ușa. Camera era frumos

aranjată și, chiar dacă patul fusese folosit în timpul nopții, acum era făcut cu mare grijă. Nu vedeai nici cea mai mică urmă de dezordine. În fața ferestrei se afla un birou mic, lângă acest birou se găsea un fotoliu din piele roșcată, iar în fotoliu stătea un bărbat care se uita la comisar.

Era greu să-i dai o vârstă. Avea o înfățișare tipic arabă, tenul măsliniu, iar fața, deși brăzdată de riduri, putea foarte bine să fie a unui bărbat de patruzeci de ani sau a unuia de șaizeci. Avea părul aspru, des, negru ca smoala, fără un fir alb.

Nu se ridică să-l primească pe vizitator, mulțumindu-se să-l privească cu ochii săi arzători, fără să se poată citi nimic pe chipul lui.

— Presupun că vorbiți franceza?

Bărbatul răspunse cu o mișcare a capului.

— Sunt comisarul Maigret, șeful Brigăzii Criminale. Presupun că sunteți secretarul domnului Nahour?

Alt semn afirmativ din cap.

— Pot să vă întreb care vă e numele exact?

— Fouad Ouéni.

Avea o voce înăbușită, ca și cum ar fi suferit de o laringită cronică.

— Știți ce s-a întâmplat noaptea trecută în studio?

— Nu.

— Ați fost totuși anunțat că domnul Nahour a fost ucis.

— Nimic altceva.

— Unde erați?

Nicio schimbare pe fața lui. Maigret întâlnise rareori atâta lipsă de colaborare până să intre în această casă. Femeia de serviciu răspundea la întrebări evaziv, cu

ostilitate. Camerista olandeză răspundea monosilabic.

Iar acest Fouad Ouéni, care purta un costum negru ireproșabil, o cămașă albă și o cravată gri închis, își privea și asculta interlocutorul cu cea mai mare indiferență, dacă nu chiar cu dispreț.

— Ați petrecut noaptea în această cameră?

— De la unu și jumătate dimineața.

— Vreți să spuneți că v-ați întors acasă la unu și jumătate dimineața?

— Am crezut că ați înțeles.

— Și unde ați fost până la acea oră?

— La clubul Saint-Michel.

— Un club de jocuri de noroc?

Libanezul se mulțumi să ridice din umeri.

— Și unde se află acest club?

— Deasupra barului *Tilleuls*.

— Ați jucat?

— Nu.

— Ce-ați făcut?

— Am notat combinațiile.

Oare nu ironia îi conferea acel aer mulțumit de sine? Maigret se așeză pe un scaun și continuă să pună întrebări ca și cum n-ar fi băgat de seamă ostilitatea interlocutorului.

— Când v-ați întors, în studio era lumină?

— Nu știu.

— Perdelele erau trase?

— Presupun că da. Așa sunt în fiecare seară.

— N-ați văzut lumină pe sub ușă?

— Nu se vede lumină pe sub ușă.

— În general, domnul Nahour era culcat la ora aceea?

— Depinde.

— De ce anume?

— De el.
— Ieșea deseori seara?
— Când avea chef.
— Unde se ducea?
— Unde voia.
— Singur?
— Pleca singur de acasă.
— Cu mașina?
— Chema un taxi.
— Nu conducea?
— Nu-i plăcea să conducă. Ziua, îi serveam eu drept șofer.
— Ce marcă e mașina lui?
— Bentley.
— E în garaj?
— N-am verificat. Mi s-a interzis să părăsesc camera.
— Și doamna Nahour?
— Ce vreți să știți?
— Are și ea o mașină?
— Un Triumph de culoare verde.
— A ieșit ieri-seară?
— Asta nu e treaba mea.
— La ce oră ați părăsit casa?
— La zece și jumătate.
— Doamna era aici?
— Nu știu.
— Dar domnul Nahour?
— Nu știu dacă se întorsese. Probabil că a luat cina în oraș.
— Știți unde?
— Probabil la *Petit Beyrouth,* unde lua de cele mai multe ori masa de seară.
— Cine pregătea de mâncare în casă?
— Nimeni și toată lumea.
— Micul dejun?
— Eu pentru domnul Félix.
— Cine e domnul Félix?

— Domnul Nahour.
— De ce îi spuneți domnul Félix?
— Pentru că mai există și domnul Maurice.
— Cine e domnul Maurice?
— Tatăl domnului Nahour.
— Locuiește aici?
— Nu. În Liban.
— Altul?
— Domnul Pierre, fratele domnului Félix.
— Unde locuiește?
— La Geneva.
— Cine v-a telefonat în dimineața asta?
— Nimeni nu mi-a telefonat.
— Totuși, s-a auzit soneria telefonului în camera asta.
— Eu am cerut Geneva și m-au sunat când au obținut legătura.
— Domnul Pierre?
— Da.
— L-ați anunțat?
— I-am spus că domnul Félix a murit. Domnul Pierre va ajunge la Orly în câteva minute, pentru că a luat primul avion.
— Știți cu ce se ocupă la Geneva?
— E bancher.
— Și domnul Maurice Nahour la Beirut?
— E bancher.
— Și domnul Félix?
— Fără ocupație.
— Erați de mult în serviciul lui?
— Nu eram în serviciul lui.
— Nu îndeplineați funcția de secretar? Ați spus adineauri că îi pregăteați micul dejun și îi serveați drept șofer.
— Îl ajutam.
— De mult timp?
— De optsprezece ani.
— Îl cunoașteți de la Beirut?

— L-am cunoscut la Facultatea de Drept.

— La Paris?

Fouad dădu afirmativ din cap, păstrându-și atitudinea nepăsătoare și rigidă, în timp ce Maigret începea să-și piardă răbdarea.

— Avea dușmani?

— Nu, din câte știu eu.

— Făcea politică?

— În niciun caz.

— Pe scurt, ați ieșit pe la zece și jumătate, fără să știți cine era sau nu în casă. Ați fost la un club de jocuri de noroc de pe bulevardul Saint-Michel, unde ați notat numerele câștigătoare, fără să jucați. Apoi v-ați întors la unu și jumătate și ați urcat aici, tot fără să știți unde se afla fiecare. Exact? N-ați văzut nimic, n-ați auzit nimic și nu vă așteptați să fiți trezit ca să fiți anunțat că domnul Nahour a fost omorât prin împușcare.

— Dumneavoastră îmi aduceți la cunoștință că a fost folosită o armă de foc.

— Ce știți despre viața de familie a domnului Nahour?

— Nimic. Nu mă privea.

— Era o căsnicie fericită?

— Nu știu.

— Am impresia, după spusele dumneavoastră, că soțul și soția erau rareori împreună.

— Cred că e o situație destul de frecventă.

— De ce copiii nu locuiesc la Paris?

— Poate că se simt mai bine pe Coasta de Azur.

— Unde locuia domnul Nahour înainte de a închiria această casă?

— Pe ici, pe colo. În Italia… Un an în Cuba, înainte de revoluție… Am stat și într-o vilă la Deauville.

— Mergeți deseori la clubul Saint-Michel?

— De două-trei ori pe săptămână.

— Și nu jucați niciodată?

— Rar.

— Vă rog să coborâți cu mine.

Se îndreptară spre scară și, în picioare, Fouad Ouéni părea și mai slab și mai uscățiv decât în fotoliu.

— Ce vârstă aveți?

— Nu știu. În munți, când m-am născut, nu exista stare civilă. Pe pașaportul meu scrie cincizeci și unu de ani.

— Aveți mai mult sau mai puțin?

— Nu știu.

În studio, oamenii lui Moers își strângeau instrumentele.

Când camioneta se îndepărtă și cei doi rămaseră singuri, Maigret întrebă:

— Priviți în jur și spuneți-mi dacă lipsește ceva din încăpere. Sau dacă e ceva în plus.

Ouéni își luă ochii de la pata de sânge, deschise sertarul din dreapta al biroului și remarcă:

— Pistolul nu mai e aici.

— Ce gen de armă?

— Browning 6,35.

— Cu mâner de sidef?

— Da.

— De ce a ales Félix Nahour o armă considerată mai curând o armă de femeie?

— În trecut, i-a aparținut doamnei Nahour.

— Cu câți ani în urmă?

— Nu știu.

— Și i-a luat-o?

— Nu mi-a spus.

— Avea permis de portarmă?

— Nu purta niciodată pistolul la el.

Considerând problema lămurită, libanezul

deschise și celelalte sertare, care conțineau un anumit număr de dosare, apoi se îndreptă spre biblioteci și deschise ușile de jos.

— Îmi puteți spune ce sunt listele acelea de cifre?

Ouéni îl privi cu o mirare amestecată cu ironie, ca și cum Maigret ar fi trebuit să înțeleagă singur.

— Sunt numerele jucate în principalele cazinouri. Listele reproduse astfel sunt trimise de agenții abonaților lor. Pe celelalte, domnul Félix aranja să le obțină de la un crupier.

Maigret voia să pună altă întrebare, dar atunci apăru Lapointe în cadrul ușii.

— Vreți să urcați un moment, șefule?

— Ceva nou?

— Nu mare lucru, dar cred că e mai bine să știți.

— Vă cer, domnule Ouéni, să nu părăsiți imobilul până nu primiți încuviințarea mea.

— Pot să mă duc să-mi fac o cafea?

Maigret dădu din umeri și îi întoarse spatele.

Capitolul 3

Rareori se simțise Maigret atât de dezorientat, parcă în afara vieții normale, cu o senzație ca aceea pe care o ai când, în vis, pământul îți fuge de sub picioare.

Pe străzile acoperite de zăpadă, puținii trecători mergeau străduindu-se să-și păstreze echilibrul, mașinile, taxiurile și autobuzele circulau cu viteză redusă, în timp ce aproape peste tot camioane cu nisip sau sare se deplasau încet pe lângă trotuare.

Mai toate ferestrele erau luminate și ninsoarea cădea într-una din cerul plumburiu.

Aproape că ar fi putut să spună ce se petrecea în fiecare dintre acele apartamente unde respirau oameni. De mai bine de treizeci de ani, învățase Parisul cartier cu cartier, stradă cu stradă, și totuși aici se simțea într-o lume diferită, unde reacțiile oamenilor erau imprevizibile.

Cum trăia Félix Nahour, cu doar câteva ore înainte? Care erau relațiile lui exacte cu secretarul acesta care nu era secretar, cu soția și copiii lui? De ce aceștia se aflau pe Coasta de Azur și de ce…

Erau multe întrebări, iar ele nu puteau fi abordate decât pe rând. Nimic nu era clar. Nimic nu era precis. Nimic nu se petrecea ca în alte familii, ca în alte cămine.

Pardon avusese același sentiment, în noaptea dinainte, când un cuplu ciudat pătrunsese în biroul lui de medic de cartier.

Povestea focului de armă tras dintr-o mașină aflată în mers era improbabilă, la fel ca și existența bătrânei care le-ar fi arătat casa doctorului.

Félix Nahour, cu lucrările lui de

matematică și listele combinațiilor câștigătoare sau nu de la diferitele cazinouri, nu putea fi clasat în nicio categorie cunoscută de Maigret, iar Fouad Ouéni provenea și el din alt univers.

I se părea că acolo totul era fals, că toți mințeau și, în timp ce urca scara, Lapointe îi confirmă părerea.

— Mă întreb, șefule, dacă fata asta e normală. După răspunsuri, când vrea să răspundă, după felul în care mă privește, pare să aibă mentalitatea și candoarea unei copile de zece ani, dar mă întreb dacă nu cumva e un șiretlic sau un joc.

Intrând în camera doamnei Nahour, unde Nelly ședea tot pe scaunul tapițat cu mătase, Lapointe remarcă:

— Apropo, șefule, copiii nu mai au vârsta pe care o aveau când a fost făcută fotografia. Fata are acum cinci ani, iar băiețelul doi.

— Știi unde locuiesc cu dădaca?

— La Mougins, pensiunea *Palmiers*.

— De mult timp?

— După câte am înțeles, băiatul s-a născut la Cannes și n-a venit niciodată la Paris.

Camerista îi privea cu ochii ei albaștri, limpezi, fără să pară că ar înțelege vreun cuvânt din discuția lor.

— Am găsit alte fotografii într-un sertar pe care mi l-a arătat ea. Vreo douăsprezece poze cu copiii, bebeluși, apoi de când începuseră deja să meargă, iar asta, făcută pe o plajă, cu Nahour și soția lui, mai tineri, probabil de pe vremea când s-au întâlnit. Iată și o fotografie a doamnei Nahour cu o prietenă, lângă un canal din Amsterdam.

Prietena, urâtă, avea nasul turtit și ochii prea mici, totuși fața îi era deschisă și

simpatică.

— Singurele scrisori găsite în dormitor sunt de la o tânără, în olandeză. Se întind pe o perioadă de aproximativ șapte ani și ultima datează de vreo zece zile.

— Nelly n-a fost niciodată în Olanda cu stăpâna ei?

— Pretinde că nu.

— Dar doamna Nahour se ducea acolo des?

— Din când în când. Și se pare că singură. Dar nu sunt sigur că Nelly înțelege exact întrebările pe care i le pun în engleză.

— Să cauți un traducător pentru scrisori. Ce spune despre seara și noaptea trecută?

— Nimic. Nu știe nimic. Casa nu-i chiar atât de mare, și totuși se pare că niciunul nu știe ce fac ceilalți. Crede că doamna Nahour a luat cina în oraș.

— Singură? Nimeni n-a venit s-o ia de acasă? N-a cerut să i se cheme un taxi?

— Pretinde că nu știe.

— N-a ajutat-o pe doamna Nahour să se îmbrace?

— La întrebarea asta a răspuns că n-a fost sunată. A mâncat în bucătărie, ca de obicei, apoi a urcat în camera ei, a citit un ziar olandez și s-a culcat. Mi-a arătat ziarul, care datează de alaltăieri.

— N-a auzit pași pe culoar?

— N-a fost atentă. Se pare că are somnul greu.

— La ce oră își începe serviciul dimineața?

— Nu există o oră fixă.

Maigret încerca zadarnic să ghicească ce se petrecea în spatele frunții netede ca fildeșul a cameristei care îi zâmbea vag.

— Spune-i că se poate duce să ia micul dejun, dar n-are voie să părăsească locuința.

După ce Lapointe îi traduse, Nelly se ridică, făcu o mică reverență de fată de pension și se îndreptă cu calm spre scară.

— Minte, șefule.

— De unde știi?

— Zice că n-a intrat noaptea trecută în această încăpere. Dimineață, inspectorii nu i-au dat voie să iasă din camera ei. Totuși, prima dată când am întrebat-o ce haină purta stăpâna ei, a răspuns fără ezitare: „Cea de lutru”. Or, șifonierele erau închise și într-unul dintre ele am găsit o haină de vizon și alta de astrahan gri.

— Aș vrea să iei mașina și să te duci acasă la doctorul Pardon, pe bulevardul Voltaire. Arată-i fotografia care se află jos pe birou.

În dormitor se afla un aparat telefonic. Când acesta începu să sune, Maigret ridică receptorul și auzi două voci, cea a medicului legist și cea a lui Ouéni.

— Da, spuse libanezul. E încă aici. Așteptați, îl anunț îndată.

— Inutil, domnule Ouéni, interveni Maigret. Vă rog să închideți.

Cele trei aparate erau așadar branșate pe aceeași linie.

— Alo, aici Maigret.

— Aici Colinet. Abia am început autopsia, dar mi-am zis că ați vrea să știți de pe acum primul rezultat concret. Nu e vorba despre o sinucidere.

— Nu m-am gândit niciodată că ar fi.

— Nici eu, dar acum avem o certitudine. Fără să fiu expert în balistică, pot să spun că glonțul pe care l-am găsit în cutia craniană, după cum mă așteptam, a fost tras cu o armă de calibru mijlociu sau mare, de 7,32 sau de 45. Estimez distanța între trei și patru metri,

iar craniul a fost despicat.

— Ora decesului?

— Pentru o mai mare precizie în stabilirea ei, va trebui să cunosc ora ultimei mese și să fac analiza viscerelor.

— Dar așa, la prima vedere?

— Pe la miezul nopții.

— Mulțumesc, doctore.

Lapointe ieșise și din stradă se auzea motorul mașinii.

Jos, doi bărbați vorbeau într-o limbă străină, pe care comisarul o recunoscu în cele din urmă a fi araba. Coborî și îl găsi pe Ouéni pe culoar, stând de vorbă cu un necunoscut, precum și pe inspectorul de cartier, care îi observa fără să îndrăznească să intervină.

Necunoscutul semăna cu Félix Nahour, fiind puțin mai în vârstă totuși, mai slab, dar și mai înalt. Părul negru începuse să-i încărunțească pe la tâmple.

— Domnul Pierre Nahour?

— Sunteți de la poliție? întrebă interlocutorul său, bănuitor.

— Sunt comisarul Maigret, șeful Brigăzii Criminale.

— Ce i s-a întâmplat fratelui meu? Unde e cadavrul lui?

— A murit noaptea trecută, împușcat în gât, iar cadavrul a fost transportat la Institutul Medico-Legal.

— Voi putea să-l văd?

— Aveți puțină răbdare.

— De ce nu imediat?

— Deoarece i se face autopsia. Intrați, domnule Nahour.

Ezită o clipă dacă să-l poftească și pe Ouéni în birou, apoi îi spuse:

— Vă rog să așteptați în camera

dumneavoastră.

Ouéni și Nahour se uitară unul la altul și Maigret nu citi nici urmă de simpatie pentru secretar în ochii nou-venitului.

După ce Maigret închise ușa, bancherul din Geneva întrebă:

— Aici s-a întâmplat?

Comisarul îi arătă pata mare de sânge de pe covor și libanezul se reculese un moment, așa cum ar fi făcut în fața corpului neînsuflețit.

— Cum s-a întâmplat?

— Nimeni nu știe. Se pare că a luat masa de seară în oraș și că nimeni nu l-a mai văzut după aceea.

— Lina?

— Vă referiți la doamna Nahour? Camerista ei pretinde că a ieșit și ea să ia cina și că nu s-a mai întors.

— Nu-i aici?

— Patul ei e neatins și a luat cu ea câteva bagaje.

Pierre Nahour nu părea surprins.

— Ouéni?

— S-ar fi dus la un club de jocuri de pe bulevardul Saint-Michel și ar fi notat numerele câștigătoare până după ora unu dimineața. Când s-a întors, n-a încercat să vadă dacă stăpânul lui era sau nu acasă și a urcat să se culce. N-a auzit nimic.

Stăteau față în față și, mecanic, bancherul scosese o țigară de foi din buzunar, pe care ezita s-o aprindă, poate dintr-un fel de respect față de cel decedat, deși nu se mai afla acolo.

— Sunt obligat să vă pun câteva întrebări, domnule Nahour, și vă rog să-mi scuzați indiscreția. Erați în relații bune cu fratele dumneavoastră?

— În relații foarte bune, deși nu ne vedeam prea des.

— De ce?

— Pentru că locuiesc la Geneva și atunci când mă deplasez, merg de cele mai multe ori în Liban. Iar fratele meu nu avea niciun motiv să vină la Geneva. Nu era unul dintre centrele lui de activitate.

— Ouéni mi-a spus că Félix Nahour nu avea nicio profesie.

— E și nu e adevărat. Cred, domnule Maigret, că, fără să vă aștept întrebările, mai bine v-aș da câteva informații care vă vor ajuta să înțelegeți… Tatăl meu era și încă mai este bancher la Beirut. La început, banca sa era foarte modestă, destinată mai ales finanțării importurilor și exporturilor, pentru că prin Beirut trec aproape toate produsele care trebuie să ajungă în Orientul Apropiat. La Beirut există, în raport cu populația, mai multe bănci decât oriunde.

În sfârșit, se hotărî să-și aprindă țigara de foi. Mâinile îi erau la fel de îngrijite ca ale fratelui său și purta și el o verighetă.

— Suntem creștini maroniți, ceea ce explică prenumele noastre. Afacerea tatălui meu s-a dezvoltat odată cu trecerea timpului și acum el conduce una dintre cele mai importante bănci private din Liban. Mi-am făcut studiile la Facultatea de Drept din Paris, apoi la Institutul de Drept Comparat.

— Înainte de sosirea fratelui dumneavoastră?

— E cu cinci ani mai mic decât mine. Așa că aveam un avans față de el. Când a venit, aproape că îmi sfârșisem studiile.

— V-ați instalat imediat la Geneva?

— Am lucrat mai întâi cu tatăl meu, apoi

am hotărât să deschidem o filială în Elveția, Agenția Libaneză, pe care o conduc eu. E o afacere destul de modestă, am doar cinci angajați și sediul se află la etajul al doilea al unui imobil de pe Avenue du Rhone.

Acum, când avea în fața lui un om care vorbea cu o claritate cel puțin aparentă, Maigret se străduia să așeze fiecare personaj la locul lui.

— Mai aveți și alți frați?

— Doar o soră, al cărei soț conduce o agenție ca a mea la Istanbul.

— Astfel încât tatăl, cumnatul dumneavoastră și dumneavoastră controlați o bună parte din comerțul Libanului?

— Să spunem că un sfert sau, mai puțin, o cincime.

— Și fratele dumneavoastră Félix nu participa la această activitate a familiei?

— El era cel mai tânăr. A început și el dreptul, dar fără tragere de inimă, și a frecventat mai mult sala din spate a braseriilor din Cartierul Școlilor. Descoperise pocherul, la care s-a dovedit a fi foarte priceput, și juca nopți întregi.

— Atunci l-a întâlnit pe Ouéni?

— Nu pretind că Ouéni, care nu-i maronit, ci musulman, a fost geniul lui rău, dar sunt tentat s-o fac. Ouéni era foarte sărac, ca majoritatea oamenilor de la munte. Trebuia să lucreze ca să-și plătească studiile.

— Dacă înțeleg bine, după unele descoperiri pe care le-am făcut în acest birou, fratele dumneavoastră a devenit un jucător profesionist.

— Dacă asta se poate numi profesie. Într-o zi, am aflat că renunțase la studiile de drept ca să urmeze, la Sorbona, cursuri de științe

matematice. El și tata au fost certați câțiva ani.

— Și dumneavoastră?

— Îl vedeam din când în când. La început, a trebuit să-i dau bani.

— Vi i-a înapoiat?

— Pe toți. Să nu credeți, după ceea ce v-am spus, că fratele meu era un ratat. Primele luni, primii doi-trei ani au fost grei, dar a început curând să câștige sume mari de bani și sunt convins că devenise mai bogat decât mine.

— S-a împăcat cu tatăl dumneavoastră?

— Destul de repede. Noi, maroniții, avem un puternic simț al familiei.

— Presupun că fratele dumneavoastră juca mai ales în cazinouri?

— La Deauville, la Cannes, la Evian, iarna la Enghien. Un an-doi, înainte de Castro, a fost consilier tehnic și, cred, asociat al cazinoului din Havana. Nu juca la întâmplare, ci își punea în practică cunoștințele de matematică.

— Sunteți căsătorit, domnule Nahour?

— Căsătorit și tată a patru copii, dintre care unul are douăzeci și doi de ani și studiază la Harvard.

— Când s-a căsătorit fratele dumneavoastră?

— O clipă. În anul… Acum șapte ani.

— O cunoașteți pe soția lui?

— Bineînțeles, am cunoscut-o pe Lina.

— Ați întâlnit-o înainte de a se căsători?

— Nu. Toți aveam impresia că fratele meu era un celibatar convins.

— Cum ați aflat de această căsătorie?

— Printr-o scrisoare.

— Știți unde a avut loc?

— La Trouville, unde Félix închiriase o vilă.

Chipul lui Pierre Nahour se posomorâse puțin.

— Ce gen de femeie e?

— Nu știu ce să vă răspund.

— De ce?

— Pentru că am văzut-o doar de două ori.

— Fratele dumneavoastră a venit să v-o prezinte la Geneva?

— Nu. Am venit la Paris cu afaceri și i-am întâlnit pe amândoi la *Ritz,* unde locuiau atunci.

— Fratele dumneavoastră n-a mers niciodată în Liban cu ea?

— Nu. După câteva luni, tatăl meu i-a întâlnit la Evian, unde se dusese la cură.

— Tatăl dumneavoastră era de acord cu această căsătorie?

— Mi-e greu să răspund în locul tatălui meu.

— Dar dumneavoastră?

— Nu mă privea.

Din nou imprecizie, din nou răspunsuri vagi sau echivoce.

— Știți unde a întâlnit-o fratele dumneavoastră pe cea care avea să-i devină soție?

— Nu mi-a spus niciodată, dar mi-a fost ușor să ghicesc. Cu un an înainte, concursul pentru Miss Europa avusese loc la Deauville. Félix se afla și el acolo, deoarece se jucau partide importante la cazinou și banca pierdea aproape în fiecare seară. Titlul a fost câștigat de o olandeză de nouăsprezece ani, Lina Wiemers.

— Pe care a luat-o de soție fratele dumneavoastră.

— Cam după un an. Înainte, au călătorit mult amândoi, mai exact toți trei, pentru că Félix nu se deplasa niciodată fără Fouad Ouéni…

Soneria telefonului îi întrerupse. Maigret ridică receptorul. Era Lapointe.

— Vă sun de la doctorul Pardon, șefule. A recunoscut-o imediat în fotografie. E într-adevăr vorba despre femeia rănită căreia i-a acordat îngrijiri noaptea trecută.

— Întoarce-te aici. Dar treci mai întâi pe la birou și cere-i lui Janvier, în caz că e acolo, dacă nu, lui Torrence sau altuia, să vină aici cu o mașină.

Apoi închise.

— Îmi cer scuze, domnule Nahour. Vreau să vă pun o întrebare mai indiscretă și veți înțelege imediat de ce. Știți cumva dacă fratele dumneavoastră și soția lui se înțelegeau?

Pe chipul libanezului se așternu o expresie posomorâtă.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot spune nimic. Nu m-a interesat niciodată viața conjugală a fratelui meu.

— Dormitorul lui era la parter și cel al soției la primul etaj. În măsura în care mă pot baza pe declarații mai mult decât reticente, nu luau masa în comun și ieșeau rareori împreună.

Pierre Nahour nu reacționă în niciun fel, dar umerii obrajilor săi deveniră mai îmbujorați.

— Personalul din această casă e format doar dintr-o femeie de serviciu, Fouad Ouéni, al cărui rol e destul de vag, și o cameristă olandeză care vorbește doar limba țării sale și engleza.

— Fratele meu, pe lângă arabă, vorbea franceza, engleza, spaniola și italiana, ba chiar și puțin germana.

— Ouéni pregătea micul dejun al stăpânului său și Nelly Velthuis pe cel al stăpânei sale. La fel și prânzul, când prânzeau aici, iar seara, de cele mai multe ori, soții cinau în oraș, dar separat.

— Nu cunosc.

— Unde sunt copiii dumneavoastră, domnule Nahour?

— Păi… la Geneva, bineînțeles. Mai exact, la opt kilometri de Geneva, unde avem vila noastră.

— Copiii fratelui dumneavoastră locuiesc pe Coasta de Azur cu o guvernantă.

— Félix se ducea deseori să-i vadă și petrecea o parte a anului la Cannes.

— Și soția lui?

— Presupun că și ea se ducea să-i vadă.

— N-ați auzit niciodată că avea unul sau mai mulți amanți?

— Nu frecventez același mediu.

— Voi încerca, domnule Nahour, să reconstitui pentru dumneavoastră ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută sau, cel puțin, ce știm despre ceea ce s-a întâmplat. Înainte de ora unu dimineața, Félix Nahour a fost lovit în gât de un glonț tras cu o armă de calibru destul de mare, căreia îi vom cunoaște tipul și probabil marca îndată ce vom primi raportul expertului balistic. În acel moment, stătea în picioare, în spatele biroului. Or, fratele dumneavoastră, ca și agresorul, avea o armă în mână, un pistol de 6,35 cu mâner de sidef, care se afla de obicei în sertarul din dreapta al biroului, sertar pe care l-am găsit pe jumătate deschis. Nu știu câte persoane se

aflau în încăpere, dar avem certitudinea că de față era și cumnata dumneavoastră.

— Cum puteți să știți?

— Pentru că a fost rănită de un glonț tras cu pistolul de 6,35. Ați auzit vreodată de un anume doctor Pardon, care locuiește pe bulevardul Voltaire?

— Cartierul nu mi-e familiar și n-am auzit niciodată acest nume.

— Cumnata dumneavoastră probabil că a auzit de el sau, dacă nu, bărbatul care o însoțea.

— Vreți să spuneți că se mai afla un bărbat în această încăpere?

— N-o spun în mod categoric. Doamna Nahour, înainte sau după scena care s-a derulat aici, și-a pus în grabă lenjerie și haine în una sau mai multe valize. Puțin mai târziu, purtând o haină din blană de lutru, a coborât împreună cu însoțitorul ei dintr-o mașină Alfa Romeo roșie în fața imobilului cu numărul 76 bis de pe bulevardul Voltaire, după care au sunat la ușa doctorului.

— Cine era bărbatul?

— Știm doar că e vorba despre un cetățean columbian în vârstă de douăzeci și cinci-douăzeci și șase de ani.

Pierre Nahour nu spuse nimic, nici măcar nu tresări.

— Nu știți cine ar putea să fie? întrebă Maigret, privindu-l în ochi.

— Nu, răspunse el, scoțând țigara de foi din gură.

— Cumnata dumneavoastră avea în spate o rană care nu-i pune viața în pericol. Doctorul Pardon i-a dat primul ajutor. Columbianul a istorisit o poveste incredibilă, cum că însoțitoarea lui, pe care n-o cunoștea, fusese

atacată, la câțiva pași de el, de una sau mai multe persoane aflate într-o mașină, care ar fi tras pe geamul de la portieră.

— Unde e acum?

— După toate probabilitățile, la Amsterdam. În timp ce medicul își spăla mâinile și își scotea halatul plin de sânge, cuplul a părăsit biroul pe furiș. Le-am găsit mai târziu urma la Orly, unde se află și acum mașina roșie, iar doi pasageri, o olandeză și un columbian, cu semnalmentele personajelor noastre, au urcat la bordul unui avion cu destinația Amsterdam.

Maigret se ridică și își goli pipa într-o scrumieră, apoi umplu altă pipă, scoasă din buzunar.

— Am jucat cu cărțile pe față, domnule Nahour. Aștept de la dumneavoastră aceeași sinceritate. Mă voi întoarce la biroul meu de la Poliția Judiciară. Unul dintre inspectorii mei va rămâne în casă și va avea grijă ca nici femeia de serviciu, nici Ouéni, nici Nelly să n-o părăsească fără permisiunea noastră.

— Și eu?

— Aș vrea să rămâneți și dumneavoastră aici pentru că, imediat ce se termină autopsia, vă voi cere să veniți să identificați cadavrul, o formalitate indispensabilă.

Comisarul se opri în fața ferestrelor mari. Continua să ningă, fulgii erau mai rari, dar cerul rămăsese la fel de întunecat. Două mașini mici negre de la Poliția Judiciară traseră la marginea trotuarului și din ele coborâră Lapointe și Janvier. Amândoi traversară grădina și deschiseră ușa culoarului.

— Poate că atunci când ne vom revedea, domnule Nahour, îmi veți putea oferi câteva

precizări despre relațiile dintre cumnata și fratele dumneavoastră și, eventual, dintre ea și alți bărbați.

Pierre Nahour nu răspunse.

— Tu rămâi aici, Lapointe. Eu fug la birou cu Janvier.

Și Maigret își petrecu după gât fularul gros apoi își îmbrăcă pardesiul.

Se făcuse douăsprezece fără zece când Maigret, adâncit în fotoliul lui, obținu în sfârșit legătura cu Amsterdamul.

— Keulemans?… Alo! Aici Maigret, de la Paris.

Șeful Brigăzii Criminale de la Amsterdam, Jef Keulemans, era încă tânăr, abia împlinise patruzeci de ani, și, din pricina siluetei sale longiline de student, a chipului trandafiriu și a părului blond, părea că are cu zece ani mai puțin.

Când venise pentru un stagiu la Paris, Maigret îi arătase angrenajele Poliției Judiciare și deveniseră buni prieteni, revăzându-se din când în când, cu ocazia unor congrese internaționale.

— Foarte bine, Keulemans, mulțumesc… Da, și soția mea… Cum?… Portul e acoperit de gheață? Consolează-te cu gândul că Parisul e transformat în patinoar și că iar a început să ningă. Alo!… Auzi, vreau să-mi faci un serviciu. Îmi cer scuze că te sun doar pentru asta. E ceva neoficial, bineînțeles. N-am timp să completez toate hârțoagele pentru formalitățile cerute de calea oficială și nu dispun nici de destule elemente. Noaptea trecută, două persoane care mă interesează au coborât dintr-un avion al companiei KLM, care a părăsit aeroportul Orly în jurul orei

trei dimineața. Un bărbat și o femeie. E posibil să se fi prefăcut că nu sunt împreună. Bărbatul, cu pașaport columbian, are în jur de douăzeci și cinci de ani. Femeia, de origine olandeză, se numește Evelina Nahour, născută Wiemers, și vine din când în când la Amsterdam, unde și-a petrecut tinerețea. Presupun că amândoi au completat fișa de debarcare, pe care ai putea s-o găsești la aeroport. Doamna Nahour nu are domiciliu în Olanda, dar are o prietenă la Amsterdam, Anna Keegel, care trece pe spatele scrisorilor sale o adresă din Lomanstraat. Cunoști?… Bun!… Nu, nu trebuie arestați. Dacă o găsești pe doamna Nahour, ai putea s-o anunți pur și simplu că soțul ei a murit și că este așteptată pentru deschiderea testamentului. Spune-i și că fratele soțului ei a venit la Paris. Nu pomeni nimic despre poliție… Da, Nahour a fost asasinat. Împușcat în gât… Cum?… S-ar putea să știe, dar e posibil și să nu aibă habar, pentru că în cazul ăsta mă aștept la toate surprizele. Aș vrea să n-o speriem. Dacă mai e cu însoțitorul ei, nici el să nu fie luat la întrebări. Dacă s-au despărțit, presupun că ea îi va telefona ca să-l anunțe că ai vizitat-o… Ești amabil, Keulemans… Mă duc acasă la prânz și contez pe un telefon în după-amiaza asta… Mulțumesc.

Profită că avea la dispoziție linia directă și formă numărul de acasă.

— Ce avem la masă? o întrebă pe soția lui.

— Am făcut varză cu cap de piept, dar eram aproape sigură că va trebui s-o reîncălzesc diseară, dacă nu mâine!

— Ajung acasă într-o jumătate de oră.

Alese una dintre pipele de pe birou și o umplu în timp ce străbătea fără grabă

culoarul. Aproape la capătul lui, bătu la ușa comisarului Lardois, care, împreună cu oamenii săi, se ocupa de jocurile de noroc. Lardois intrase cam în același timp cu el în Poliția Judiciară și cei doi se tutuiau de la început.

— Bună, Raoul.

— Oare ce s-o fi întâmplat de ți-ai adus aminte de existența mea? Avem birourile la douăzeci de metri unul de altul și nu știu dacă mă vizitezi o dată pe an.

— Aș putea să zic și eu la fel.

Totuși, se vedeau în fiecare dimineață, la raport, în biroul directorului Poliției Judiciare, unde, ce-i drept, își vorbeau pe un ton mai oficial.

— Întrebările mele or să-ți pară naive, dar mărturisesc că nu cunosc nimic în materie de jocuri de noroc. Mai întâi, chiar există jucători profesioniști?

— Directorii de cazinouri corespund acestei definiții deoarece joacă, în definitiv, contra clientelei. Când fac joc dublu, se mai înțeleg să împartă câștigul cu un jucător specializat, uneori cu un sindicat… Asta în privința profesioniștilor cunoscuți. Alții, nu mulți, trăiesc un timp numai de pe urma jocului, fie grație unui noroc excepțional, fie pentru că dețin mijloace financiare importante și sunt deosebit de pricepuți.

— Se poate juca în mod științific?

— Așa se pare. Unii jucători, nu mulți, sunt în stare, între împărțirea cărților și momentul în care ceri sau nu o carte, să facă unele calcule complicate de probabilități.

— Ai auzit de un anume Félix Nahour?

— Toți crupierii din Franța și de aiurea îl cunosc. Face parte din a doua categorie, deși,

un timp, la Havana a ținut banca fără limită de miză în asociere cu un sindicat american.

— Joacă cinstit?

— Altfel ar avea fișă de mult și n-ar mai fi primit în sălile de joc. Doar în micile cazinouri găsești uneori trișori amărâți, care sunt prinși, de altfel, destul de repede.

— Ce știi despre Nahour?

— Întâi, că are o soție foarte frumoasă, o Miss nu știu ce, pe care am întâlnit-o de câteva ori la Cannes și la Biarritz. Apoi, că la un moment dat a lucrat cu un grup din Orientul Apropiat.

— Un sindicat de jucători?

— Dacă vrei. Să spunem jucători care nu vor sau nu pot juca ei înșiși. Un profesionist care joacă împotriva băncii, la Cannes sau la Deauville, de pildă, trebuie să dispună de câteva milioane, care îi permit să reziste până când va începe să câștige. Cu alte cuvinte, trebuie să joace de la egal la egal cu cazinoul, ale cărui rezerve sunt inepuizabile. De aici și formarea unor sindicate, care funcționează ca niște societăți financiare, doar că lucrează mai discret. Mult timp, un sindicat sud-american a trimis anual un operator la Deauville și banca a ajuns de câteva ori într-o postură neplăcută.

— Nahour are și acum un sindicat în spate?

— Se crede că acum e pe propriile-i picioare, dar e imposibil să controlezi.

— Încă ceva. Cunoști clubul Saint-Michel?

Lardois ezită înainte să răspundă.

— Da. Am făcut acolo două-trei descinderi.

— Cum se face că încă mai funcționează?

— Doar nu vrei să-mi spui că Nahour joacă acolo?

— Nu, dar are un secretar-factotum care își petrece o parte din noapte acolo de două-trei ori pe săptămână.

— Închid ochii la cererea Serviciului de Informații… Clubul e frecventat cu precădere de studenți străini, îndeosebi de numeroșii orientali care locuiesc în cartier. E un loc bun pentru supravegherea lor și colegii noștri profită. A ieșit vreun scandal?

— Nu.

— Altceva?

— Nimic.

— Nahour e amestecat în ceva?

— A fost asasinat noaptea trecută.

— Într-un club?

— La el acasă.

— Îmi povestești și mie?

— După ce voi afla și eu.

Douăzeci de minute mai târziu, Maigret, așezat la masă în fața soției sale, se delecta cu o savuroasă varză cu cap de piept după rețeta alsaciană, așa cum găsești doar în două restaurante din Paris. Capul de piept era deosebit de suculent și comisarul desfăcuse două sticle de bere de Strasbourg.

Afară ningea în continuare și era bine să stai la căldură, fără să fie nevoie să te aventurezi pe trotuarele alunecoase precum portul Amsterdam.

— Ești obosit?

— Puțin.

Făcu o pauză, apoi adăugă, privindu-și ușor ironic soția:

— În fond, un polițist n-ar trebui să fie căsătorit.

— Ca să nu fie obligat să vină acasă să mănânce varză acră? replică ea prompt.

— Nu, pentru că ar trebui să trăiască în

toate mediile, să cunoască toate cazinourile, de exemplu, băncile internaționale, libanezii maroniți și musulmani, barurile străine din Cartierul Latin și din Saint-Germain, precum și pe tinerii columbieni. Fără să mai vorbesc despre limba olandeză sau despre concursurile de frumusețe!

— Totuși, te descurci?

Doamna Maigret zâmbea, pentru că soțul ei își pierduse treptat aerul preocupat.

— Urmarea anchetei ne va spune.

Când se ridică, se simțea greoi, dar asta pentru că mâncase prea mult și băuse multă bere. Ce fericire ar fi fost, după o noapte aproape fără somn, să se întindă pe pat și să facă o mică siestă, fiind totuși vag conștient de prezența doamnei Maigret în apartament!

— Gata, pleci?

— Trebuie să mă sune Keulemans de la Amsterdam.

Îl cunoștea și ea, pentru că cinase la ei de câteva ori. De data aceasta, Maigret chemă un taxi, pe care se duse să-l aștepte, după cum îi era obiceiul, la marginea trotuarului. Janvier se întorsese la birou.

— Nu m-a căutat nimeni la telefon?

— Doar Lapointe. Fiindcă nu mai era aproape nimic de mâncare în frigider, fratele lui Nahour i-a cerut voie să comande prânzul acasă. Lapointe n-a avut niciun motiv să refuze și, drept recompensă, a fost invitat la masă. Cei doi inspectori de la comisariatul din cartier s-au întors la sediul lor. Agentul de gardă la poartă a fost schimbat. Era să uit! Tânăra cameristă n-a vrut să se atingă de mâncare și și-a făcut o cană mare de ciocolată caldă în care și-a înmuiat tartinele.

— Nahour și Ouéni au luat prânzul la

aceeași masă?

— Lapointe nu mi-a spus.

— Te duci pe bulevardul Saint-Michel, la barul *Tilleuls*. La primul etaj au o sală de jocuri de noroc, camuflată în club privat. Clubul e închis la ora asta și trebuie să treci prin bar ca să ajungi acolo. Spune-i patronului că vii din partea lui Lardois și că nu vrei să-i faci necazuri. Încearcă doar să afli dacă Fouad Ouéni a fost la club noaptea trecută și, dacă da, la ce oră a sosit și când a plecat. La întoarcere, treci pe la restaurantul *Petit Beyrouth,* de pe strada Bernardins. Patronul e un anume Boutros. Félix Nahour era unul dintre cei mai asidui clienți. A cinat ieri-seară în acest restaurant? Era singur? De cât timp nu a mai fost acolo cu soția lui? A fost o vreme când cuplul era inseparabil? Etc. Vezi și tu ce poți să mai scoți de la el.

Maigret nu se atinsese încă de corespondența de dimineață, care stătea teanc pe birou, lângă pipe. Întinse mâna să ia o scrisoare, căscă, hotărî să lase treaba asta pentru mai târziu și, alunecând puțin în fotoliu, lăsă capul în piept și închise ochii.

Când soneria telefonului îl făcu să tresară, nimeni nu-l scutura de umăr și nu trebui să se zbată, dar pendula arăta trei și jumătate.

— Comisarul Maigret?… Alo! Chiar comisarul Maigret?

Centralista avea un accent savuros.

— Aici, Amsterdam. Rămâneți la telefon. Vi-l dau pe comisarul Keulemans.

Două-trei declicuri, apoi se auzi vocea veșnic veselă a polițistului olandez.

— Maigret?… Aici, Keulemans. Încearcă să-mi ceri întotdeauna servicii la fel de ușoare… Sigur că am găsit fișele de debarcare

la aeroport. Nici n-a fost nevoie să mă deranjez. Mi-au dictat conținutul lor la telefon. Femeia este într-adevăr Evelina Nahour, născută Wiemers, cu domiciliul la Paris, Avenue du Parc-Montsouris. E mai tânără decât credeai. Are douăzeci și șapte de ani. S-a născut la Amsterdam, dar a părăsit orașul de foarte tânără, cu părinții, când tatăl ei a devenit subdirector al unei fabrici de brânză la Leeuwarden, în provincia Frizia.

— Ai văzut-o?

— Stă la prietena ei, Anna Keegel. Cele două femei au locuit câțiva ani împreună când Lina, la șaptesprezece ani, a obținut permisiunea părinților să vină să lucreze la Amsterdam. Lina a fost centralistă la o agenție de turism, apoi recepționeră la un medic cunoscut și, în fine, manechin la o casă de modă. Anna Keegel, în schimb, a avut întotdeauna aceeași slujbă: mecanograf la o mare fabrică de bere ale cărei depozite ți le-am arătat când am trecut cu vaporașul pe Amstel.

— Cum a reacționat Lina Nahour când i-ai anunțat moartea soțului ei?

— Să-ți spun mai întâi că era în pat și că doctorul tocmai plecase.

— Ți-a vorbit despre rana ei?

— Nu. Mi-a spus că e foarte obosită.

— Și însoțitorul ei?

— Apartamentul e format doar dintr-o cameră mare, o bucătărie și o baie, așa că l-aș fi văzut. După un moment de tăcere, a întrebat: „De ce a murit?”. I-am răspuns că nu știu, dar că era nevoie de ea pentru deschiderea testamentului.

— Ce a răspuns?

— Că spera să se simtă destul de bine a

doua zi dimineață ca să ia avionul, deși medicul i-a prescris o perioadă de odihnă. Pentru orice eventualitate, am lăsat un om în zonă. Neoficial, nu-ți fie teamă…

— Și columbianul?

— Vicente Alvaredo, douăzeci și șase de ani, născut la Bogota, student, cu domiciliul la Paris, strada Notre-Dame-des-Champs.

— L-ai găsit?

— Ușor. Tot neoficial, deoarece pusesem sub ascultare telefonul din apartamentul din Lomanstraat. Lina Nahour a ridicat receptorul telefonului când eu nici nu părăsisem strada. A cerut legătura cu hotelul *Rembrandt* și a vorbit cu Alvaredo. Am în față transcrierea convorbirii. Vrei să ți-o citesc?

Singurul regret al lui Maigret era că nu putea să țină receptorul în timp ce-și umplea o pipă și se uita cu jind la pipele frumos rânduite și ispititoare de pe biroul lui.

— Încep. „Vicente?” „Da. A venit doctorul?” „Acum o jumătate de oră. A crezut ce i-am spus și mi-a pus câteva copci după ce a curățat rana. Vine iar mâine dimineață. Am mai primit o vizită, cineva de la poliție, un bărbat foarte înalt și foarte amabil, care m-a anunțat că soțul meu a murit.”

Urmă un moment de tăcere.

— După cum observi, Maigret, în acest moment tânărul n-a pus nicio întrebare. „Notarul are nevoie de mine pentru deschiderea testamentului. Am promis că mă întorc cu avionul mâine dimineață.” „Crezi că vei putea?” „Am doar treizeci și opt de grade temperatură. De când doctorul mi-a dat câteva comprimate de nu știu ce, aproape că nu mai simt nicio durere.” „Pot veni după-amiază să te văd?” „Nu prea devreme, pentru

că aș vrea să dorm. Prietena mea a telefonat la birou că are gripă. Se pare că o treime din personal e la pat. Mă îngrijește bine.” „Voi fi la tine pe la cinci…”

O nouă tăcere.

— Asta e tot, Maigret. Au început convorbirea în engleză și au continuat-o în franceză. Mai pot să fac ceva?

— Aș vrea să știu dacă ia avionul și, în acest caz, la ce oră va sosi la Orly. Bineînțeles, aș vrea să am vești și despre Alvaredo.

— *Neoficial!*

Și Keulemans încheie vesel discuția, spunând, asemenea colaboratorilor lui Maigret:

— La revedere, *șefule!*

Capitolul 4

Urmă o după-amiază lenevoasă, în încăperea supraîncălzită, în care comisarul folosi pe rând cele șase-șapte pipe înșirate pe birou. Aproape în toate anchetele există, la un moment dat, ceea ce Maigret numea adesea „golul”, un moment când ai un număr de elemente care trebuie neapărat verificate și cărora îți este imposibil să le găsești locul.

E o perioadă calmă și totodată enervantă, deoarece ești tentat să construiești ipoteze, să tragi concluzii care ar putea, mai târziu, să se dovedească false.

Dacă Maigret și-ar fi urmat înclinația, dacă nu și-ar fi repetat că rolul unui comisar divizionar nu e să alerge în toate direcțiile ca un câine de vânătoare, ar fi văzut totul cu ochii lui, așa cum făcea pe vremea când era doar inspector.

De exemplu, îl invidia pe Keulemans că o văzuse pe Lina Nahour și pe prietena ei cu fizic ingrat în apartamentul din Amsterdam, unde cele două tinere locuiseră cândva împreună.

În același timp, ar fi dorit să petreacă întreaga zi, în locul lui Lapointe, în casa de pe Avenue du Parc-Montsouris, să scotocească, să adulmece prin colțuri, să deschidă sertare la întâmplare, să-i observe pe Fouad Ouéni, Pierre Nahour și pe derutanta Nelly, care poate că nu era chiar atât de infantilă pe cât încerca să-i facă să creadă.

Nu urmărea niciun plan dinainte stabilit. Mergea înainte, la întâmplare, străduindu-se îndeosebi să nu-și facă vreo părere.

Zâmbi când auzi bătăi în ușă și o văzu intrând pe servitoarea soților Pardon.

— Bună ziua, domnule Maigret.

Pentru ea, nu era comisarul de la Poliția Judiciară, ci invitatul din fiecare lună.

— V-am adus raportul. Domnul mi-a cerut să vi-l dau personal.

Fusese bătut cu două degete la vechea mașină de dactilografiat a medicului și prezenta ștersături, litere sărite, cuvinte lipite.

Oare Pardon începuse să-l dactilografieze noaptea trecută, după plecarea lui Maigret? Sau scrisese doar câteva rânduri odată, între doi pacienți? Comisarul îl parcurse cu privirea și zâmbetul i se accentuă, constatând meticulozitatea prietenului său care făcuse un efort vizibil să nu omită niciun detaliu, ca și cum ar fi fost vorba despre un diagnostic medical.

Se încruntă însă curând, deoarece fu anunțat că pe culoar îl așteptau câțiva ziariști. Ezită, apoi mormăi:

— Să intre.

Erau cinci, plus doi fotografi, iar printre reporteri se afla și tânărul Maquille, care abia împlinise douăzeci de ani, dar era cel mai înverșunat din presa pariziană, în ciuda chipului său de îngeraș.

— Ce puteți să ne spuneți despre cazul Nahour?

Ia te uită! Devenise deja „cazul Nahour”, un titlu care probabil că avea să apară în toate ziarele!

— Puține lucruri, dragilor, pentru că ancheta e abia la început.

— Credeți că Nahour s-a putut sinucide?

— Nici vorbă. Și avem și dovada, deoarece glonțul, care s-a oprit în cutia craniană după ce a trecut prin gât, nu are același calibru cu

arma găsită sub cadavru.

— Așadar, ținea în mână această armă când a fost omorât?

— Probabil. Prevăzând următoarele întrebări, vă spun imediat că nu știu cine se afla în acel moment în încăpere.

— Dar în casă? întrebă tânărul Maquille.

— O tânără cameristă olandeză, Nelly Velthuis, dormea la primul etaj, într-o cameră destul de îndepărtată de încăperea în care a fost găsit cadavrul. Se crede că are somnul greu și spune că n-a auzit nimic.

— Nu și un secretar?

Probabil că îi întrebaseră pe vecini, poate chiar și pe furnizorii din cartier.

— Până la proba contrară, secretarul, Fouad Ouéni, se afla în oraș și s-a întors abia după ora unu și jumătate dimineața. N-a putut intra în încăperea unde a avut loc crima și a urcat imediat în camera lui să se culce.

— Și doamna Nahour?

— Plecată.

— Înainte sau după dramă? întrebă din nou insistentul Maquille, care își alegea bine cuvintele.

— Încă nu se știe.

— Nu se pune totuși o întrebare?

— Întrebările nu lipsesc niciodată.

— De exemplu, posibilitatea unei crime politice?

— După cunoștința noastră, Félix Nahour nu se ocupa de politică.

— Dar fratele lui, la Geneva?

Știau mai multe decât ar fi crezut comisarul.

— Banca lui nu servea drept acoperire pentru alte activități?

— O iei prea repede.

Maigret avea totuși de gând să se asigure că Pierre Nahour sosise într-adevăr la Paris cu avionul de dimineață. Până în acel moment, nimic nu dovedea în mod categoric că nu se afla aici cu o zi înainte.

— Arma găsită sub corpul victimei fusese folosită?

Maigret răspunse diplomatic:

— Arma e în mâinile experților și încă n-am primit raportul lor. Acum știți aproape la fel de multe ca mine și vă cer să mă lăsați să lucrez. Vă voi chema negreșit când va apărea ceva nou.

Comisarul știa că Maquille își va lăsa un coleg pe culoar ca să-i supravegheze biroul și să noteze vizitele pe care le va primi.

— Oare…

— Nu, dragilor! Am multă treabă și nu pot să vă acord mai mult timp.

Nu mersese prea rău. Oftă, gândul îi zbură la o bere rece, dar nu îndrăzni să sune la braseria *Dauphine*.

— Alo! Lapointe?… Ce se întâmplă acolo?

— Casa e la fel de lugubră. Femeia de serviciu e furioasă că n-o lăsăm să se ocupe de curățenie.

Nelly stă în pat și citește un roman polițist englezesc. Iar Pierre Nahour stă numai în birou, unde examinează corespondența și documentele din sertare.

— N-a dat niciun telefon?

— Unul singur, la Beirut, ca să-și anunțe tatăl. Acesta încearcă acum să obțină un loc în următorul avion.

— Dă-mi-l, te rog, pe Pierre Nahour.

— E lângă mine.

Apoi se auzi vocea bancherului din Geneva.

— Vă ascult.

— Știți cumva dacă fratele dumneavoastră avea un notar la Paris?

— Félix mi-a vorbit despre asta la ultima noastră întâlnire, acum trei ani, când mi-a spus că, dacă moare, testamentul lui se găsește la maestrul Leroy-Beaudieu, de pe bulevardul Saint-Germain. Întâmplător, îl cunosc foarte bine pe Leroy-Beaudieu, pentru că am făcut o parte din cursurile de drept cu el, dar apoi am pierdut contactul.

— Fratele dumneavoastră v-a dezvăluit conținutul testamentului?

— Nu. Doar mi-a dat de înțeles, cu o oarecare amărăciune, că, în pofida criticilor tatălui nostru, rămăsese un Nahour.

— N-ați găsit nimic în documentele pe care le examinați?

— Îndeosebi facturi, care arată că soția fratelui meu nu se ocupa de furnizori, nici măcar de măcelar și de băcan, lăsându-i această grijă lui Félix. Rapoarte aproape zilnice ale dădacei cu vești despre copii, ceea ce dovedește că fratele meu era foarte atașat de ei. Invitații, scrisori de la directori de cazinouri și de la crupieri…

— Domnule Nahour, nu mai e necesar să rămâneți în casă. Puteți să circulați prin oraș, fără să părăsiți totuși Parisul. Dacă vă luați o cameră la hotel…

— N-am intenția. Voi dormi în camera fratelui meu. E posibil să ies doar ca să iau masa de seară.

— Dați-mi-l, vă rog, pe inspectorul meu! Alo! Lapointe?… I-am acordat lui Pierre Nahour libertate de mișcare. Nu și lui Ouéni, iar camerista aș prefera să nu părăsească nici ea casa. Femeia de serviciu poate să se ducă

la piață și apoi, dacă dorește, să se întoarcă la ea acasă. Spre seară, îți voi trimite pe cineva să te schimbe. Vorbim mai târziu.

Maigret intră în biroul inspectorilor, unde lucrau vreo cincisprezece, unii bătând la mașină rapoarte, alții telefonând.

— Care dintre voi vorbește mai mult sau mai puțin curent engleza?

Toți se priviră în tăcere și Baron ridică timid mâna.

— Vă previn totuși că stau prost cu accentul.

— Între cinci și șase, te vei duce la domiciliul lui Félix Nahour să-l schimbi pe Lapointe și vei petrece noaptea acolo. Vei primi instrucțiuni de la el.

Revenind puțin mai târziu în biroul lui, Maigret îl găsi pe Janvier, cu pardesiul pe el, aducând în încăpere puțin din aerul rece de afară.

— Am stat de vorbă cu patronul barului *Tilleuls*, un tip gras și somnoros pe care îl bănuiesc că e mai șiret decât vrea să pară. Pretinde că n-are nicio legătură cu clubul de la primul etaj, ținut de un anume Pozzi, doar că clienții trebuie să treacă prin bar. Seara, de la opt la unsprezece sau douăsprezece noaptea, barul e plin, pentru că mulți vin să se uite la televizor. Ieri erau și mai mulți, deoarece se transmitea un meci de catch. Nu l-a văzut pe Ouéni când a venit, dar l-a văzut ieșind pe la unu și un sfert.

— Astfel încât Ouéni ar fi putut să sosească în orice moment înainte de ora unu și un sfert și să stea doar câteva minute la club?

— Posibil. Dacă-mi dați voie, mă duc diseară să stau de vorbă cu Pozzi, cu crupierii și, dacă e nevoie, cu cei care frecventează în

mod obișnuit clubul.

Maigret ar fi vrut să meargă și el. Ezită o clipă, apoi recunoscu că ar fi făcut mai bine să se odihnească, după o noapte aproape albă, având în vedere tot ce avea de făcut a doua zi.

— Și la restaurant?

— E o sală foarte mică, unde mirosul de bucătărie orientală e atât de puternic, încât am amețit. Boutros e un om buhăit, cu niște coapse foarte voluminoase. După toate aparențele, nu știa nimic despre ce s-a petrecut noaptea trecută, pentru că, atunci când i-am spus că Nahour murise, a început să plângă. „Cel mai bun client al meu! Fratele meu!”, a exclamat el. „Da, domnule inspector, țineam la omul ăsta ca la un frate. Venea să ia masa la mine de când era student și deseori îl serveam pe datorie săptămâni întregi. După ce s-a îmbogățit, n-a uitat de săracul Boutros și, când era la Paris, venea să ia cina aici aproape în fiecare seară. Uitați! Acolo, în colț, lângă tejghea, era masa lui.”

— A pomenit ceva despre doamna Nahour?

— E și el un vulpoi bătrân, care trage cu coada ochiului la tine în timp ce-și face numărul. S-a extaziat îndelung în privința frumuseții doamnei Nahour, a blândeții, a amabilității sale. „Și nu-i deloc cu nasul pe sus, domnule inspector! Când intră și iese, îmi strânge întotdeauna mâna.”

— Când a văzut-o ultima dată?

— Nu știe. Dar la începutul căsătoriei sale venea mai des cu soțul decât în ultima vreme. Erau un cuplu frumos, foarte îndrăgostiți. Întotdeauna au fost foarte îndrăgostiți. Nu, nu s-a petrecut nimic între ei, dar, bineînțeles, ea trebuia să se ocupe de casă și de copii…

— Nu știe că amândoi locuiesc în sudul Franței?

— În orice caz, se preface că nu știe.

Maigret nu se putea abține să nu zâmbească.

Oare nu toți mințeau? Totul începuse acasă la Pardon, în noaptea precedentă, cu acea poveste incredibilă a focului de armă tras dintr-o mașină și cu bătrâna care indicase casa medicului.

— O clipă! îi spuse comisarul lui Janvier. Trebuie să dau un telefon. Stai aici.

Îl sună din nou pe Lapointe.

— A plecat femeia de serviciu?

— Mi se pare că o aud pregătindu-se să plece.

— Dă-mi-o, te rog, la telefon.

Așteptă destul de mult până să audă o voce de femeie rostind, fără amabilitate:

— Ce mai vreți de la mine?

— Să vă pun o întrebare, doamnă Bodin. De cât timp locuiți în arondismentul XIV?

— Nu văd ce legătură are asta cu…

— Mi-e ușor să întreb la comisariat, unde probabil că v-ați înscris.

— De trei ani.

— Și înainte unde locuiați?

— Pe strada Servan, în arondismentul XI.

— Ați fost bolnavă cât ați stat acolo?

— Bolile mele mă privesc doar pe mine.

— Dar ați fost tratată de doctorul Pardon?

— Un om de toată isprava, care nu pune întrebări oamenilor și se mulțumește doar să-i vindece.

Așadar, micul mister care îl sâcâia pe comisar de la relatarea lui Pardon fusese lămurit.

— Gata? Pot să plec la cumpărături?

— Încă ceva. Țineați la doctorul Pardon. Probabil că i-ați trimis pacienți dintre cunoștințe…

— Posibil.

— Încercați să vă amintiți. Cui i-ați vorbit despre el în casa unde lucrați acum?

Urmă o tăcere destul de lungă și Maigret auzea respirația bătrânei.

— Habar n-am.

— Doamnei Nahour?

— N-a fost niciodată bolnavă.

— Domnului Ouéni? Cameristei?

— Dacă vă spun că nici măcar nu-mi amintesc să fi vorbit despre asta! Acum, dacă nu mai pot nici măcar să mă duc la cumpărături, n-aveți decât să mă arestați.

Maigret închise. Pipa i se stinsese și îi ceru lui Janvier să sune la Orly în timp ce o umplea din nou.

— Întreabă-l pe inspector dacă avionul care a sosit puțin după ora unsprezece e unul Air France sau Swissair.

Janvier repetă întrebarea.

— Swissair? O clipă…

— Să-ți facă legătura cu biroul care înregistrează pasagerii la sosire.

— Alo! Vă rog…

După câteva minute, Maigret mai lămurise un lucru. Pierre Nahour sosise într-adevăr chiar în acea dimineață de la Geneva la bordul unui aparat metropolitan, unde găsise loc în ultimul moment.

— Și acum, ce facem, șefule?

— După cum vezi, verific. Știi la ce oră a luat Nahour ieri masa de seară?

— Pe la opt și jumătate. A plecat puțin după nouă și jumătate. A mâncat friptură de miel și o prăjitură cu migdale și struguri.

— Treci alături și transmite informația asta doctorului Colinet. Are nevoie de ea ca să stabilească ora decesului.

Cât despre el, căuta numărul de telefon al maestrului Leroy-Beaudieu, al cărui nume îi părea familiar. Când îi răspunse, notarul întrebă:

— Ce mai e nou, domnule comisar? A trecut mult timp de când n-am mai avut plăcerea să vă văd sau să vă aud.

Și, întrucât Maigret nu spunea nimic, continuă:

— Cazul Montrond, vă amintiți? Acel client al meu în vârstă a cărui soție…

— Da, da…

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Cred că aveți testamentul unui anume Félix Nahour.

— Într-adevăr. L-a anulat pe cel vechi și a făcut altul în urmă cu vreo doi ani.

— Știți de ce s-a răzgândit?

Urmă o tăcere stânjenitoare.

— Problema e delicată și mă aflu într-o situație ingrată. Domnul Nahour nu mi-a mărturisit niciodată motivele. În ceea ce privește conținutul testamentului, știți foarte bine că trebuie să respect secretul profesional. Dacă asta poate să vă ajute, pot să vă spun doar că e vorba despre rațiuni pur personale.

— Félix Nahour a fost asasinat noaptea trecută în biroul lui.

— Ah! Ziarele n-au scris nimic.

— Vor scrie în următoarele ediții.

— Și asasinul a fost arestat?

— Până în acest moment, nu putem face decât supoziții contradictorii. Nu se întâmplă destul de des – și cred că asta îmi puteți spune – ca, atunci când un soț își face

testamentul, soția lui să și-l facă în același timp?

— Am avut astfel de cazuri.

— Și în privința soților Nahour?

— N-am văzut-o niciodată pe doamna Nahour și n-am avut nicio relație cu ea. E o fostă regină a frumuseții, nu-i așa?

— Exact.

— Când are loc înmormântarea?

— Nu știu. Cadavrul e încă la medicul legist.

— De obicei, așteptăm funeraliile și după aceea îi convocăm pe cei interesați. Credeți că va dura mult?

— Posibil.

— Ați anunțat familia?

— Fratele, Pierre Nahour, a sosit în această dimineață la Paris. Iar tatăl, care la prânz era încă la Beirut, cred că sosește cu primul avion.

— Și doamna Nahour?

— O așteptăm mâine dimineață.

— Dragă domnule comisar, o să trimit convocările chiar în această seară. Sunteți de acord ca întâlnirea să aibă loc poimâine după-amiază?

— Mi-ar conveni.

— Aș vrea să vă ajut pe cât pot, fără să încalc regulile profesionale. Tot ce pot să vă spun e că doamna Nahour, în cazul în care cunoștea conținutul primului testament, va avea o surpriză destul de neplăcută la citirea celui de-al doilea. Vă folosește asta?

— Foarte mult. Vă mulțumesc, maestre.

Janvier se întorsese în biroul lui Maigret.

— Avem noutăți, murmură comisarul pe un ton ambiguu. Dacă înțeleg bine, doamna Nahour era principala beneficiară a primului

testament. În urmă cu aproximativ doi ani, soțul a făcut altul și aș fi surprins să-i fi lăsat mai mult de minimumul prevăzut de lege.

— Credeți că ea l-a…

— Uiți că nu cred nimic înainte de terminarea unei anchete.

Apoi adăugă, zâmbind sceptic:

— Și chiar și atunci!

Hotărât lucru, era după-amiaza telefoanelor!

— Cere să mi se facă legătura cu pensiunea *Palmiers* din Mougins.

Se scotoci prin buzunare și scoase bucata de hârtie pe care notase numele dădacei.

— Vezi dacă e acolo domnișoara Jobé.

Se postă în fața ferestrei, pentru că stătuse prea mult în fotoliu și simțea că amorțește. Fulgii de zăpadă deveneau mai rari. Străzile erau deja luminate de o bucată de vreme și, pe unele artere, becurile rămăseseră aprinse toată ziua.

Pe podul Saint-Michel, un ambuteiaj blocase circulația și trei polițiști în uniformă se străduiau să descurce învălmășeala de mașini și de autobuze suflând într-una din fluiere.

— Alo! Sunteți domnișoara Jobé?… O clipă, vă rog. Vi-l dau pe domnul comisar Maigret… Nu. De la Poliția Judiciară din Paris.

Maigret luă receptorul și rămase în picioare, cu o fesă pe birou.

— Alo, domnișoara Jobé?… Presupun că cei doi copii sunt cu dumneavoastră… Cum? N-ați putut să ieșiți cu ei din cauza ploii și a frigului? Să știți că la Paris abia se mai poate circula din cauza zăpezii. Aș vrea să-mi spuneți dacă aveți vești de la domnul

Nahour… V-a telefonat ieri? Pe la ce oră?… Zece dimineața… Da, înțeleg… Telefona întotdeauna înainte de plimbare sau seara. Avea un motiv anume ca să vă sune?… Nimic deosebit… Vă suna de două-trei ori pe săptămână. Și doamna Nahour?… Mai rar?… O dată?… Uneori treceau și cincisprezece zile?… Nu, domnișoară. Vă pun aceste întrebări pentru că domnul Nahour a fost asasinat noaptea trecută… N-a fost arestat nimeni. Pot să vă întreb de cât timp lucrați pentru această familie?… De cinci ani? Așadar, de la nașterea primului copil. În acest moment, mi-e imposibil să vin la Mougins. Poate voi fi obligat să apelez la o comisie rogatorie pentru ca Brigada Judiciară din Cannes să vă înregistreze declarația… Nici vorbă! Nu vă fie teamă. Vă înțeleg situația… Ascultați-mă. Când ați fost angajată, soții Nahour călătoreau mult, nu-i așa?… Da. Când la Cannes, când la Deauville sau la Evian. De cele mai multe ori închiriau o vilă pentru un sezon sau o parte de sezon. Îi însoțeați?… Deseori?… Da, vă aud foarte bine. Ați stat la Ritz cu ei și fetița… Apoi, după trei ani, s-a născut băiatul. Așa e?… Nu-i un copil bolnăvicios care are nevoie de un climat mai cald decât cel de la Paris?… Dacă nu mă înșel, acum are doi ani… Și e un năzdrăvan… Vă rog. Duceți-vă! Aștept la telefon.

Apoi către Janvier:

— Copiii se ceartă în camera vecină. Pare o tânără la locul ei. Răspunde clar și fără să ezite. Numai să fie așa și mai departe! Alo!… Da. Așadar, domnul Nahour se ocupa mai mult de copii decât soția lui. Lui îi adresați zilnic un scurt raport despre sănătatea și activitatea lor. Ați remarcat o anumită

tensiune între soți?… Greu de spus, știu… Fiecare avea existența lui personală. Asta nu v-a surprins?… Doar la început?… V-ați obișnuit. Veneau împreună să-i vadă?… Rareori? Vă sunt foarte recunoscător pentru ajutor. Înțeleg că nu știți mai mult. Vă mulțumesc, domnișoară.

Maigret oftă adânc și reaprinse pipa pe care o lăsase să se stingă.

— Și acum, corvoada. În fond, spun așa din obișnuință, pentru că judecătorul Cayotte e foarte cumsecade.

Luă de pe birou raportul prietenului său Pardon și se îndreptă, fără grabă, spre cabinetele judecătorilor de instrucție din Palatul de Justiție. Cayotte nu primise un birou modernizat și cabinetul lui de lucru semăna cu descrierile făcute de romancierii din secolul al XIX-lea.

Chiar și grefierul părea ieșit dintr-un desen de Forain{3} sau de Steinlen{4} și te-ai fi așteptat să poarte mânecuțe de lustrin.

Din cauza lipsei de spațiu pe rafturile de lemn vopsite în negru, dosarele stăteau stivuite pe podea, iar lampa care atârna deasupra biroului magistratului își pierduse abajurul.

— Stai jos, Maigret. Ia spune!

Comisarul nu încercă să trișeze. Timp de mai bine de o oră, stătu pe un scaun incomod și spuse tot ce știa. Când plecă în sfârșit, fumul pipei sale și al țigărilor fumate una după alta de judecător forma o ceață groasă în jurul becului electric.

Maigret ajunse la aeroport la nouă și jumătate, chiar dacă avionul de la Amsterdam era așteptat să sosească abia la nouă și

cincizeci și șapte de minute. Era duminică. În timp ce se bărbierea, auzise la radio recomandarea făcută automobiliștilor de a nu circula decât în caz de necesitate, deoarece stratul de zăpadă de pe drumuri era mai dens și mai alunecos ca niciodată.

Lucas, care îl adusese, aștepta în mașina Poliției Judiciare. În holurile aeroportului era mai multă animație decât pe străzile Parisului, iar aerul era cald, de o căldură aproape umană, care te amețea puțin.

Comisarul, după ce bău un pahar de bere la unul dintre baruri, avea impresia că devenise stacojiu la față, regretând acum că, la insistența doamnei Maigret, luase fularul gros tricotat de ea.

Difuzoarele anunțară că aterizarea avionului de la Copenhaga, via Amsterdam, era întârziată cu vreo zece minute, așa că se plimbă prin aeroport, observând polițiștii care, la ieșire, examinau pașapoartele, aruncau o scurtă privire spre chipul călătorilor, apoi aplicau sau nu ștampila, după caz.

Cu o zi înainte, pe la opt, Keulemans îi telefonase acasă, pe când se așeza la masă după ce deschisese televizorul.

— Lina Nahour a reținut două locuri în avionul care decolează la 8:45 cu destinația Orly.

— E cu Alvaredo?

— Nu. Al doilea loc e pentru prietena ei, Anna Keegel. Tânărul a reținut un loc la avionul de 11:22, care sosește la Paris la 12:45.

— Și-au mai telefonat?

— Pe la cinci. Lina Nahour i-a anunțat doar ora plecării, adăugând că prietena ei o

va însoți. El i-a spus că va lua avionul următor. Când a întrebat-o ce mai face, ea a răspuns că se simte foarte bine și că temperatura i-a scăzut la treizeci și șapte cu cinci.

În sfârșit, se anunța sosirea avionului și Maigret își lipi fața de geamul rece, urmărind cu privirea agitația tradițională din jurul aparatului.

N-o recunoscu pe cea pe care o căuta printre pasageri, între care și patru copii, care coborâră primii, și Maigret începea să se teamă că tânăra se răzgândise, când văzu o femeie tânără în haină din blană de lutru sprijinindu-se, ca să coboare, de brațul însoțitoarei sale.

Anna Keegel, micuță și brunetă, purta o haină groasă din lână de un verde intens.

În ultimul moment, stewardesa o ajută pe Lina să urce în micul autobuz în care ceilalți pasageri se înghesuiseră deja, iar ușa se închise imediat.

După ce coborâseră ultimele din avion, cele două femei prezentară tot ultimele pașapoartele, iar Maigret, sprijinit de ghișeu, avu tot timpul să le observe de aproape.

Era Lina Nahour cu adevărat frumoasă? Chestie de gust. Avea tenul deschis și luminos al nordicelor, despre care îi vorbise Pardon, un nas mic și ascuțit și niște ochi de un albastru de porțelan.

În dimineața aceea, era trasă la față și aveai impresia că stătea în picioare doar grație unui mare efort.

Anna Keegel era de o urâțenie simpatică și, chiar dacă nu era momentul, intuiai că ar fi fost în stare să râdă din nimic.

Le urmări de la distanță până la vamă,

unde ele așteptară câteva minute o valiză verde și alta, de o calitate mai modestă, care probabil că era a Annei.

Un hamal luă cele două bagaje și, ajuns la marginea trotuarului, chemă un taxi, în timp ce Maigret urca alături de Lucas.

— Ele sunt?

— Da. Să nu le pierzi.

Lucru ușor, deoarece șoferul de taxi era prudent și făcură trei sferturi de oră până la parcul Montsouris.

— Credeați că se vor duce în altă parte?

— Nu credeam nimic. Voiam să fiu sigur. Oprește în spatele taxiului și așteaptă-mă.

Cele două femei coborâră și, înainte de a păși spre poarta mare de fier a grădinii, Lina Nahour privi mai întâi casa de sus în jos, păru că ezită, apoi se lăsă dusă de prietena ei.

Maigret le depăși ca să ajungă înaintea lor lângă peron.

— Cine sunteți? întrebă Lina, încruntându-se.

Avea un ușor accent.

— Comisarul Maigret. Eu conduc ancheta asupra morții soțului dumneavoastră. Vă cer permisiunea să vă urmez în casă.

Tânăra femeie nu protestă, dar păru mai nervoasă și își strânse mai bine haina pe ea. Șoferul aduse bagajele, le lăsă pe peron, iar Anna Keegel deschise poșeta ca să achite cursa. Solidul Torrence, care preluase serviciul de zi, deschise ușa fără o vorbă, iar Lina se uită și la el mai mult cu uimire decât cu neliniște.

Era ușor de ghicit că nu știa ce să facă și nici unde să se ducă, că ezita să urce în camera ei sau să intre în studio.

— Unde e corpul neînsuflețit? îl întrebă ea

pe Maigret.

— La Institutul Medico-Legal.

Se simți oare mai ușurată că nu se mai afla în casă? Păru că e străbătută de un fior, dar era atât de încordată, încât mișcările ei erau mai degrabă reflexe.

În cele din urmă puse mâna pe clanța ușii studioului și, când să apese, ușa se deschise din interior și își făcu apariția Pierre Nahour, care se miră când descoperi patru persoane pe coridor.

— Bună ziua, Pierre, spuse ea, întinzându-i mâna.

Bancherul din Geneva chiar avu o ezitare? Până la urmă, îi întinse și el mâna.

— Unde s-a întâmplat?

Pierre Nahour se dădu înapoi ca să-i lase să intre pe Lina, pe prietena ei și pe comisar, în timp ce Torrence rămase pe culoar.

— Aici. În spatele biroului.

Ea făcu câțiva pași șovăitori, descoperi pata de sânge și întoarse capul în altă parte.

— Cum s-a întâmplat?

— Cineva a tras în el.

— A murit imediat?

Pierre Nahour era calm, destul de rece, observându-și cumnata fără ca fața lui să exprime vreun sentiment.

— Nu se știe. Femeia de serviciu l-a descoperit când a venit ieri-dimineață.

Simțind-o că se clatină, prietena ei o duse spre un fotoliu, în care Lina se așeză cu grijă, pentru că probabil o durea spatele. Făcu semn că dorea o țigară și Anna Keegel îi dădu una gata aprinsă.

Tăcerea era destul de penibilă. Maigret însuși simțea o oarecare jenă în fața stării fizice și, probabil, psihice a tinerei femei, ai

cărei nervi erau pesemne întinși la maximum.

— Nu se știe dacă a suferit?

— Nu se știe, răspunse tăios Pierre Nahour.

— La ce oră s-a întâmplat… asta?

— Probabil între douăsprezece noaptea și unu dimineața.

— În casă nu era nimeni?

— Fouad era la club și Nelly dormea. Pretinde că n-a auzit nimic.

— E adevărat că trebuie să iau parte la o reuniune la notar?

— Da, mi-a telefonat. Mâine după-amiază. Tatăl meu a sosit ieri-noapte și se odihnește la hotelul *Raspail*.

— Și eu ce o să fac? întrebă ea, fără să se adreseze cuiva în mod deosebit.

După o tăcere și mai neplăcută decât precedentele, prietena ei îi răspunse în olandeză.

— Crezi? o întrebă ea în franceză. Da. Poate că e mai bine. N-aș avea curajul să dorm în casa asta.

Îl căută cu privirea pe Maigret.

— O să stau la hotel, cu prietena și camerista mea.

Nu cerea permisiunea, ca o suspectă, ci doar își anunța hotărârea.

Apoi se adresă din nou cumnatului ei:

— Nelly e sus? Unde e doamna Bodin?

— N-a venit. Nelly e în camera ei.

— Urc să iau lenjerie și câteva haine. Vii să mă ajuți, Anna?

Rămași singuri, cei doi bărbați se priviră fără o vorbă.

— Cum a suportat lovitura tatăl dumneavoastră, domnule Nahour?

— Destul de prost. A venit cu sora mea și s-au dus amândoi să se odihnească la hotel.

Eu am insistat să nu rămână aici.

— Dumneavoastră rămâneți?

— Prefer. Ați început să vă faceți o idee despre personalitatea asasinului, domnule Maigret?

— Dar dumneavoastră?

— Nu știu. De ce n-ați interogat-o pe cumnata mea?

— Aștept să se instaleze la hotel. Probabil că deocamdată nu ar putea suporta mai mult.

Stăteau în picioare și Pierre Nahour avea privirea dură.

— Aș vrea să știu un lucru, spuse calm comisarul. Ați citit corespondența fratelui dumneavoastră și ați avut ocazia să stați de vorbă cu Ouéni. Nu pare dispus să colaboreze cu noi. Poate cu dumneavoastră…

— Am încercat să scot ceva de la el ieri-seară, fără prea mult succes.

— Numărul făptașilor posibili pare destul de restrâns, cu o singură condiție.

— Care?

— Să presupunem că fratele dumneavoastră, contrar primei supoziții, nu a jucat, chiar în ultimul timp, numai pentru el, ci a făcut-o pentru un sindicat, cum i s-a mai întâmplat în trecut…

— Înțeleg ce vreți să spuneți și vă rog, domnule comisar, să nu vă opriți la o astfel de ipoteză. Fratele meu era un om cinstit, ca toți cei din familia Nahour. Ba chiar era scrupulos până la a deveni tipicar, după cum mi-am dat seama răsfoindu-i corespondența. Este de neconceput ca, lucrând cu un sindicat, să-l fi înșelat fie și cu o centimă și apoi să fi fost asasinat din răzbunare.

— Îmi pare bine că vă aud spunând asta. Îmi cer scuze dacă funcția mă obligă să nu

neglijez nicio ipoteză. Poate că prezența lui Ouéni în această casă m-a făcut să mă gândesc la asta.

— Nu înțeleg.

— Situația lui Ouéni nu vi se pare destul de echivocă? Nu-i nici secretar în deplinul înțeles al cuvântului, nici valet sau șofer, dar nici egal cu stăpânul casei nu e. Asta te poate duce la ideea că ar fi putut juca pe lângă fratele dumneavoastră rolul de supraveghetor, de reprezentant al unui sindicat…

Nahour zâmbi ironic.

— Dacă altcineva mi-ar spune asta, i-aș răspunde că a citit prea multe romane polițiste. V-am spus că libanezii au simțul familiei. Or, familia nu se oprește la rudele mai mult sau mai puțin apropiate. Se întâmplă să facă parte din ea și vechi servitori, precum și ca unii prieteni să trăiască în casă pe picior de egalitate.

— L-ați fi ales pe Ouéni?

— Nu. Mai întâi, pentru că omul nu mi-e simpatic. Apoi, pentru că m-am căsătorit devreme și îmi ajunge soția mea. Nu uitați că Félix a stat necăsătorit până la vârsta de treizeci și cinci de ani. Familia era convinsă că nu se va căsători niciodată.

— Îmi dați voie?

Maigret, care auzise pași pe scară, se duse să deschidă ușa. Lina își schimbase rochia și purta acum haina de vizon. Nelly Velthuis o urma, cu privirea în gol, ducând o valiză, iar Anna Keegel, încărcată și ea cu bagaje, venea în urma lor.

— Vrei să-mi chemi un taxi, Pierre? N-ar fi trebuit să-l las să plece pe celălalt.

Se uită la comisar cu un aer întrebător, iar

Maigret zise:

— La ce hotel intenționați să stați? La *Ritz?*

— O, nu! Mi-ar stârni prea multe amintiri. Cum se numește hotelul acela din colțul străzii Rivoli, lângă Piața Vendôme…

— *Hôtel du Louvre*?

— Exact. Mergem la *Hôtel du Louvre.*

— Îmi voi permite să vă vizitez puțin mai târziu, pentru că sunt obligat să vă pun câteva întrebări.

— Taxiul vine imediat.

Era aproape ora prânzului. Janvier trebuia să ajungă curând la Orly ca să-l aștepte pe Alvaredo și să-l ia în urmărire.

— La revedere, Pierre. La ce oră e întâlnirea de mâine și la ce notar?

— Ora trei, la maestrul Leroy-Beaudieu, pe bulevardul Saint-Germain.

— Nu vă notați, spuse Maigret. Vă dau adresa la hotel.

A fost nevoie de ceva timp pentru ca bagajele și cele trei pasagere să-și găsească locul în mașină. Lina tremura de frig pe trotuar și se uita în jur ca și cum n-ar fi recunoscut un decor care îi era totuși familiar.

Pierre Nahour închisese ușa. Maigret avu impresia că o perdea se mișca la fereastra unei camere care era probabil cea a lui Ouéni.

Comisarul urcă lângă Lucas și îi spuse:

— Mergi după ele. Se duc la *Hôtel du Louvre,* dar prefer să fiu sigur. În toată povestea asta, nu cred că am auzit până acum nici măcar un singur adevăr…

Străzile erau la fel de pustii ca în luna august, fără autocarele cu turiști. Taxiul opri în fața hotelului. Mai întâi intrară Lina și

prietena ei, probabil ca să vadă dacă erau camere libere. După câteva minute, un hamal veni să ia bagajele, în timp ce camerista plătea cursa.

— Tragi mașina undeva și mă găsești la bar. Trebuie să-i las totuși timp să ia apartamentul în primire și să se facă puțin comodă.

De altfel, îi era și sete.

Capitolul 5

Barul era întunecos și învăluit în tăcere. Doi englezi, așezați pe taburete înalte, dădeau din buze, dar nu se auzea nimic din ce vorbeau. Pereții erau acoperiți cu panouri din stejar și aplicele din bronz revărsau, la fiecare patru sau cinci metri, doar o lumină discretă. O femeie tânără aștepta, într-un colț, în fața unui cocteil roșiatic. Patru bărbați, în colțul opus, se aplecau din când în când unul spre celălalt.

Și aici era duminică, o zi goală, în afara timpului real. Printre perdelele crem, abia dacă zări puțină zăpadă murdară, niște copaci negri sau capul vreunui trecător.

— Haina, domnule?

— Poftim…

Anchetele îl purtau pe Maigret mai des în bistrouri de cartier sau în barurile zgomotoase din cartierul Champs-Elysées decât în hoteluri de lux. Își dezbrăcă pardesiul și oftă ușurat când își dădu jos de la gât fularul prea gros.

— O bere, comandă el cu glas scăzut barmanului, care îl privea ca și cum s-ar fi străduit să-și amintească unde îi mai văzuse mutra.

— Carlsberg, Heineken?

— N-are importanță.

Bravul Lucas fu și el oprit de domnișoara de la garderobă.

— Ce bei?

— Ce-ați cerut?

— Am comandat o bere.

— Atunci, tot o bere.

Cuvintele *Grill Room* apăreau în litere ușor luminoase deasupra unei uși deschise, de

unde se auzea un zgomot slab de farfurii.

— Ți-e foame?

— Nu prea.

— Cunoști numerele camerelor?

— 437, 438 și 439. Două camere și un salonaș.

— Și Nelly?

— Doarme într-una dintre camere. La numărul 437 e o cameră mare cu două paturi pentru doamna Nahour și prietena ei.

— Mă întorc imediat.

Pe culoarul mare din marmură, Maigret se îndreptă spre una dintre ușile pe care scria *Telefon.*

— Faceți-mi, vă rog, legătura cu camera 437.

— O clipă.

— Alo! Doamna Nahour?

— Cine o caută?

— Comisarul Maigret.

— Aici, Anna Keegel. Doamna Nahour e în baie.

— Întrebați-o dacă preferă să urc peste vreo zece minute sau vrea mai întâi să ia masa.

Așteptă ceva timp. Auzea în receptor voci nedeslușite.

— Alo! Nu-i e foame, pentru că a mâncat în avion, dar ar prefera să urcați peste o jumătate de oră.

După câteva minute, Maigret și Lucas intrau în restaurant, unde atmosfera era la fel de discretă ca în bar, cu aceleași panouri din stejar, aceleași aplice și lămpi mici pe mese. Doar trei-patru erau ocupate și toată lumea șoptea ca în biserică. Șeful chelnerilor, șefii de rând și chelnerii se deplasau în tăcere, ca niște slujitori ai unui cult.

Când i se întinse un meniu imens, Maigret scutură din cap.

— Un platou englezesc.

— Și mie la fel.

Șeful chelnerilor îi corectă:

— Două platouri reci.

— Cu bere.

— Vi-l trimit pe chelnerul de la vinuri.

— Telefonează, te rog, la birou și spune-le că suntem aici. Să încerce să-l anunțe pe Janvier, care probabil că încă mai e la Orly. Dă-le numărul apartamentului.

Maigret devenise brusc greoi, iar Lucas, care recunoștea acest simptom, avea grijă să nu-i pună întrebări inutile.

Luară masa aproape în tăcere, sub privirea șefului chelnerilor și a chelnerilor.

— Doriți cafea?

Un bărbat în costum național turcesc îi servi cu gesturi prețioase.

— Ar fi mai bine să mă însoțești.

Ajunseră la etajul patru, găsiră camera 437, bătură la ușă, dar se deschise ușa camerei 438.

— Pe aici, le spuse Anna Keegel.

Făcuse și ea o baie sau un duș, pentru că încă mai avea o șuviță de păr umedă.

— Intrați. O voi anunța pe Lina.

În salon, care nu era mare, totul era confortabil și moale, pereții de un gri palid, fotoliile de un albastru de asemenea foarte deschis, iar masa vopsită într-un alb ca de fildeș. În încăperea din stânga trebăluia cineva: probabil Nelly Velthuis, care termina pesemne de desfăcut bagajele.

Așteptară destul de mult, în picioare, stânjeniți, apoi, în sfârșit, intrară și cele două femei. Maigret rămase surprins, deoarece se

aștepta ca Lina Nahour să-l primească stând în pat.

Își aranjase părul și nu se machiase. Purta un halat de casă din catifea de un roz-movuliu.

Părea plăpândă, vulnerabilă. Dacă făcea un efort ca să-i primească, acest lucru nu se vedea și tensiunea în care se afla dimineață dispăruse.

Se miră că erau doi bărbați în loc de unul și rămase o clipă parcă în suspans, privindu-l pe Lucas.

— Unul dintre inspectorii mei, îi explică Maigret.

— Luați loc, domnilor.

Se așeză și ea pe canapea, iar prietena ei veni și se așeză lângă dânsa.

— Îmi cer scuze că vă deranjez când abia ați sosit, dar înțelegeți, doamnă, că trebuie să vă pun câteva întrebări.

Ea își aprinse o țigară și degetele care țineau chibritul tremurau puțin.

— Puteți fuma.

— Mulțumesc.

Maigret nu-și umplu pipa imediat.

— Pot să vă întreb unde erați în noaptea de vineri spre sâmbătă?

— La ce oră?

— Aș prefera să-mi spuneți ce ați făcut în seara și noaptea cu pricina.

— Am părăsit casa pe la opt seara.

— Așadar, aproape în același timp cu soțul dumneavoastră?

— Nu știu unde se afla în acel moment.

— Obișnuiați să plecați astfel fără să-i spuneți unde vă duceți?

— Amândoi eram liberi în ceea ce făceam.

— Ați luat mașina?

— Nu. Străzile erau acoperite de polei și nu voiam să conduc.

— Ați chemat un taxi?

— Da.

— Folosind telefonul din camera dumneavoastră?

— Da. Bineînțeles.

Vorbea cu vocea unei fetițe care spune lecția și ochii ei nevinovați îi aminteau ceva comisarului. Abia după câteva replici se gândi la cameristă, la pupilele ei aproape transparente, la expresiile copilărești ale feței sale.

Regăsea aceleași atitudini la Lina, încât ai fi crezut că una dintre cele două femei o copiase pe cealaltă, într-atât semănau expresiile lor și chiar felul de a clipi.

— Unde ați cerut să fiți dusă?

— La un mare restaurant de pe Champs-Elysées, *Marignan.*

Ezitase înainte de a rosti acest ultim cuvânt.

— Cinați deseori la *Marignan*?

— Uneori.

— Singură?

— De cele mai multe ori.

— Unde ați stat?

— În sala mare.

Unde se aflau de obicei vreo sută de clienți, astfel încât alibiul ei era neverificabil.

— Nimeni n-a venit la masa dumneavoastră?

— Nu.

— Nu aveați nicio întâlnire?

— Am stat singură până la sfârșit.

— Adică până la ce oră?

— Nu știu. Să fi fost poate zece.

— N-ați trecut mai înainte pe la bar?

O nouă ezitare, apoi un semn negativ din cap. Cea mai nervoasă dintre ele era acum Anna Keegel, care se uita rând pe rând la Lina și la comisar, întorcând capul la fiecare replică.

— Apoi?

— Am mers puțin pe Champs-Elysées, ca să iau aer.

— Chiar dacă trotuarul era alunecos?

— Trotuarele fuseseră curățate. Cam în dreptul lui *Lido,* am luat un taxi și am venit acasă.

— Unde tot n-ați dat ochii cu soțul dumneavoastră, care se întorsese totuși pe la zece.

— Nu l-am văzut. Am urcat în camera mea, unde Nelly tocmai îmi terminase de făcut valiza.

— Pentru că hotărâserăți să plecați în călătorie?

Ea răspunse cu cea mai mare candoare:

— De opt zile.

— Și care era destinația?

— Păi, Amsterdam, normal.

Și începu să vorbească în olandeză cu Anna Keegel. Prietena ei se ridică, intră în dormitor și reveni puțin mai târziu cu o scrisoare. Aceasta, datată 6 ianuarie, nu era scrisă nici în franceză, nici în engleză.

— Puteți să puneți pe cineva s-o traducă. Îi anunțam Annei sosirea mea pe 15 ianuarie.

— Aveați reținut locul la avion?

— Nu. Prima dată m-am gândit să plec cu trenul. E unul la 11:12.

— Nu aveați intenția să vă luați și camerista?

— Nu e loc și pentru ea în apartamentul Annei.

Maigret, care voia s-o lase să mintă până la capăt, simțea un fel de admirație pentru candoarea plină de calm cu care își debita scornelile.

— La plecare, nu v-ați oprit la parter?

— Nu. Sosise deja taxiul chemat de Nelly.

— Nu i-ați spus la revedere soțului dumneavoastră?

— Nu. Știa.

— V-ați dus la Gara de Nord?

— Am ajuns cu întârziere, din cauza stării proaste a străzilor. Trenul plecase, așa că am cerut taximetristului să mă ducă la Orly.

— Trecând pe bulevardul Voltaire?

Ea nu avu nicio reacție. Anna Keegel tresări.

— Unde vine asta?

— Regret că trebuie să vă răspund că știți la fel de bine ca și mine. Cine v-a dat adresa doctorului Pardon?

Urmă o lungă tăcere. Lina Nahour își aprinse altă țigară, se ridică, făcu câțiva pași prin încăpere, apoi se așeză la loc pe canapea. Nu lăsa să i se vadă tulburarea. Părea mai curând că reflectează înainte de a lua o hotărâre.

— Ce știți? întrebă ea, privindu-l pe Maigret în față.

— Că ați fost rănită în studio, de un glonț tras de soțul dumneavoastră cu un pistol de calibrul 6,35 cu mâner de sidef, care v-a aparținut cândva și pe care îl ținea într-un sertar al biroului.

Cu cotul sprijinit de brațul canapelei, își ținea bărbia în mână și se uita în continuare la comisar, ai fi zis cu o mare curiozitate. Semăna cu o fetiță model care ascultă lecția profesorului.

— N-ați plecat de acasă cu taxiul, ci cu mașina roșie a unui prieten pe nume Vicente Alvaredo. El v-a dus pe bulevardul Voltaire, unde Alvaredo a istorisit povestea incredibilă a unui atentat săvârșit de un automobilist necunoscut. Doctorul Pardon, la care n-ați scos o vorbă, v-a pus un pansament provizoriu. V-ați întors în biroul lui și, în timp ce-și scotea halatul și se spăla pe mâini, ați părăsit apartamentul pe furiș.

— Ce vreți de la mine?

Nu se tulburase. Ai fi putut jura că îi zâmbea, tot ca o fetiță prinsă cu mâța-n sac și care nu consideră că o minciună este un mare păcat.

— Vreau adevărul.

— Aș prefera să-mi puneți întrebări.

Și asta era o manevră abilă, deoarece ar fi putut să afle în acest fel ce anume știa poliția. Dar Maigret acceptă jocul ei.

— Scrisoarea asta chiar a fost scrisă pe 6 ianuarie? Trebuie să știți, înainte de a răspunde, că analiza cernelii ne va permite să verificăm.

— A fost scrisă pe 6 ianuarie.

— Soțul dumneavoastră știa?

— Probabil că bănuia.

— Ce bănuia?

— Că voi pleca în curând.

— De ce?

— Pentru că, de mult timp, viața noastră devenise insuportabilă.

— De cât timp?

— De luni de zile.

— Doi ani?

— Poate.

— De când l-ați întâlnit pe Vicente Alvaredo? Anna Keegel devenea din ce în ce

mai nervoasă și piciorul ei atinse ca din întâmplare papucul roz al prietenei sale.

— Aproape exact.

— Soțul cunoștea această relație?

— Nu știu. E posibil să ne fi întâlnit cineva, pe mine și pe Vicente. Nu ne ascundeam.

— Vi se pare normal ca o femeie căsătorită…

— Foarte puțin!

— Ce vreți să spuneți?

— Eu și Félix trăiam de ani de zile ca doi străini.

— Totuși, în urmă cu doi ani ați născut al doilea copil.

— Pentru că soțul meu voia neapărat un băiat. Noroc că n-am mai născut încă o fată.

— Fiul dumneavoastră e al lui?

— Fără nicio îndoială. Când l-am întâlnit pe Alvaredo, tocmai sfârșisem cu lăuzia și abia începusem să ies din casă.

— N-ați avut și alți amanți?

— Puteți să mă credeți sau nu. El a fost primul.

— Ce prevăzuserăți pentru seara de 14?

— Nu înțeleg.

— Pe 6, i-ați scris prietenei dumneavoastră că veți sosi pe 15 la Amsterdam.

Anna Keegel începu să-i vorbească în olandeză, dar Lina, sigură pe ea, dădu din cap și continuă să se uite la comisar cu aceeași încredere în sine.

Maigret își aprinsese în sfârșit pipa.

— O să încerc să vă explic. Alvaredo voia să divorțez ca să mă căsătoresc cu el. I-am cerut o săptămână, pentru că știam că nu va fi ușor. N-au existat niciodată divorțuri în familia Nahour și Félix ținea să salveze

aparențele. Am luat hotărârea că îi voi vorbi în ziua de 14 și că, indiferent ce va spune, vom pleca imediat la Amsterdam.

— De ce la Amsterdam?

Ea păru surprinsă de faptul că Maigret nu înțelegea.

— Pentru că e orașul unde mi-am petrecut o parte din copilărie, apoi adolescența. Vicente nu cunoștea Olanda. Voiam să i-o arăt. După obținerea divorțului, ne-am fi dus la părinții lui în Columbia, înainte de a ne căsători.

— Aveți avere personală?

— Nu, bineînțeles. Dar nu avem nevoie de banii familiei Nahour.

Și adăugă, cu o fărâmă de orgoliu destul de naiv:

— Familia Alvaredo e mai bogată și deține majoritatea minelor de aur din Columbia.

— Bun. Așadar, ați plecat pe la ora opt, fără să-i spuneți nimic soțului. Alvaredo vă aștepta în mașina lui Alfa Romeo. Unde ați luat masa de seară?

— Într-un mic restaurant de pe bulevardul Montparnasse, unde Vicente cinează de cele mai multe ori, pentru că locuiește alături.

— Erați îngrijorată de posibila reacție a soțului când v-ar fi aflat hotărârea?

— Nu.

— De ce? De vreme ce se opunea divorțului…

— Pentru că nu avea cum să mă oprească.

— Vă mai iubea?

— Nu sunt sigură că m-a iubit vreodată.

— Atunci de ce v-ar fi luat de soție?

— Poate ca să se arate cu o femeie frumoasă și bine îmbrăcată. Ne-am văzut prima dată la Deauville, în anul în care am

fost aleasă Miss Europa. Ne-am intersectat de câteva ori în holurile și pe culoarele cazinoului. Într-o seară, pe când stăteam lângă o masă de ruletă, a împins spre mine niște jetoane dreptunghiulare și mi-a șoptit: „Jucați pe 14”.

— Și a ieșit 14?

— Nu prima dată, a treia oară. A ieșit de două ori la rând și nu mai văzusem niciodată atâția bani ca în seara aceea, când m-am dus să schimb jetoanele la casierie.

Situația se schimbase. Acum adevărul ei părea cel mai plauzibil, aproape evident.

— A aflat numărul camerei mele și mi-a trimis flori. Am cinat de câteva ori împreună. Părea foarte timid. Se simțea că nu era obișnuit să vorbească femeilor.

— Avea totuși treizeci și cinci de ani.

— Nu sunt foarte sigură că a cunoscut alte femei înaintea mea. Apoi m-a dus la Biarritz.

— Tot fără să vă ceară nimic?

— La Biarritz, unde, ca și la Deauville, își petrecea nopțile la cazinou, a intrat în camera mea, pe la cinci dimineața. De obicei, nu consuma alcool. În seara aceea, am simțit după răsuflare că băuse.

— Era beat?

— Băuse un pahar-două ca să-și facă puțin curaj.

— Și atunci s-a întâmplat?

— Da. N-a rămas mai mult de o jumătate de oră cu mine. Și, în cele cinci luni care au urmat, n-a venit la mine mai mult de zece ori. Mi-a cerut totuși să mă căsătoresc cu el. Am acceptat.

— Pentru că era bogat?

— Pentru că-mi plăcea viața pe care o ducea, din hotel în hotel, din cazinou în

cazinou. Ne-am căsătorit la Cannes. Am continuat să dormim în camere separate. El voia asta. Era foarte pudic. Cred că îi era un pic rușine că era așa gras, pentru că în perioada aceea era mai gras decât în ultimii ani.

— Era tandru?

— Mă trata ca pe o fetiță. Nu și-a schimbat nimic din existența lui obișnuită și eram peste tot însoțiți de Ouéni, cu care petrecea mai mult timp decât cu mine.

— Ce relații aveați cu Ouéni?

— Nu-l sufăr deloc.

— De ce?

— Nu știu. Poate pentru că avea prea multă influență asupra soțului meu. Poate și pentru că aparține altei rase, pe care n-o înțeleg.

— Ce atitudine avea Ouéni față de dumneavoastră?

— Părea că nu mă vede. Probabil că mă disprețuiește profund, așa cum disprețuiește toate femeile. Într-o zi, când mă plictiseam, am cerut permisiunea să chem o cameristă olandeză. Am dat un anunț în ziarele din Amsterdam și am ales-o pe Nelly pentru că părea veselă.

Acum zâmbea, în timp ce prietena ei, îngrijorată, nu aproba întorsătura pe care o lua discuția.

— Să revenim la seara de vineri. La ce oră v-ați întors acasă?

— Pe la unsprezece și jumătate.

— Ați stat cu Alvaredo la restaurant până la acea oră?

— Nu. Am fost la el ca să-și ia valiza. L-am ajutat să împacheteze. Am mai stat de vorbă la un pahar.

— Când ați ajuns acasă, el a rămas în mașină?

— Da.

— Ați intrat în studio?

— Nu. Am urcat în camera mea și m-am schimbat. Am întrebat-o pe Nelly dacă Félix era jos și mi-a răspuns că îl auzise venind acasă.

— V-a spus și dacă era singur sau cu secretarul lui?

— Cu secretarul.

— Asta nu vă stânjenea în perspectiva discuției plănuite?

— Mă obișnuisem ca Ouéni să fie tot timpul de față. Nu știu ce oră era când am coborât. Îmi luasem deja haina de blană pe mine. Nelly venea în urma mea cu valiza, pe care a lăsat-o pe culoar și ne-am îmbrățișat.

— Trebuia să vină după dumneavoastră?

— Imediat ce aș fi anunțat-o.

— A urcat înapoi în camera ei? Fără să aștepte rezultatul întrevederii?

— Știa că hotărârea mea era luată și că nu voi ceda.

În acel moment sună telefonul de pe măsuța rotundă. Maigret îi făcu semn lui Lucas să răspundă.

— Alo!… Da. E aici. Ți-l dau.

Maigret știa că va auzi vocea lui Janvier.

— A sosit, șefule. E la el acasă, pe bulevardul…

— … Montparnasse.

— Știți deja? Ocupă o garsonieră la etajul doi. Acum sunt într-un băruleț din fața imobilului.

— Continuă. Vorbim mai târziu.

Iar Lina, cu același aer natural, îl întrebă, ca și cum ar fi fost ceva de la sine înțeles:

— A sosit Vicente?

— Da. E la el acasă.

— De ce îl supraveghează poliția?

— Rolul ei e să supravegheze toți suspecții.

— De ce ar fi suspect? N-a pus niciodată piciorul în casa soțului meu.

— Asta spuneți dumneavoastră.

— Nu mă credeți?

— Nu știu când mințiți și când spuneți adevărul. Apropo, cine v-a dat adresa doctorului Pardon?

— Nelly. O știa de la femeia de serviciu, care a locuit în acel cartier. Trebuia să ajung imediat la un doctor, cât mai departe posibil de casă…

— Bun! mormăi el fără convingere, pentru că ajunsese să nu mai considere nimic sigur. Ați îmbrățișat-o pe Nelly Verthuis pe culoarul unde se afla valiza. Ea a urcat scara. Ați intrat în studio. L-ați găsit acolo pe soțul dumneavoastră care lucra împreună cu Ouéni.

Ea încuviința dând din cap.

— I-ați spus imediat că plecați?

— Da. L-am anunțat că plec la Amsterdam, de unde îi voi scrie prin avocatul meu ca să rezolvăm problema divorțului.

— Care a fost atitudinea lui?

— M-a privit îndelung fără să spună nimic, apoi a murmurat: „Nu e cu putință”.

— Nu i-a trecut prin minte să-i spună lui Ouéni să iasă?

— Nu.

— Nahour stătea la birou?

— Da.

— Și Ouéni ședea în fața lui?

— Nu. Ouéni stătea în picioare lângă el, cu niște hârtii în mână. Nu-mi mai amintesc ce

cuvinte am folosit. Eram totuși destul de nervoasă.

— Alvaredo v-a sfătuit să luați o armă? V-a dat una?

— Nu aveam nicio armă. La ce mi-ar fi folosit? I-am spus că hotărârea mea era definitivă, că nimic nu mă va face să mă răzgândesc și începusem să mă îndrept spre ușă. Atunci am auzit o detunătură și am simțit o durere, ca o arsură, în umăr. Probabil că am întors capul, pentru că mi-l amintesc pe Félix în picioare, cu un pistol în mână. Îi revăd mai cu seamă ochii măriți, ca și cum și-ar fi dat seama brusc de ceea ce făcuse.

— Și Ouéni?

— Stătea lângă el, nemișcat.

— Ce-ați făcut?

— Mi-a fost teamă să nu leșin. Nu voiam să mi se întâmple asta în casă, unde aș fi rămas în puterea celor doi bărbați. M-am repezit spre ușă. M-am pomenit în fața mașinii lui Vicente și el mi-a deschis portiera.

— N-ați auzit o a doua detunătură?

— Nu. I-am spus lui Vicente să mă ducă pe bulevardul Voltaire, la un medic pe care îl cunoșteam.

— Totuși, nu-l cunoșteați pe doctorul Pardon…

— Nu aveam timp să-i dau explicații. Mă simțeam foarte rău.

— De ce nu v-ați dus acasă la Alvaredo, care locuia la doi pași, și nu și-a chemat medicul?

— Pentru că nu doream scandal. Eram nerăbdătoare să ajung în Olanda și eram convinsă că poliția nu va afla nimic. Iar la doctor n-am scos niciun cuvânt ca să nu mi se recunoască accentul. Nu mă așteptam să ni se

pună întrebări. Nu știam nici măcar că glonțul rămăsese în rană și credeam că aceasta era superficială. Că trebuia doar oprit sângele.

— Cu ce voiați să ajungeți la Amsterdam?

— Cu mașina lui. Când am ieșit de la medic, m-am simțit prea slăbită ca să petrec ore în șir în mașină și Vicente s-a gândit la avion. Mi-am amintit că era un avion de noapte, cu care am mai zburat o dată. La Orly, a fost nevoie să așteptăm mult timp și nu era sigur că avionul va putea să-și ia zborul din cauza zăpezii și a poleiului. La Amsterdam, Vicente m-a dus imediat cu taxiul la Anna și eu i-am indicat un hotel unde trebuia să aștepte să-mi revin. Până la divorț, am fi stat în camere separate.

— Ca să evitați acuzația de adulter?

— Măsurile de precauție nici nu mai erau necesare. După ce trăsese în mine, Félix nu putea să se mai opună divorțului.

— Astfel că, dacă înțeleg bine, până la urmă întâmplarea vă avantaja foarte mult.

Ea îl privi fără să-și poată reține un zâmbet malițios și recunoscu:

— Da.

Lucrul cel mai ciudat era că tot ce spusese era verosimil și că erai tentat s-o crezi, văzând-o cum răspundea la întrebări aparent cu candoare și sinceritate. Observându-i fața care se păstrase ca de copil, cum era și cea a cameristei, Maigret înțelegea de ce Nahour o tratase ca pe o fetiță și de ce Vicente Alvaredo se îndrăgostise destul de tare de ea ca să se hotărască s-o ia de soție, deși era căsătorită și avea doi copii.

Era plăcut în salonul confortabil și erai ispitit să te lași în voia unui fel de toropeală.

Chiar și Lucas părea un motan mare care toarce.

— Îmi permit să vă adresez o remarcă, doamnă Nahour. Nu există nimeni care să vă confirme declarațiile. După cum spuneți, erați trei în încăpere când s-a tras primul foc de armă.

— Aveți mărturia lui Fouad.

— Din păcate pentru dumneavoastră, pretinde că s-a întors acasă după ora unu dimineața și avem confirmarea că a plecat cam pe la acea oră dintr-un club de pe bulevardul Saint-Michel.

— Minte.

— A fost văzut acolo.

— Și dacă s-a dus după împușcătură?

— Vom încerca să verificăm acest lucru.

— O puteți întreba și pe Nelly.

— Nu înțelege franceza, nu-i așa?

Ea avu o mică ezitare și răspunse indirect:

— Vorbește engleza.

Deodată, corpul masiv al lui Maigret păru că se întinde și, fără zgomot, comisarul ajunse la ușa camerei vecine, pe care o deschise brusc. Camerista își menținu cu greu echilibrul, după ce era cât pe ce să-i cadă în brațe.

— Asculți de mult timp la ușă?

Descumpănită, gata să izbucnească în plâns, camerista făcu din cap semn că nu. Schimbase taiorul cu o rochie din satin negru și un șorț alb cu festoane brodate și avea o bonetă pe cap.

— Ai înțeles ce spuneam?

Ea dădu din cap că da, apoi că nu, cerând din privire ajutor stăpânei sale.

— Înțelege puțin franceza, interveni Lina. Dar, de fiecare dată când a încercat să o

vorbească, îndeosebi la comercianții din cartier, oamenii au râs de ea.

— Apropie-te, Nelly. Nu sta lipită de tocul ușii. De cât timp știai că doamna Nahour trebuia să plece vineri seara la Amsterdam?

— *One week*… O săptămână.

— Nu la ea trebuie să te uiți, ci la mine. Camerista întoarse capul cu regret spre comisar, dar încă ezita să-l privească în față.

— În ce moment ai pregătit valiza?

Se ghicea că încerca să traducă în mintea ei răspunsul.

— Ora opt…

— De ce m-ai mințit când te-am interogat ieri?

— Nu știu. Mi-era teamă…

— De ce anume?

— Nu știu.

— Te speria cineva din casă?

Camerista scutură din cap în semn că nu și boneta i se răsuci pe păr.

— Ai revăzut-o pe doamna Nahour pe la ora zece? Unde?

— În dormitor.

— Cine a coborât valiza?

— Eu.

— Unde s-a dus stăpâna ta?

— Studio.

— Ai auzit apoi o împușcătură?

— Da.

— Una sau două?

O căută din nou cu privirea pe Lina și răspunse:

— Una.

— N-ai coborât?

— Nu.

— De ce?

Ea dădu din umeri, ca și cum ar fi spus că

nu știa. Nu una dintre ele o copiase pe alta. Fiecare preluase trăsături de la cealaltă, astfel că acum camerista devenise oarecum o replică imperfectă a stăpânei sale.

— Nu l-ai auzit pe Ouéni urcând în camera lui?

— Nu.

— Ai adormit imediat?

— Da.

— N-ai încercat să vezi cine fusese rănit sau omorât?

— Privit pe fereastră doamna. Auzit ușa și văzut doamna și mașina…

— Mulțumesc. Sper doar, pentru tine, ca mâine, când îți vom înregistra declarația, să nu vii cu o a treia versiune a faptelor.

Fraza era în mod vizibil prea lungă și prea dificilă pentru ea, iar doamna Nahour o traduse în olandeză, în timp ce tânăra, roșind, se grăbea să iasă.

— Ceea ce am spus, doamnă, este valabil și pentru dumneavoastră. N-am vrut să vă supun de astăzi unui interogatoriu oficial. Mâine vă voi telefona ca să stabilim o întâlnire. Voi veni eu însumi sau va veni unul dintre inspectorii mei.

— Există și un al treilea martor, spuse ea.

— Știu, Alvaredo. Mă voi duce acum la el. Deoarece mi-e teamă să nu-i telefonați, inspectorul Lucas va rămâne în apartament până îl voi anunța că poate să plece.

Ea nu protestă.

— Pot să comand ceva de mâncare? Prietenei mele Anna îi e mereu foame. E o adevărată olandeză. Eu mă bag în pat.

— Îmi dați voie să intru un moment în dormitor?

Acolo domnea o oarecare dezordine, cu

haine aruncate în grabă pe pat și pantofi pe covor. Maigret debranșă telefonul, îl duse în salon, apoi făcu la fel cu aparatul care se afla în camera lui Nelly.

Aceasta, care aranja lenjeria în sertare, îi aruncă o privire încărcată de ranchiună, ca și cum comisarul ar fi bombănit.

— Îmi cer scuze pentru aceste măsuri de precauție, spuse el, luându-și rămas-bun de la cele două tinere femei.

Iar Lina răspunse, zâmbind:

— Asta vă e meseria, nu?

Portarul îi chemă un taxi. Un soare palid abia dacă se întrezărea printre nori și copiii se dădeau pe ghețuș în grădina Luxembourg. Vreo doi-trei își aduseseră și sania.

Reperă bistroul unde îl aștepta Janvier și îl găsi pe inspector așezat nu departe de geamul aburit, pe care îl ștergea din când în când.

— O bere, comandă el cu o voce ostenită.

Interogatoriul îl extenuase și încă mai simțea jilăveala din micul salon lipindu-i-se de corp.

— N-a ieșit din casă?

— Nu. Presupun că a luat masa în avion. Probabil că așteaptă un telefon.

— Mai are de așteptat.

Maigret ar fi putut, precum colegul său de la Amsterdam, să pună telefonul sub ascultare, dar, poate pentru că era din vechea școală sau mai probabil din pricina felului în care fusese crescut, nu-i plăcea să recurgă la acest procedeu, cu excepția cazului când era vorba de profesioniști.

— Lucas a rămas cu ele la hotel. Tu mergi cu mine la acest tânăr pe care nu-l cunosc încă. Apropo, cum arată?

Berea îl răcorea și îl ajută să revină cu picioarele pe pământ. Încerca o senzație plăcută revăzând o tejghea adevărată, rumeguș pe jos și un chelner cu șorț albastru.

— Un bărbat foarte frumos, de o eleganță nonșalantă, cu un aer puțin distant.

— A încercat să vadă dacă e urmărit?

— Nu cred.

— Haide!

Traversară bulevardul și intrară într-un imobil de lux, unde urcară în ascensor.

— Etajul trei, spuse Janvier. M-am informat. Ocupă garsoniera cu pricina de trei ani.

Nu se vedea nici plăcuță, nici carte de vizită pe ușa care se deschise la câteva clipe după ce Maigret sună. Un tânăr, foarte brunet, destul de înalt, rosti foarte politicos:

— Intrați, domnilor. Vă așteptam. Presupun că sunteți comisarul Maigret?

Nu întinse mâna, ci îi invită într-o încăpere luminoasă, cu mobilă și tablouri moderne, a cărei fereastră-balcon dădea spre bulevard.

— Nu vă scoateți pardesiele?

— Aș vrea să știu ceva, domnule Alvaredo. Ieri, la Amsterdam, doamna Nahour v-a telefonat ca să vă anunțe că soțul ei a murit. V-a mai telefonat o dată după-amiază ca să vă spună ce avion va lua împreună cu prietena ei. Ați plecat de la Amsterdam azi-dimineață și ziarele olandeze de ieri-seară nu puteau încă să scrie despre acest caz.

Nonșalant, Alvaredo se întoarse spre canapea și luă un ziar parizian din ziua precedentă.

— V-au publicat chiar și fotografia în pagina a treia, remarcă el, zâmbind ironic.

Cei doi bărbați își scoaseră pardesiele.

— Cu ce să vă servesc?

Pe o masă joasă se aflau mai multe feluri de băuturi alcoolice și câteva pahare. Unul singur era așezat lângă tavă și conținea încă puțin lichid chihlimbariu.

— Ascultați-mă cu atenție, domnule Alvaredo. Înainte de a vă pune câteva întrebări, țin să vă spun că, în această anchetă, m-am aflat tot timpul în fața unor oameni care își luau mari libertăți față de adevăr.

— Vă referiți la Lina?

— La ea și la alte persoane pe care nu sunt obligat să le numesc. Vă rog să-mi spuneți mai întâi când ați pus piciorul ultima dată în casa familiei Nahour.

— Dați-mi voie, domnule comisar, să vă răspund că e o capcană grosolană, scuzați expresia, dar nu găsesc alta. Ar trebui să știți că n-am intrat niciodată în acea casă, nici vineri seara, nici înainte.

— După câte știți, Nahour era la curent cu relația dumneavoastră cu soția lui?

— N-am habar, dat fiind că l-am zărit doar de două-trei ori, de destul de departe, și întotdeauna la o masă de cazinou.

— Îl cunoașteți pe Fouad?

— Lina mi-a vorbit despre el, dar nu l-am întâlnit niciodată.

— Totuși, vineri seara, nu vă ascundeați și așteptați, chiar în fața porții de fier de la intrare, într-o mașină foarte bătătoare la ochi.

— Nu aveam de ce să ne mai ascundem deoarece hotărârea noastră era luată și Lina urma să i-o aducă la cunoștință soțului ei.

— Aveați vreo îngrijorare în privința rezultatului acestei discuții?

— De ce îngrijorare? Dacă Lina hotărâse să

plece, n-o putea reține cu forța.

Și adăugă, vădind o oarecare ranchiună:

— Nu suntem în Orientul Apropiat.

— Ați auzit împușcătura?

— Am auzit un zgomot înăbușit, fără să-mi dau seama imediat de unde vine. În clipa următoare ușa s-a deschis și Lina, care își ducea cu greu valiza, s-a repezit spre trotuar. I-am deschis imediat portiera. Părea extenuată. Abia pe drum mi-a povestit totul.

— Îl cunoșteați pe doctorul Pardon?

— Nu auzisem niciodată de el. Ea mi-a dat adresa lui.

— Mai aveați de gând să mergeți la Amsterdam cu mașina?

— Nu cunoșteam gravitatea rănii. Pierdea mult sânge. Mi-era foarte teamă…

— Ceea ce nu v-a împiedicat să-l mințiți pe medic.

— Am considerat mai prudent să nu-i spun adevărul.

— Apoi să părăsiți pe furiș biroul…

— Ca să nu poată nota numele ei și al meu.

— Știați că Nahour ținea o armă în sertarul biroului?

— Lina nu-mi spusese nimic despre asta.

— Îi era teamă de soțul ei?

— Nu era un om de care să-ți fie teamă.

— Și Ouéni?

— Mi-a vorbit foarte puțin despre el.

— Totuși, juca un rol important în casă.

— Poate pe lângă stăpânul lui, dar nu avea nicio legătură cu Lina.

— Sunteți sigur?

Fața și urechile lui Alvaredo se înroșiră brusc și acesta răspunse, cu dinții strânși de furie:

— Ce vreți să insinuați?

— Nu insinuam nimic, doar că Fouad, prin influența lui asupra lui Nahour, putea să exercite indirect o influență și asupra destinului doamnei Nahour.

Tânărul se calmă, jenat că își pierduse cumpătul.

— Sunteți foarte pătimaș, domnule Alvaredo.

— Iubesc, răspunse el scurt.

— Ați putea să-mi spuneți de cât timp sunteți la Paris?

— De trei ani și jumătate.

— Sunteți student?

— Am făcut dreptul la Bogota. Am venit aici să urmez cursuri la Institutul de Drept Comparat. În același timp, lucrez ca voluntar la maestrul Puget, pe bulevardul Raspail, la doi pași de aici, care este profesor de drept internațional.

— Părinții dumneavoastră sunt bogați?

Tânărul răspunse ca și cum s-ar fi scuzat:

— Pentru Bogota, da.

— Sunteți singur la părinți?

— Am un frate mai mic care e la Berkeley, în Statele Unite.

— Părinții sunt catolici ca majoritatea columbienilor, dacă nu mă înșel?

— Mama e destul de evlavioasă.

— Intenționați s-o luați pe doamna Nahour la Bogota?

— Așa vreau.

— Nu vă așteptați la unele neînțelegeri cu familia dumneavoastră căsătorindu-vă cu o femeie divorțată?

— Sunt major.

— Îmi permiteți să dau un telefon?

Maigret sună la *Hôtel du Louvre*.

— Lucas?… Poți să le dai pace. Rămâi

totuși în hotel. Trimit pe cineva să te schimbe spre seară.

Alvaredo zâmbi amar.

— Ați lăsat un om în camera ei ca să nu-mi telefoneze, nu-i așa?

— Regret că am fost obligat să iau aceste măsuri de precauție.

— Presupun că inspectorul dumneavoastră mă va supraveghea și pe mine?

— Recunosc că da.

— Am dreptul să merg la ea?

— Nu mai văd nicio piedică.

— Călătoria n-a obosit-o prea tare?

— Destul de puțin ca să nu-și fi pierdut calmul și nici sprinteneala minții.

— E o copilă.

— O copilă foarte abilă.

— Chiar nu vreți să beți nimic?

— Prefer să refuz.

— Ceea ce înseamnă că încă mă considerați suspect?

— Meseria mă obligă să-i consider pe toți suspecți.

Ajuns pe trotuar, comisarul trase cu putere aer în piept.

— Asta e!

— Credeți că v-a mințit, șefule?

Fără să răspundă, Maigret continuă:

— Poți să stai în mașină. Nu va trece mult timp până când automobilul roșu se va avânta spre strada Rivoli. După-amiază plăcută! Ține legătura cu cei de la birou ca să te schimbe mai târziu.

— Și dumneavoastră?

— Eu mă întorc acasă la Nahour. Mâine va trebui să reluăm în mai mulți toate aceste interogatorii, într-un mod mai oficial.

Și, cu mâinile în buzunare, se îndreptă spre

stația de taxiuri de la colțul bulevardului Saint-Michel, bombănind la adresa fularului tricotat care îi înfofolea gâtul și îl gâdila.

De afară, casa familiei Nahour părea goală. Comisarul îi ceru șoferului să-l aștepte, traversă mica grădină, unde zăpada scârțâia sub pașii lui, și apăsă pe butonul soneriei.

Torrence, somnoros, veni să-i deschidă, căscând.

— Nimic nou?

— A sosit tatăl. E în birou cu fiul lui.

— Cum arată?

— Un bărbat la vreo șaptezeci și cinci de ani, cu părul alb foarte aspru, cu fața ridată, dar energică.

Ușa studioului se întredeschise și Pierre Nahour, recunoscându-l pe Maigret, îl întrebă:

— Aveți nevoie de mine, domnule comisar?

— Aș vrea să stau de vorbă cu Ouéni.

— E sus.

— Tatăl dumneavoastră a dat ochii cu el?

— Încă nu. Probabil că puțin mai târziu îi va pune unele întrebări.

Maigret își agăță în cuier pardesiul, fularul și pălăria și urcă scara. Culoarul era întunecos. Se îndreptă spre camera lui Fouad, bătu și primi un răspuns în arabă.

Când deschise ușa, îl găsi pe Ouéni stând în fotoliu. Nu citea. Nu făcea nimic. Libanezul se uită la Maigret cu o privire lipsită de orice expresie.

— Puteți intra. Ce v-au spus?

Capitolul 6

Era camera cea mai simplă și cea mai rustică din casă. Probabil că pictorul care le-o închiriase mobilată soților Nahour avea un fiu adolescent, deoarece încăperea ocupată de Ouéni semăna cu o cameră de student. După toate aparențele, secretarul nu schimbase nimic acolo și nu se vedea niciun obiect personal.

Bărbatul, în fotoliul său de piele, cu picioarele întinse, într-o atitudine de totală destindere, era îmbrăcat la fel de sobru ca în ajun, cu un costum închis la culoare, foarte bine croit. Era proaspăt bărbierit, cămașa îi era de un alb imaculat și avea unghiile îngrijite.

Fără să pară că remarcă atitudinea insolentă, Maigret se opri în fața lui și îl privi în ochi, vrând parcă să-l cântărească, și amândoi te duceau cu gândul la copiii care se joacă de-a cine clipește primul.

— Nu sunteți foarte cooperant, domnule Ouéni.

Pe chipul secretarului nu se vedea nici urmă de îngrijorare. Ai fi zis mai curând că îi făcea plăcere să-l sfideze pe comisar cu zâmbetul lui plin de siguranță și ironie.

— Lina…

Fouad sublinie această familiaritate.

— Poftim?

— Doamna Nahour, dacă preferați, nu e întru totul de acord cu felul în care v-ați petrecut timpul vineri seara. Susține că, atunci când a intrat în încăpere, pe la miezul nopții, erați acolo împreună cu domnul Nahour. Și precizează că stăteați în picioare lângă acesta, care se afla la birou.

Maigret aștepta în zadar o replică. Fouad continua să zâmbească.

— Cuvântul meu împotriva cuvântului ei, nu-i așa? întrebă el în cele din urmă.

De-a lungul întregii discuții, libanezul avea să vorbească cu aceeași lentoare calculată, accentuând fiecare silabă.

— Tăgăduiți?

— Am răspuns ieri la întrebările dumneavoastră.

— Asta nu înseamnă că mi-ați spus adevărul.

Degetele bărbatului se crispară pe brațele fotoliului, ca și cum ar fi reacționat la ceea ce considera drept o insultă. Se stăpâni totuși și nu spuse nimic.

Comisarul se apropie de fereastră, rămase în fața ei un timp, apoi, cu mâinile la spate și pipa între dinți, începu să se plimbe prin cameră.

— Pretindeți că ați ieșit cu puțin după ora unu dimineața din barul *Tilleuls,* fapt confirmat de patron. În schimb, acesta nu știe la ce oră ați intrat acolo. Până în prezent, nimic nu dovedește că nu v-ați dus în acel loc după miezul nopții, doar ca să intrați și să ieșiți, pentru a vă crea un alibi.

— Ați interogat toți membrii clubului care se aflau în noaptea aceea în cele două săli de joc?

— Știți foarte bine că încă n-am avut ocazia s-o facem și că azi, duminică, clubul și barul sunt închise.

— Aveți tot timpul. Și eu la fel.

Alesese această atitudine în scopul de a-l scoate pe Maigret din sărite? Era rece și calm ca un jucător de șah și probabil că ar fi fost greu să-l prinzi pe picior greșit.

Oprindu-se din nou în fața lui, comisarul întrebă pe un ton anodin:

— Ați fost căsătorit, domnule Ouéni?

Libanezul îi răspunse printr-o sentință care era poate un proverb din țara lui:

— Cel care nu se mulțumește cu plăcerile pe care i le poate procura o femeie într-o noapte își leagă funia de gât.

— Cum ar fi cazul domnului Nahour, de exemplu?

— Viața lui privată nu mă privește.

— Aveți amante?

— Nu sunt pederast, dacă asta vreți să aflați.

De data asta, disprețul lui era și mai evident.

— Înseamnă, presupun, că vi se întâmplă uneori să aveți relații cu o femeie?

— Dacă justiția franceză este atât de curioasă, îi voi furniza nume și adrese.

— Nu la o femeie v-ați dus vineri seara?

— Nu. V-am răspuns.

Maigret se întoarse spre fereastră și privi absent strada, acoperită de zăpadă, unde, în pofida frigului, puteai zări câteva persoane ieșite la plimbarea duminicală.

— Aveți o armă, domnule Ouéni?

Acesta se ridică lent, părăsindu-și fotoliul cu regret parcă, deschise un sertar al comodei și scoase un pistol lung de precizie. Nu era un obiect care se poartă în buzunar, ci o armă de antrenament, a cărei țeavă măsura cel puțin douăzeci de centimetri și al cărei calibru nu corespundea cu cel al glonțului scos din cutia craniană a lui Nahour.

— Sunteți mulțumit?

— Nu.

— I-ați pus aceeași întrebare și domnului

Alvaredo?

Fu rândul lui Maigret să nu răspundă. Acest interogatoriu se derula cu încetinitorul, tot ca o partidă de șah, fiecare dintre protagoniști pregătindu-și cu grijă eschivele și ripostele.

Chipul comisarului era grav. Trăgea lung din pipă și tutunul sfârâia. Erau învăluiți în tăcere; niciun zgomot nu venea din universul vătuit de afară.

— Știați că doamna Nahour încerca, de aproape doi ani, să obțină divorțul?

— V-am spus că problemele astea nu mă privesc.

— Totuși, date fiind relațiile strânse pe care le aveați, e cât se poate de plauzibil ca domnul Nahour să vă fi adus la cunoștință acest lucru?

— Asta e părerea dumneavoastră.

— N-am nicio părere. Eu doar întreb și dumneavoastră nu răspundeți.

— Răspund la întrebările care mă privesc.

— Știați că doamna Nahour plănuise, de mai bine de o săptămână, această călătorie la Amsterdam, care trebuia să marcheze despărțirea definitivă de soțul ei?

— Aceeași observație.

— Pretindeți în continuare că nu vă aflați în acea încăpere în momentul dramei?

Fouad dădu din umeri, considerând întrebarea inutilă.

— Îl cunoșteați pe Nahour de vreo douăzeci de ani. Practic, ați fost tot timpul cu el în această perioadă. A devenit un jucător profesionist, ceea ce s-ar putea numi un jucător științific, și îl ajutați la calculele pe care le făcea.

Ouéni, care nu părea că ascultă, se așezase

din nou în fotoliu. Maigret apucă un scaun de spetează și se așeză călare pe el, la mai puțin de un metru de libanez.

— Ați venit sărac la Paris, nu-i așa? Cu cât vă plătea Nahour?

— N-am fost niciodată un salariat.

— Totuși, aveați nevoie de bani.

— Când era cazul, îmi dădea.

— Aveți un cont în bancă?

— Nu.

— Cât vă dădea o dată?

— Cât îi ceream.

— Sume mari? Aveți economii?

— N-am avut niciodată decât hainele pe care le port.

— Sunteți un jucător la fel de bun ca el, domnule Ouéni?

— Nu eu trebuie să judec asta.

— Nu v-a propus niciodată să-l înlocuiți la o masă de ruletă sau de bacara?

— S-a mai întâmplat.

— Ați câștigat?

— Am pierdut și am câștigat.

— Ați păstrat câștigul?

— Nu.

— Nu s-a pus problema să vă asociați? De exemplu, v-ar fi putut da un procentaj din sumele pe care le încasa.

Libanezul se mulțumi să facă un semn negativ din cap.

— Așadar, nu erați nici asociatul, nici egalul lui, de vreme ce depindeați în întregime de el. Ceea ce înseamnă că, totuși, aveați o relație stăpân-servitor. Atunci când s-a căsătorit, nu v-a fost teamă că această relație va slăbi?

— Nu.

— Nahour nu-și iubea soția?

— Pe el ar fi trebuit să-l întrebați.

— Acum e cam târziu. De cât timp știți că doamna Nahour are un amant?

— Ar trebui să știu?

Dacă își închipuia că îl va înfuria pe comisar, nu avea nicio șansă, pentru că Maigret fusese rareori atât de stăpân pe sine.

— Nu se poate să nu știți că, de doi ani, relațiile dintre soți, și așa prea puțin intime, se deterioraseră. Știați și de insistența cu care doamna Nahour cerea divorțul. Ați urmărit-o și i-ați adus la cunoștință stăpânului dumneavoastră relațiile ei cu Alvaredo?

Libanezul zâmbi mai disprețuitor ca niciodată.

— I-a întâlnit el însuși la ieșirea dintr-un restaurant la Palais-Royal. Nu se ascundeau.

— Nahour s-a înfuriat?

— Nu l-am văzut niciodată furios.

— Totuși, chiar dacă nu mai avea relații cu soția lui și știa că aceasta iubea pe altul, o obliga să trăiască în aceeași casă cu el. Nu era un fel de răzbunare?

— Poate.

— Și nu în urma acestei descoperiri a despărțit-o de copii, trimițându-i în sudul Franței?

— Eu nu citesc, ca dumneavoastră, gândurile oamenilor, morți sau vii.

— Sunt convins, domnule Ouéni, că doamna Nahour nu minte când susține că vă aflați în compania soțului ei vineri seara. Ba chiar aș fi înclinat să cred că știați despre călătoria pe care o plănuia și îi cunoșteați și data.

— N-am cum să vă împiedic.

— Soțul ei o ura…

— Oare nu ea îl ura?

— Să spunem că se urau reciproc. Și ea hotărâse să-și recapete libertatea cu orice preț.

— Exact, cu orice preț.

— O acuzați pe doamna Nahour că și-a ucis soțul?

— Nu.

— Vă acuzați pe dumneavoastră înșivă?

— Nu.

— Atunci?

Cu o încetineală calculată, Ouéni rosti:

— O persoană e interesată în toată povestea asta.

— Alvaredo?

— Unde era?

— În mașina lui, în fața casei.

Venise rândul lui Fouad să conducă interogatoriul, să pună întrebări.

— Credeți?

— Până la proba contrară.

— E un tânăr foarte îndrăgostit, nu?

Maigret îl lăsa să vorbească, curios să vadă unde voia să ajungă.

— Probabil.

— Foarte pasional? N-ați spus că era de doi ani amantul doamnei Nahour? Părinții lui vor primi foarte rău o femeie divorțată și cu doi copii. Faptul că își asumă acest risc nu presupune că avem de-a face cu ceea ce se numește „marea dragoste”?

Brusc, ochii lui deveniră plini de cruzime și gura sarcastică.

— Știa ce partidă decisivă se juca în seara aceea, continuă el, la fel de nemișcat în fotoliu. Sunteți de acord?

— Da.

— Spuneți-mi, domnule Maigret, în locul lui și în starea lui de spirit de vineri seara, v-

ați fi lăsat amanta să înfrunte un soț încăpățânat? Chiar credeți că a așteptat aproape o oră afară, fără să-i pese nicio clipă de ce se petrecea în casă?

— L-ați văzut?

— Nu-mi întindeți capcane atât de grosolane. N-am văzut nimic, de vreme ce nu eram aici. Doar vă demonstram că prezența acestui om în studio e mult mai plauzibilă decât a mea.

Maigret se ridică, brusc destins, ca și cum s-ar fi ajuns în sfârșit acolo unde dorise el tot timpul.

— În încăpere erau cel puțin două persoane, spuse el pe un ton mai puțin grav: Nahour și soția lui. Asta ar presupune că doamna Nahour era înarmată cu un pistol de calibru mare, greu de ascuns într-o poșetă. Ar mai trebui și ca Nahour să fi tras primul și apoi ea să-l fi împușcat.

— Nu neapărat. Ar fi putut să tragă ea prima, în timp ce soțul ei ținea arma în mână ca să se apere, și nu e imposibil să fi apăsat fără să vrea pe trăgaci în timp ce se prăbușea, ceea ce ar explica lipsa de precizie.

— Deocamdată, n-are importanță cine a tras primul. Să presupunem că ați fost de față. Doamna Nahour a scos pistolul din poșetă și, ca să vă apărați stăpânul, ați tras spre ea, pentru că vă aflați lângă sertarul unde se găsea revolverul de 6,35.

— Ceea ce ar indica faptul că a tras și ea, nu asupra mea, care eram înarmat și puteam s-o nimeresc din nou, ci asupra soțului?

— Să admitem acum că îl urâți pe cel căruia îi spuneți domnul Félix.

— Din ce motiv?

— Sunteți, de douăzeci de ani, precum o

rudă săracă, fără ca măcar să fi existat o legătură de rudenie reală. Nu aveți niciun titlu, dar vă ocupați de toate treburile, inclusiv de servitul micului dejun. Nu sunteți plătit. Vi se dau sume mici, bani de buzunar, în fond, atunci când aveți nevoie. Nu știu dacă faptul că nu sunteți de aceeași rasă joacă vreun rol sau nu. Totuși, situația asta are ceva umilitor și nimic nu atâță ura ca umilirea. Și s-a prezentat ocazia să vă răzbunați. Nahour a tras în soția lui în momentul în care aceasta se îndrepta spre ușă ca să plece pentru totdeauna. Atunci ați tras, dar nu în ea, ci în el, știind foarte bine că acuzațiile se vor îndrepta spre ea sau spre amantul ei, după care n-a mai fost nevoie decât să vă creați un alibi la clubul Saint-Michel. Avem, domnule Fouad, posibilitatea să stabilim într-o oră dacă așa s-au întâmplat lucrurile. Îi voi telefona lui Moers, unul dintre cei mai buni specialiști de la Identitatea Judiciară. Dacă nu e la birou, îl voi găsi acasă. Va aduce tot ce trebuie pentru testul cu parafină, cum i s-a făcut domnului Nahour, și vom afla astfel dacă v-ați folosit de o armă de foc.

Ouéni nu reacționă în niciun fel. Dimpotrivă, zâmbetul lui deveni și mai ironic.

Dar, văzând că Maigret se îndrepta spre telefon, libanezul îl opri.

— E inutil.

— Recunoașteți?

— Știți ca și mine, domnule Maigret, că testul poate să stabilească existența unor incrustații de praf de pușcă în piele până la cinci zile de la tragerea unui foc de armă.

— Aveți cunoștințe pe cât de variate, pe atât de vaste.

— Joi m-am dus, cum mi se întâmplă

frecvent, la standul de tir din subsolul unui magazin de armurărie, *Boutelleau et Fils,* de pe strada Rennes.

— Cu pistolul dumneavoastră?

— Nu. Mai am unul, la fel, pe care îl las acolo, ca mulți obișnuiți ai standului. Așa că, probabil, veți găsi incrustații de praf de pușcă pe mâna mea dreaptă.

— De ce vă antrenați la tir?

Maigret era înciudat.

— Pentru că fac parte dintr-un trib care trăiește înarmat întreg anul și pretinde că are cei mai buni trăgători din lume. Băieții mânuiesc pușca de la zece ani.

Maigret ridică lent capul.

— Și dacă nu descoperim urme de praf de pușcă nici pe mâna lui Alvaredo, nici pe cea a doamnei Nahour?

— Alvaredo venea de afară, unde temperatura era de minus douăsprezece grade Celsius. Se poate deduce că purta mănuși, și chiar niște mănuși destul de groase. Nu ați verificat?

Voia să fie injurios.

— Îmi cer scuze că trebuie să vă fac eu treaba. Doamna Nahour se pregătea să plece. Presupun că avea pe ea haina de blană și, foarte probabil, își pusese deja mănușile.

— În felul acesta vă apărați?

— Credeam că nu am nevoie de apărare până când nu voi fi învinuit de judecătorul de instrucție.

— Vă rog să vă prezentați mâine la ora zece la Poliția Judiciară, unde vi se va lua interogatoriul oficial. Poate că, după aceea, magistratul despre care vorbiți va dori să vă interogheze și el.

— Și până atunci?

— Vă rog să nu părăsiți această casă, unde unul dintre inspectorii mei va continua să vă supravegheze.

— Am multă răbdare, domnule Maigret.

— Și eu, domnule Ouéni.

Totuși, comisarul avea obrajii îmbujorați când ieși din cameră, dar poate din cauza căldurii. Pe culoar, îi adresă un gest amical lui Torrence care citea o revistă, așezat pe un scaun foarte tare, apoi bătu la ușa studioului.

— Intrați, domnule Maigret.

Cei doi bărbați se ridicară. Cel mai în vârstă, care fuma o țigară de foi, se apropie de comisar și îi întinse o mână uscățivă și viguroasă.

— Aș fi preferat să vă întâlnesc în alte împrejurări, domnule Maigret.

— Permiteți-mi să vă prezint condoleanțe. Nu voiam să plec fără să vă spun că Poliția Judiciară și Parchetul fac tot ce le stă în putință ca să-l descopere pe asasinul fiului dumneavoastră.

— Aveți o pistă?

— N-aș spune, dar rolul fiecărui personaj amestecat în această dramă începe să se contureze.

— Credeți că Félix a tras asupra soției sale?

— Pare indiscutabil, fie că a apăsat voit pe trăgaci, fie că a făcut-o din reflex în momentul în care a fost el însuși împușcat.

Tatăl și fiul se priviră surprinși.

— Credeți că această femeie, care l-a făcut să sufere atât de mult, în cele din urmă l-a…

— Nu sunt încă în măsură să acuz pe nimeni. Bună seara, domnilor.

— Mai rămân? întrebă Torrence puțin mai târziu, pe coridor.

— Fouad nu trebuie să iasă. Aș prefera să

te știu la primul etaj și să aflu dacă vorbește cu cineva la telefon. Încă nu știu cine va veni să te schimbe.

Șoferul de taxi bombăni:

— Parcă ziceați că stați doar câteva minute!

— *Hôtel du Louvre.*

— Să știți că acolo n-o să vă mai aștept. Am intrat în tură la ora unsprezece și încă n-am băgat nimic în gură.

Se înnopta. Probabil că șoferul pornise din când în când motorul, pentru că aerul din interiorul taxiului era cald.

Maigret, ghemuit în colțul banchetei, privea absent siluetele negre și zgribulite care se deplasau pe lângă case și, până la urmă, nu era sigur că e mulțumit de sine.

Lucas moțăia, cu mâinile pe burtă, într-unul dintre fotoliile mari din hol când, printre pleoapele pe jumătate închise, zări silueta comisarului care se apropia de el. Sări brusc în picioare și întrebă, frecându-se la ochi:

— Totul e în regulă, șefule?

— Da… Nu. A venit Alvaredo?

— Încă nu. Niciuna dintre doamne n-a ieșit. Una singură, prietena, a coborât să cumpere ziare și reviste din hol.

Maigret ezită, apoi mormăi:

— Ți-e sete?

— Am băut un pahar de bere acum un sfert de oră.

Maigret se îndreptă singur spre bar, lăsă pardesiul, pălăria și fularul la garderobă și se așeză cu o fesă pe unul dintre taburetele înalte. În jurul lui nu era nimeni. Cel care ținea locul barmanului asculta la radio rezumatul unui meci de fotbal.

— Un whisky, comandă el în cele din urmă.

Avea nevoie, înainte de treaba pe care hotărâse s-o facă. Oare unde citise maxima: să ataci mereu în punctul de minimă rezistență?

Se gândise la asta în taxi. Patru personaje cunoșteau adevărul sau o parte din adevăr despre cazul Nahour. Le chestionase pe toate patru, pe unele chiar de două ori. Toate mințiseră, cel puțin într-o privință, dacă nu în mai multe.

Care dintre acestea patru era susceptibil să opună cea mai mică rezistență?

Un moment, se gândise la Nelly Verthuis, a cărei naivitate nu putea fi sută la sută prefăcută, dar, tocmai pentru că nu-și dădea seama de gravitatea minciunilor, ar fi putut să-i spună orice.

Alvaredo îi era, în fond, destul de simpatic. Un pătimaș. Iubirea lui pentru Lina părea sinceră, chiar puțin prea exaltată, astfel încât ar fi ascuns până la capăt tot ce i-ar fi putut dăuna tinerei femei.

Maigret abia îl părăsise pe Ouéni, care era destul de tare ca să prevadă și să dejoace toate capcanele.

Mai rămânea Lina, despre care încă ezita să-și facă o părere. La prima vedere, era o copilă care se zbătea printre oamenii mari, nemaiștiind ce să facă, cum să se descurce.

Modestă dactilografă din Amsterdam, Lina fusese tentată de rolul mai prestigios de manechin, înainte de a se înscrie, fără să se gândească prea mult, la un concurs de frumusețe.

Atunci se produsese miracolul și tânăra se pomenise brusc într-un mediu complet străin.

Un bărbat bogat, care juca în fiecare

noapte sume mari și era salutat cu respect de personalul cazinoului, îi trimisese flori și o invitase la cină în cele mai bune restaurante, fără să ceară nimic în schimb.

O dusese la Biarritz, tot discret, și când, în sfârșit, într-o noapte, intrase în camera ei, îi propusese imediat s-o ia de soție.

Cum ar fi putut ea să înțeleagă psihologia unuia ca Nahour?

Cu atât mai puțin pe cea a unuia ca Fouad Ouéni care, fără vreun motiv aparent, însoțea cuplul peste tot!

Când dorise să aibă o cameristă olandeză, fusese ca și cum ar fi strigat după ajutor și alesese – după fotografie? – candidata cea mai candidă și cea mai veselă.

Avusese rochii, bijuterii, blănuri, dar, la Deauville, la Cannes, la Evian, peste tot unde o ducea soțul ei fără să-i ceară părerea, ea era singură și, din când în când, pleca la Amsterdam să stea de vorbă sincer cu Anna Keegel, ca pe vremea când cele două tinere locuiau împreună în apartamentul din Lomanstraat.

Născuse un copil. Fusese pregătită pentru maternitate? Oare Nahour apelase la o dădacă de teamă că această responsabilitate ar fi fost prea grea pentru ea?

Avusese încă din acea perioadă amanți, aventuri?

Anii trecuseră și chipul îi rămăsese la fel de tânăr, pielea la fel de albă, la fel de netedă. Dar judecata? Învățase oare ceva?

Un alt copil, un băiat, îi adusese în sfârșit satisfacție soțului ei, care se apropiase de ea doar un timp destul de scurt.

Apoi îl întâlnise pe Alvaredo. Atunci, viața ei căpătase dintr-odată altă culoare…

Maigret era gata să se înduioșeze, apoi își răspunse singur: „Și totuși, fetița asta cu ochi inocenți a creat drama”.

Iar de vineri seara, se comportase cu o stăpânire de sine surprinzătoare.

Vru să comande încă un whisky, se răzgândi și, după câteva clipe, intră în ascensor și urcă la etajul al patrulea. Nelly îi deschise ușa salonului.

— Doamna Nahour doarme?

— Nu. Își bea ceaiul.

— Spune-i, te rog, că vreau să-i vorbesc.

O găsi în pat, cu un șal alb din mătase pe umeri, răsfoind o revistă englezească sau americană. Pe noptieră se aflau ceai și felii de chec, iar Anna Keegel, care probabil că stătea întinsă în al doilea pat la venirea comisarului, își aranja părul și lua o atitudine serioasă.

— Aș vrea să vă vorbesc între patru ochi, doamnă Nahour.

— Anna nu poate să rămână? Nu i-am ascuns niciodată nimic și…

— Să spunem că prezența ei m-ar stânjeni pe mine.

Era aproape adevărat. După ce ușa se închise în urma acesteia, Maigret aduse un scaun între cele două paturi și se așeză cu stângăcie.

— Ați vorbit cu Vicente? Nu e prea îngrijorat din cauza mea?

— I-am spus că vă simțiți bine și, de altfel, cred că i-ați spus și dumneavoastră la telefon. Presupun că îl așteptați să vină?

— Peste o jumătate de oră. I-am dat întâlnire la cinci și jumătate, pentru că aș fi vrut să dorm mai mult. Cum vi s-a părut?

— Foarte îndrăgostit. De altfel, prima întrebare pe care vreau să v-o pun se referă la

el, doamnă Nahour. Înțeleg că faceți imposibilul ca să nu fie amestecat în acest caz și ca numele lui să nu fie pomenit, ceea ce ar face viitoarele sale relații și ale dumneavoastră cu părinții lui mult mai dificile. Eu îl voi feri, în măsura posibilului, de orice publicitate. Dar un detaliu mă contrariază. Mi-ați spus că, vineri seară, a rămas în mașină tot timpul pe care l-ați petrecut în casă, adică aproximativ o oră. Vă cunoștea hotărârea. Știa că domnul Nahour nici nu voia să audă de divorț. Așadar, se putea aștepta la o discuție agitată, dramatică. În aceste condiții, cum de v-a lăsat singură, în loc să vă însoțească?

În timp ce comisarul vorbea, ea își mușca ușor buza de jos.

— Ăsta e adevărul, se mulțumi ea să răspundă.

— Ouéni e de altă părere.

— Ce v-a spus?

— Că ați intrat în atelier împreună cu Alvaredo și a adăugat un detaliu: că însoțitorul dumneavoastră purta mănuși groase de iarnă. Tot după spusele lui Ouéni, când domnul Nahour a tras, Alvaredo a scos un pistol din buzunar și a tras și el.

— Ouéni minte.

— Aș fi tentat să cred că mai întâi ați avut o discuție dură cu soțul dumneavoastră, în timp ce Alvaredo stătea discret lângă ușă. Când Nahour a înțeles că decizia pe care ați luat-o era irevocabilă, v-a amenințat, după ce a scos pistolul de 6,35 din sertar. Prietenul dumneavoastră, crezând că va trage, a tras el primul, ca să vă protejeze, iar Nahour, căzând, a apăsat pe trăgaci.

— Lucrurile nu s-au întâmplat așa.

— Atunci, corectați-mă.

— V-am spus deja. Mai întâi, Vicente a rămas în mașină pentru că așa i-am cerut eu. Ba chiar l-am amenințat că nu mai plec cu el dacă intră în casă.

— Domnul Nahour stătea la birou?

— Da.

— Și Ouéni?

— În picioare, în dreapta lui.

— Așadar, în fața sertarului unde se afla revolverul.

— Așa cred…

— Credeți sau sunteți sigură?

— Sunt sigură.

— Ouéni nu s-a prefăcut că vrea să iasă din încăpere?

— Și-a schimbat locul, dar n-a ieșit.

— În ce direcție s-a îndreptat?

— Spre centru.

— Înainte să vorbiți sau după ce ați rostit primele fraze?

— După.

— Mi-ați mărturisit că nu-l suferiți. De ce nu i-ați cerut soțului dumneavoastră să-i spună să iasă?

— Félix ar fi refuzat. În plus, deja îmi era indiferent.

— Care au fost primele dumneavoastră cuvinte?

— Am spus: „Gata! Am luat o hotărâre și ea este irevocabilă. Plec…”

— Ați vorbit în franceză?

— În engleză. Am învățat această limbă de mică, pe când de franceză m-am apucat mult mai târziu.

— Ce a răspuns soțul dumneavoastră?

— „Cu amantul tău? El te așteaptă în mașină?”

— Cum arăta Nahour în acel moment?

— Foarte palid, cu o expresie dură pe față. S-a ridicat lent și cred că atunci a întredeschis sertarul, dar încă nu-i cunoșteam intenția. Am adăugat că nu-l uram, că îi mulțumeam pentru ce făcuse pentru mine, că îl lăsam să hotărască cine va lua în grijă copiii și că avocatul meu va lua legătura cu el.

— Unde se afla Ouéni?

— Nu eram atentă la el. Presupun că nu departe de mine. Se mișcă întotdeauna foarte discret.

— Atunci a tras soțul dumneavoastră?

— Nu. Nu încă. Mi-a repetat ceea ce îmi spusese deseori, că nu va accepta cu niciun preț divorțul. Am răspuns că va fi obligat. Abia atunci mi-am dat seama că avea o armă în mână.

— Și pe urmă?

Maigret se aplecase puțin spre ea, vrând parcă s-o împiedice să ocolească din nou adevărul.

— Amândouă…

Apoi se corectă:

— A răsunat împușcătura.

— Nu. Amândouă împușcăturile, cum era să spuneți. Sunt convins că Alvaredo era în birou, dar că nu el a tras.

— Credeți că eu?

— Nici dumneavoastră. Ouéni a scos arma din buzunar înainte sau după ce a tras soțul dumneavoastră…

— Cât timp m-am aflat în casă, a răsunat o singură împușcătură. Nelly poate să vă confirme.

— Nelly minte aproape la fel de bine ca tine, drăguțo.

De data asta, Maigret se ridică de pe scaun

aproape amenințător. Terminase cu joaca. După ce își puse scaunul într-un colț, începu să se plimbe prin salon cu pași mari. Lina nu-l mai recunoștea pe omul care, cu câteva clipe mai înainte, avea pentru ea o înfățișare aproape paternă.

— Va trebui ca la un moment dat să nu mai minți. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Altfel, voi telefona neîntârziat judecătorului de instrucție ca să-i cer un mandat de arestare.

— De ce ar fi tras Ouéni asupra soțului meu?

— Pentru că te iubea.

— El? Fouad să iubească pe cineva?

— Nu face pe nevinovata, Lina! După prima dumitale întâlnire cu Nahour, cât timp i-a trebuit lui Ouéni ca să-ți devină amant?

— V-a spus?

— N-are importanță. Răspunde.

— La câteva luni după căsătorie. Nu mă așteptam… Nu-l văzusem niciodată cu o femeie. Părea că le disprețuiește…

— Și ți-ai pus în cap să-l distrezi?

— Asta credeți despre mine?

— Îmi pare rău. De altfel, n-are importanță dacă el a început. Până atunci, Nahour îi aparținuse lui într-un fel. Iar acum îi scăpa în parte, din cauza dumitale. Devenind amantul soției, se răzbuna pentru toate umilințele trecute și viitoare.

Ea deveni brusc aproape urâtă. Trăsăturile feței i se estompau în timp ce plângea, fără să se gândească să-și șteargă lacrimile.

— Și, fiindcă în hotelurile și vilele în care locuiați, dormeați în camere separate, lui Ouéni îi era ușor să vină noaptea la dumneata. Aici, la Paris…

— Nu s-a petrecut niciodată nimic…

Era cu adevărat disperată și îl privea imploratoare.

— Jur! Când, cu Alvaredo, a devenit ceva serios…

— Adică?

— Când am înțeles că mă iubea cu adevărat și că îl iubeam, am încetat orice relație cu Fouad.

— Și a acceptat această ruptură?

— A încercat prin toate mijloacele să mă facă să reluăm relațiile. O dată chiar cu forța…

— Când a fost asta?

— În urmă cu vreun an și jumătate.

— Știai că încă te mai iubea?

— Da.

— Vorbindu-i în seara aceea soțului dumitale în prezența lui, nu însemna să răsucești cuțitul în rană?

— Nu m-am gândit la asta.

— Dacă s-a apropiat de dumneata, încă de la începutul discuției, nu încerca să te protejeze?

— Nu mi-am pus întrebarea asta. La urmă, nici nu mai știu unde era.

— Cele două împușcături au fost aproape simultane?

Ea nu răspunse. Era vizibil obosită și nu se mai prefăcea. Umerii i se înfundaseră în perne și corpul se făcuse ghem sub cuvertură.

— De ce n-ai spus adevărul de la primul interogatoriu?

— Ce adevăr?

— Despre focul de armă tras de Fouad.

Ea răspunse aproape șoptit:

— Pentru că nu voiam să știe Vicente…

— Ce să știe?

— Despre mine și Fouad. Îmi era rușine. Am avut o aventură, cu mult timp în urmă, la Cannes, și i-am mărturisit asta. Dar nu Fouad! Dacă îl acuz, va spune totul la proces și căsătoria noastră nu va mai fi niciodată posibilă…

— Alvaredo n-a fost surprins că Ouéni ți-a ucis soțul?

Se priviră în ochi un lung moment. Treptat, privirea lui Maigret își pierdu duritatea, în timp ce ochii albaștri ai Linei trădau din ce în ce mai mult oboseala și resemnarea.

— M-a tras afară din casă și, în mașină, i-am spus că Fouad l-a urât întotdeauna pe soțul meu.

Și, cu buza de jos puțin răsfrântă, adăugă cu glas scăzut:

— De ce ați fost așa de rău cu mine, domnule Maigret?

Capitolul 7

Luni dimineața, la ora unsprezece, Maigret ieși dintr-un birou al Poliției Judiciare unde îi luase un interogatoriu oficial celui de-al patrulea martor.

Începuse cu Alvaredo, căruia îi pusese doar vreo douăzeci de întrebări, iar Lapointe le stenografiase împreună cu răspunsurile. Una dintre ele fusese esențială, iar tânărul columbian nu se grăbise cu răspunsul.

— Gândiți-vă bine, domnule Alvaredo. Probabil că e ultima dată când vă interoghez, pentru că de acum cazul va fi preluat de judecătorul de instrucție. Vă aflați în mașină sau în casă?

— În casă. Lina mi-a deschis ușa înainte de a intra în încăperea unde se afla soțul ei.

— Nahour mai era în viață?

— Da.

— Se mai afla cineva acolo?

— Fouad Ouéni.

— Unde ați stat?

— Lângă ușă.

— Nahour n-a încercat să vă dea afară?

— S-a prefăcut că nu mă vede.

— Unde se afla Fouad în momentul împușcăturilor?

— Cam la un metru de Lina, în mijlocul încăperii.

— Adică la o oarecare distanță de Nahour?

— Ceva mai mult de trei metri.

— Cine a tras primul?

— Cred că Ouéni, dar nu sunt sigur, deoarece ambele detunături au răsunat aproape simultan.

Apoi, în timp ce columbianul aștepta permisiunea să plece, în biroul vecin venise

rândul olandezei Anna Keegel, interogatoriul ei fiind destul de scurt.

În al treilea birou, nu insistase prea mult asupra cameristei, care fusese foarte surprinsă.

— Câte împușcături ai auzit?

— Nu știu.

— E posibil să fi fost două împușcături foarte apropiate?

— Cred că da.

Pe Lina o făcuse să repete o bună parte din ceea ce mărturisise cu o zi în urmă, având grijă să nu amintească în întrebările lui de relațiile ei intime cu Fouad.

Nu mai ningea. Se încălzea și zăpada se transforma în noroi. Pe culoarul larg al Poliției Judiciare bântuia același curent, dar birourile erau supraîncălzite.

Peste tot se simțea o oarecare efervescență, deoarece inspectorii, chiar și cei care nu făceau parte din Brigada Criminală, înțeleseseră că era în curs o operațiune importantă.

Jurnaliștii, printre care și inevitabilul Maquille, stăteau pe banchete și se repezeau la comisar imediat ce ieșea dintr-un birou.

— Mai așteptați puțin, copii. N-am terminat.

Un ziar de dimineață aflase, probabil de la personalul aeroportului Orly, despre scurta călătorie făcută de Lina la Amsterdam și despre prezența alături de ea a unui personaj misterios, pe care îl numea „domnul X”. Asta însemna că, din acel moment, cazul avea să ia o turnură senzațională, ceea ce nu era deloc pe placul lui Maigret.

Îi mai rămânea să-l înfrunte pe Ouéni.

Duminică seara, când comisarul se

întorsese acasă, pe la ora șapte, după ce trecuse pe la birou, doamna Maigret îi aruncase doar o privire și îi înțelesese imediat starea de spirit.

— Ești obosit?

— Nu e vorba atât de oboseală.

— Descurajat?

— Urâtă meserie! mormăise el, așa cum i se întâmpla o dată la doi-trei ani în cazuri asemănătoare. N-am dreptul să închid ochii și să-mi astup urechile și, dacă n-o fac, risc să distrug existența unor oameni care nu merită asta.

Doamna Maigret avusese grijă să nu-i pună întrebări și, după cină, rămăseseră tăcuți în fața ecranului televizorului.

La capătul culoarului, trase aer în piept și spuse:

— Hai, Lapointe.

Încă mai spera. Deschise ușa biroului unde era închis Ouéni și îl găsi, ca de obicei, bine instalat în singurul fotoliu din încăpere, cu picioarele întinse.

Ca și cu o zi înainte, secretarul nu se ridică și nici măcar nu schiță vreun salut la adresa celor doi bărbați, la care se uită pe rând, cu ironia sa disprețuitoare.

Comisarul reținuse din liceu „zâmbetul hidos” al lui Voltaire și, în fața bustului marelui om, tânărul Maigret nu fusese de acord cu această expresie. De atunci, văzuse multe zâmbete arogante, agresive sau perfide, dar era pentru prima dată când cuvântul „hidos” îi venea în minte.

Se așeză pe un scaun, în fața unei mese din lemn alb, acoperită cu hârtie maro, pe care se afla o mașină de scris. Lapointe se așeză la capătul mesei, cu blocnotesul în față.

— Numele și prenumele.

— Ouéni Fouad, născut la Takla, Liban.

— Vârsta?

— Cincizeci și unu de ani.

Libanezul scoase din buzunar o carte de identitate pentru străini și o întinse, fără să-și părăsească însă fotoliul, astfel încât Lapointe se văzu obligat să se deranjeze ca s-o ia.

— Așa spune poliția franceză, ironiză el.

— Profesia?

— Consilier juridic.

Ca să rostească aceste două cuvinte, vocea lui devenise și mai malițioasă.

— Tot poliția franceză spune asta. Citiți…

— Te-ai aflat, vineri 14 ianuarie, la un moment oarecare între unsprezece seara și unu dimineața, în biroul patronului dumitale, domnul Félix Nahour, Avenue du Parc-Montsouris?

— Nu. Vă rog să notați că domnul Nahour nu era patronul meu, pentru că nu primeam vreun salariu de la el.

— În ce calitate îl însoțeai în diferitele sale domicilii și îndeosebi în casa de pe Avenue du Parc-Montsouris?

— În calitate de prieten.

— Nu erai secretarul lui?

— Îl ajutam când avea nevoie de sfaturile mele.

— Unde te aflai vineri seara după ora unsprezece?

— La clubul Saint-Michel, al cărui membru sunt.

— Poți spune numele câtorva persoane care te-au văzut acolo?

— Nu știu persoanele care m-au remarcat.

— La cât aproximezi numărul membrilor care se aflau în cele două încăperi destul de

mici ale clubului?

— Între treizeci și patruzeci, în funcție de moment.

— N-ai vorbit cu niciunul dintre ei?

— Nu. Nu mă aflam acolo ca să flecăresc, ci ca să notez numerele care ieșeau la ruletă.

— Unde stăteai?

— În spatele jucătorilor. M-am așezat într-un colț, lângă ușă.

— La ce oră ai ajuns la club?

— Pe la zece și jumătate.

— La ce oră ai părăsit clubul?

— Pe la unu dimineața.

— Așadar, pretinzi că, timp de două ore și jumătate, te-ai aflat în mijlocul a peste treizeci de persoane fără să te remarce cineva?

— N-am spus așa ceva.

— Dar nu poți preciza niciun nume?

— Nu întrețineam legături cu ceilalți jucători, majoritatea studenți.

— Când ai ieșit, ai trecut prin barul aflat la parter? Ai vorbit cu cineva?

— Cu patronul.

— Ce i-ai spus?

— Că numărul 4 ieșise de opt ori în mai puțin de o oră.

— Cum te-ai întors acasă?

— Cu mașina cu care venisem.

— Mașina Bentley a domnului Nahour?

— Da. Obișnuiam s-o conduc și era la dispoziția mea.

— Trei martori susțin că te aflai, pe la miezul nopții, în biroul domnului Nahour, unde stăteai în dreapta acestuia.

— Toți trei au interesul să mintă.

— Ce-ai făcut când ai ajuns acasă?

— Am urcat în camera mea și m-am culcat.

— Fără să întredeschizi ușa biroului?

— Da.

— De douăzeci de ani, Ouéni, trăiai pe cheltuiala lui Félix Nahour, care te trata ca pe o rudă săracă. Nu îndeplineai doar rolul de secretar, ci și pe acela de valet și de șofer. Nu te simțeai umilit?

— Îi eram recunoscător pentru încrederea pe care mi-o arăta și îi făceam din toată inima mici servicii.

Continua să-l sfideze pe Maigret cu privirea, cuprins, s-ar fi zis, de o adevărată jubilare. Vorbele pe care le rostea puteau fi consemnate și întoarse împotriva lui, de aceea își alegea cu grijă cuvintele. Dar era imposibil să i se reproducă pe hârtie privirea și expresiile fizionomiei, permanent sfidătoare.

— Când domnul Nahour s-a căsătorit, după ce trăise aproape cincisprezece ani singur cu dumneata, nu te-ai simțit frustrat?

— Relațiile noastre nu aveau nimic pasional, dacă asta insinuați, și nu aveam motive să fiu gelos.

— Patronul dumitale avea o căsnicie fericită?

— Nu-mi făcea confidențe despre viața lui conjugală.

— Crezi că, îndeosebi în ultimii doi ani, doamna Nahour a fost mulțumită de existența pe care o ducea alături de soțul ei?

— Nu m-a preocupat niciodată subiectul.

De data aceasta, privirea lui Maigret deveni mai intensă, încărcată parcă de un mesaj, iar Ouéni îl înțelese foarte bine. Totuși, răspunzând unui fel de provocare mută, își păstră atitudinea cinică ce contrasta cu obiectivitatea răspunsurilor.

— Ce relații aveai cu doamna Nahour?

— Nu aveam cu ea niciun fel de relații.

Acum, când era vorba de un interogatoriu oficial, menit să joace un rol capital în viitor, fiecare cuvânt era parcă încărcat cu dinamită.

— N-ai încercat s-o seduci?

— Ideea asta nu mi-a trecut prin minte.

— Ți s-a întâmplat să te afli singur într-o cameră cu ea?

— Dacă vă referiți la un dormitor, răspunsul e nu.

— Gândește-te bine.

— Tot nu.

— În camera dumitale a fost găsită o armă de calibrul 7,65. Mai ai și alt pistol? Unde se află el acum?

— La un armurier de pe strada Rennes, unde mergeam frecvent să mă antrenez.

— Când ai fost ultima dată?

— Joi.

— Joi 13, adică cu o zi înainte de asasinat. Știai atunci că doamna Nahour avea intenția să-și părăsească soțul a doua zi?

— Nu-mi făcea confidențe.

— Camerista ei știa.

— Nu mă înțelegeam prea bine cu Nelly.

— Pentru că i-ai făcut curte și te-a refuzat?

— Mai degrabă invers.

— În fond, partida de tir de joi cade cât se poate de bine ca să explice faptul că ai probabil incrustații de praf de pușcă pe degete. Cel puțin două persoane erau prezente vineri seară, cu câteva minute înainte de sau după miezul nopții, în biroul domnului Nahour. Amândouă afirmă sub jurământ că te aflai acolo.

— Cine sunt aceste două persoane?

— Mai întâi, doamna Nahour.

— Și ce făcea acolo?

— Venise să-i anunțe soțului hotărârea ei de a pleca chiar în acea noapte și de a cere divorțul.

— V-a spus ea că soțul ei era dispus să-i acorde divorțul? Îi vorbea despre asta prima dată? Nu știa că el se va opune prin toate mijloacele?

— Inclusiv trăgând asupra ei?

— E dovedit că a tras voit? În fine, după experiența dumneavoastră, se obișnuiește, de la trei-patru metri, să țiintești în gât? V-a spus doamna Nahour și de ce era brusc atât de nerăbdătoare să obțină divorțul?

— Ca să se căsătorească cu Vicente Alvaredo, care se afla cu ea în încăpere în momentul împușcăturilor.

— Împușcăturii sau împușcăturilor?

— Au fost două împușcături, aproape simultane, și se pare că prima l-a nimerit pe Nahour în gât.

— Ceea ce ar însemna că al doilea foc a fost tras de un mort?

— Decesul nu a avut loc neapărat instantaneu. Nahour a putut să apese pe trăgaci fără să-și dea seama, în timp ce sângera din abundență și se clătina, înainte de a se prăbuși.

— Cine ar fi tras primul foc?

— Dumneata.

— De ce?

— Poate ca s-o protejezi pe Lina Nahour, poate din ură față de patronul dumitale.

— De ce nu Alvaredo?

— Se pare că n-a tras în viața lui cu o armă de foc și că nu deține așa ceva. Ancheta va confirma sau nu acest aspect.

— N-au fugit?

— S-au dus la Amsterdam, așa cum plănuiau de o săptămână, și s-au întors la Paris îndată ce poliția olandeză i-a sfătuit s-o facă.

— Din partea dumneavoastră? Cu promisiunea că nu vor fi urmăriți în niciun fel? Domnul Alvaredo nu cumva purta mănuși?

— Exact.

— Nu cumva niște mănuși din piele groasă care n-au fost găsite?

— Au fost găsite ieri-seară la Orly și laboratorul n-a descoperit nicio urmă de praf de pușcă pe el.

— Doamna Nahour, aflată pe picior de plecare, nu purta și ea mănuși?

— Același examen a dus la același rezultat.

— Sunteți sigur că erau aceleași mănuși?

— Camerista a confirmat.

— La început, ați vorbit despre trei martori. Presupun că al treilea e Nelly Verthuis?

— De pe culoarul de la primul etaj, unde aștepta, aplecată peste balustradă, sfârșitul discuției din birou, camerista a auzit cele două împușcături.

— Asta v-a declarat încă de sâmbătă?

— Asta nu te privește.

— Puteți măcar să-mi spuneți unde a petrecut ziua de duminică?

— La *Hôtel du Louvre,* cu stăpâna ei și o prietenă a acesteia.

— Aceste trei persoane n-au primit vizite, în afară de a dumneavoastră? Presupun că ați fost să le interogați, cum ați făcut și cu mine.

— Alvaredo a fost acolo spre seară.

Atunci, Ouéni, inversând rolurile, spuse tăios:

— Mi-e de ajuns. De acum înainte, nu voi mai vorbi decât în prezența avocatului meu.

— Totuși, există o întrebare pe care ți-am pus-o deja și țin s-o repet. Care era relația dumitale exactă cu doamna Nahour?

Ouéni avea pe buze un zâmbet rece, iar ochii lui erau mai întunecați, dar și mai strălucitori ca niciodată când răspunse:

— Niciuna.

— Mulțumesc. Lapointe, cheamă, te rog, doi inspectori.

Se ridică, dădu ocol biroului și se postă în fața lui Ouéni, care nu se scula din fotoliu. Privindu-l de sus în jos, comisarul spuse cu amărăciune:

— Răzbunare?

Atunci, Fouad, după ce se asigură că erau singuri în încăpere și ușa fusese închisă, răspunse:

— Poate.

— Ridică-te.

Libanezul se supuse.

— Întinde mâinile.

Ouéni făcu întocmai, cu același zâmbet pe buze.

— În virtutea unui mandat al judecătorului de instrucție Cayotte, te arestez.

Apoi, către cei doi inspectori care intrau:

— Duceți-l pe omul acesta în arest.

Capitolul 8

Devenise deja „Cazul Nahour”. Timp de opt zile beneficie de prima pagină a ziarelor și de câteva coloane în săptămânalele de senzație. Jurnaliștii dădeau tot timpul târcoale casei de pe Avenue du Parc-Montsouris, culegând bârfele, iar doamna Bodin, femeia de serviciu, se bucură de micul ei moment de glorie.

Maquille se deplasă la Amsterdam, apoi la Cannes, de unde se întoarse cu un interviu luat dădacei, cu fotografia ei și cea a copiilor. Chestionase și directorii, și crupierii de la cazinouri.

În acest timp, oamenii de la Identitatea Judiciară examinau cu mare atenție casa familiei Nahour în speranța găsirii unui indiciu. Cercetară și grădina, ba chiar și canalizarea, în speranța că vor găsi arma crimei.

Reuniunea de la notar avusese loc luni după-amiază, în prezența lui Pierre Nahour, a tatălui său și a soției defunctului.

Maestrul Leroy-Beaudieu îi transmise telefonic lui Maigret conținutul celui de-al doilea testament. Félix Nahour nu-i lăsa soției sale decât minimumul prevăzut de lege. Restul rămânea copiilor și tatăl dorea ca aceștia să fie încredințați fratelui său și ca, în caz de imposibilitate, acesta să fie numit supraveghetorul tutorelui.

— Nu i-a lăsat nimic lui Ouéni?

— Chiar am fost frapat. Acum pot să vă spun că, în primul testament, anulat de al doilea, Nahour lăsa o sumă de cinci sute de mii de franci secretarului său „drept recunoștință pentru devotamentul său și

pentru serviciile aduse”. Or, numele lui Ouéni nici măcar nu este menționat în ultimul testament.

Să fi aflat Nahour între timp despre relațiile care existaseră între Fouad și Lina?

Treizeci și șase de obișnuiți ai clubului Saint-Michel, directorul și crupierii au fost audiați de judecătorul de instrucție.

Jurnaliștii îi așteptau la ieșire, ceea ce a provocat incidente, deoarece unii dintre martori se repezeau furioși la fotografi.

S-au făcut și erori. Un student cambodgian a declarat că l-a văzut pe Ouéni stând în colțul lui încă de la unsprezece seara. A fost nevoie de două zile de cercetări pentru a se stabili că acel student nu pusese piciorul în club vineri, confundând această zi cu miercurea precedentă.

Niște vecini, care se întorseseră acasă pe la unsprezece și jumătate, după ce fuseseră la cinematograf, au jurat că nu văzuseră nicio mașină staționând în fața barului.

Judecătorul Cayotte era un om minuțios și stăruitor. Timp de trei luni, îl chemă aproape zilnic pe Maigret în biroul lui ca să-i ceară să facă noi investigații.

În ziare, politica a revenit la ordinea zilei și cazul Nahour a ajuns în pagina a treia, apoi în a cincea, ca în final să dispară complet.

Lina, Alvaredo și Nelly nu aveau dreptul să părăsească Parisul fără autorizație și abia după terminarea instruirii cazului li s-a dat voie să se ascundă într-o căsuță de pe lângă Dreux.

După confirmarea inculpării lui Ouéni, din cauza programului încărcat al Curții cu Juri, procesul a avut loc abia în ianuarie următor, la un an după ce doctorul Pardon îi primise

pe rănita tăcută și pe amantul ei în cabinetul lui de pe bulevardul Voltaire.

În mod ciudat, la cinele lor lunare, cei doi bărbați au evitat să facă aluzie la soții Nahour.

Veni și ziua în care Maigret, cu fața puțin congestionată, apăru ca martor. Până atunci, nu se făcuse nicio aluzie la relațiile dintre Lina și acuzat.

Comisarul răspunse cât mai obiectiv și mai scurt posibil la întrebările președintelui. Când îl văzu pe procuror ridicându-se, știu că secretul tinerei femei era amenințat.

— Îmi permiteți, domnule președinte, să pun o întrebare martorului?

— Are cuvântul procurorul Republicii.

— Poate să spună martorul juriului dacă are sau nu cunoștință că, într-o perioadă ce trebuie determinată, ar fi existat relații intime între acuzat și doamna Nahour?

Comisarul depunea mărturie sub jurământ și nu avea dreptul să trișeze.

— Da.

— Acuzatul a negat categoric?

— Da.

— Totuși, prin atitudini, nu a dat cumva de gândit că acesta este adevărul?

— Da.

— Martorul a crezut în aceste relații?

— Da.

— Această convingere nu a jucat un rol în arestarea lui Ouéni, aruncând o lumină nouă asupra mobilurilor gestului său?

— Da.

Asta a fost tot. Spectatorii ascultaseră în tăcere, dar acum se stârnise o rumoare în sală și președintele fusese nevoit să intervină.

— Dacă nu se face imediat liniște, voi

dispune evacuarea sălii.

Maigret ar fi putut să se așeze lângă judecătorul Cayotte, care îi păstrase un loc, dar preferă să iasă.

Când se pomeni singur pe culoarele pustii, unde pașii lui stârneau ecouri, își umplu lent pipa, fără să-și dea seama ce făcea.

După câteva minute, se instalase la bufetul Palatului de Justiție și comanda o bere, cu un glas morocănos.

Nu avea curaj să se întoarcă acasă. Mai bău o bere, aproape pe nerăsuflate, apoi se îndreptă fără grabă spre Poliția Judiciară.

În anul acela, nu ningea. Aerul era plăcut. Părea o primăvară timpurie și soarele strălucea atât de tare, încât te-ai fi așteptat să vezi deschizându-se mugurii.

Ajunse în biroul lui și deschise ușa de la cel al inspectorilor.

— Lucas! Janvier! Lapointe!

Ai fi zis că toți trei îl așteptau.

— Puneți-vă pardesiele și veniți cu mine.

Îl urmară fără să-l întrebe unde îi ducea. După câteva minute, urcau treptele tocite ale braseriei *Dauphine*.

— Ce se mai aude, domnule Maigret, cu cazul Nahour? îl întrebă patronul.

Dar regretă întrebarea, deoarece comisarul îl privi dând din umeri. Așa că se grăbi să adauge:

— Știți, azi avem cârnăciori de porc…

Cuplul nu mai putea pleca la Bogota. Și, după audierea de dimineață, oare relațiile dintre Lina și Alvaredo aveau să mai fie aceleași?

Cazul Nahour revenise pe prima pagină. Pentru ziarele de seară, el devenise deja un *ménage à quatre*.

Poate că, fără noul mobil, pe care procurorul și-a bazat rechizitoriul, juriul ar fi votat achitarea.

Arma nu fusese găsită. Acuzarea se baza doar pe mărturii mai mult sau mai puțin interesate.

A doua zi seara, Fouad Ouéni a fost condamnat la zece ani închisoare, în timp ce Lina și Alvaredo, scoși pe ușa din dos, au urcat în Alfa Romeo și au plecat într-o direcție necunoscută.

Maigret n-a mai auzit niciodată de ei.

— Am ratat, avea să recunoască el marțea următoare acasă la Pardon, la care lua cina.

— Poate că dacă nu ți-aș fi telefonat în noaptea aceea…

— Evenimentele tot și-ar fi urmat cursul, poate cu puțină întârziere.

Și Maigret, întinzând mâna spre paharul cu rachiu de drojdie, adăugă:

— În fond, Ouéni a câștigat…

Epalinges (Vaud), 8 februarie 1966

Maigret

Al 42-lea volum din seria Maigret

Noaptea tîrziu, Maigret primeşte un telefon de la prietenul său, doctorul Pardon: tocmai fusese vizitat de un străin şi o tînără, Lina, care avea o rană uşoară de glonţ. După ce doctorul i-a acordat Linei îngrijiri, cei doi au dispărut fără prea multe explicaţii. A doua zi, Félix Nahour, un libanez specialist în jocuri de noroc, e găsit împuşcat în hotelul său particular. Nahour se dovedeşte a fi soţul Linei, pe care poliţia o găseşte la Amsterdam, unde a ajuns împreună cu amantul său, un student columbian. Tînăra susţine că Nahour ar fi împuşcat-o fiindcă îi ceruse divorţul, în timp ce secretarul libanezului este convins că Nahour a fost ucis de columbian. Maigret nu are încredere în nici unul dintre cei implicaţi, prin urmare începe o anchetă...

În aceeaşi serie:

Maigret la ministru
Maigret şi cadavrul fără cap
Eşecul lui Maigret
Vacanţa lui Maigret

EDITURA POLIROM
ISBN 978-973-46-1618-3
www.polirom.ro

Foto copertă: © by Cyril Caton

{1} Serviciu al poliției având misiunea să intervină în cazurile de urgență (n.t.).
{2} Mașină care reproduce texte dactilografiate sau desene cu ajutorul unor matrițe din hârtie parafinată (n.t.).
{3} Jean-Louis Forain (1852-1931), pictor, ilustrator și gravor francez (n.t.).
{4} Théophile-Alexandre Steinlen (1859-1923), pictor, desenator și litograf elvețian (n.t.).

Table of Contents

Capitolul 1	2
Capitolul 2	22
Capitolul 3	44
Capitolul 4	68
Capitolul 5	91
Capitolul 6	117
Capitolul 7	138
Capitolul 8	148